Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Γ΄ ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 32 Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ≠ Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΙΟΥΝΙΟΣ 1907

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

ΑΝΑΤΕΛΛΕΙ ὁ Ἥλιος. Φλέγων ἕνας τεράστιος δίσκος ὀρθοῦται καὶ ὀλισθαίνει ἐπάνω εἰς τὸ ροδίζον στερέωμα. Μέσα εἰς τὴν ροδοθάλασσαν τῶν χρωμάτων του μιὰ μαύρη σκιὰ ὀλισθαίνει.

Ἀνατέλλει ὁ Ἥλιος. Ἀλλ' ὄχι ὅπως ἄλλοτε· εἰς τὸν ἁπλοϊκὸν χωρικὸν κάποιο μαῦρο προμήνυμα γεννᾷ ἡ μαύρη σκιά. Εἶνε καὶ αὐτὸ ἕνα ἀπὸ τὰ περίεργα φαινόμενα τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς· ὁ μικρὸς πολλάκις ν' ἀναγινώσκῃ ἐκεῖ ὅπου ὁ μεγάλος δὲν βλέπει τίποτε. Ἡ ἡμέρα προχωρεῖ ὡραία, ἀτάραχος, γαληνιαία, διαυγής.....

Τίποτε δὲν μαρτυρεῖ τὴν μέλλουσαν καταστροφήν. Καὶ μήπως δὲν γίνεται αὐτό; Συνήθως τὰς μεγάλας συμφορὰς μία μεγάλη γαλήνη προαγγέλλει, τόσον διὰ τὴν Φύσιν ὅσον καὶ διὰ τὴν Ψυχήν.

Αἴφνης ὅλη ἐκείνη ἡ αἰθρία μεταβάλλεται διὰ μιᾶς εἰς κατήφειαν καὶ ζόφον.

Ὁ Δαίμων τοῦ Κακοῦ!

Ὅ,τι ἀπαισιώτερον ὑπάρχει εἰς εἰκόνας καὶ εἰς χρώματα ἐκθάπτεται καὶ εἰς χειμάρρους κατακλύζει οὐρανὸν καὶ γῆν λὲς καὶ ἡ ὥρα αὐτὴ εἶχε προορισθεῖ νὰ δοκιμασθῇ ἡ δύναμις τῶν στοιχείων τῆς καταστροφῆς.

Χονδραὶ ψεκάδες ραντίζουν τὸ ἔδαφος καὶ μιὰ πνοὴ παγερὰ ριπίζει τὸ διάστημα. Καταρράκται λυσσαλέοι ἀπὸ κάποιαν ἀόρατον θάλασσαν κατακλύζουν τὸ πᾶν. Νερὸ καὶ ἄνεμος θυελλώδης. Τὸ πᾶν σείεται καὶ τὸ πᾶν ἐρημοῦται. Τὰ δύο στοιχεῖα λυσσοῦν.

Ὁ Ζόφος ἁπλώνεται παντοῦ.

Ἡ Φύσις ἀγρία μαίνεται, τὰ ζῶα ἀνίσχυρα ὑπὸ τὴν δεσπόζουσαν μανίαν σκορπίζονται ἀλλόφρονα ζητοῦντα νὰ σωθοῦν.

Τὰ νερὰ ὑψώνονται ὁλονέν. Λίμναι φρίσσουσαι ἐκχειλίζουν, ὁρμητικοὶ χείμαρροι διασταυροῦνται καὶ αὐλακώνουν τὴν γῆν.

Μία λάμψις ἐκτυφλωτικὴ φωτίζει τὴν γύρω ἔκτασιν καὶ βρόμος τρομερὸς δονεῖ τὸ ἔδαφος. Ὁ κεραυνός! Εἰς τὴν ὅλην λύσσαν του ὁ Δαίμων τῆς καταστροφῆς ἔχει ἐπίκουρον καὶ τὸ Θεῖον πῦρ.

Τὸ σκοτεινὸν διάστημα ὀργώνεται ἀπὸ κεραυνοὺς καὶ ἡ Γῆ κραδαίνεται ὅλη. Πτοημένη ἡ Ζωὴ σιγᾷ.

Τὸ νερὸ ὀγκοῦται. Χείμαρροι ὁρμητικοὶ χύνονται μέσα εἰς τὴν κοίτην τοῦ ποταμοῦ, παρασύρουν δένδρα καὶ μικρὰ ἄκακα ζῶα.

Ἕνας ρόχθος τώρα ἀκούεται ὑπόκωφος. Ὁ ὑγρὸς Θάνατος ἔρχεται νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἔργον τῆς καταστροφῆς.

Ἕνα παράπηγμα ξύλινον ἐξαρμόζεται καὶ φέρεται πρὸς τὰ κάτω. Ποῦ πηγαίνει; Καὶ μιὰ ζωή, καὶ ἄλλη καὶ ἄλλη παρασύρονται μαζῆ μὲ τὰς σανίδας. Ἀγκαλιάζουν τὰ ξύλα καὶ ἀντὶ σωτηρίας αἱ σανίδες γίνονται φέρετρα.

Τὰ σπήτια διάβροχα, ψαθυρωμένα σωριάζονται μὲ ὑπόκωφον δοῦπον εἰς ὄγκους λάσπης καὶ τὸ νερὸ τὰ παρασύρει μαζῆ μὲ ἄλλας ὑπάρξεις.

Τὰ νερὰ ἐκχειλίζουν τώρα ἀπὸ τὴν κοίτην, ἑνοῦνται μὲ τὰ ὁλονὲν κατερχόμενα, ὀγκοῦνται ἀδιάκοπα καὶ ἕνας ἀπέραντος ποταμὸς διαρρέει ὁρμητικὸς καὶ κατακλύζει τὸ πᾶν. Κάθε ζωὴ χάνεται. Καταστροφή, καταστροφή, καταστροφή! Οἱ καταρράκται ἐξακολουθοῦν λυσσαλέοι, οἱ κεραυνοὶ συγκλονίζουν γῆν καὶ οὐρανόν, δοῦποι καὶ ρόχθος καὶ κραυγαὶ ἀπελπισίας καὶ οἰμωγαὶ χανομένων. Καὶ ἡ ἀστραπὴ κάπου κάπου φωτίζει ἀπαισίως τὸ μέρος ἐκεῖνο ποῦ ὁ Θάνατος ἔρχεται νὰ σκεπάσῃ μὲ τὰς πτέρυγάς του.

Τὸ νερὸ ὀγκοῦται, καὶ ἁπλώνεται ὁλονὲν καὶ καλύπτει ἐκτάσεις καὶ εἰς τὴν ὑγράν του ἀγκάλην κλείνει ἀθῶας ὑπάρξεις. Ἁπλώνεται ὁλονὲν καὶ φθάνει κοντὰ εἰς τὰ πρῶτα κυπαρίσσια ποῦ χωρίζουν τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τὴν ζωήν.

Τὰ κυπαρίσσια κλίνουν πρὸς τὸ ὑγρὸν στοιχεῖον θροοῦντα καὶ τὰ νερὰ σταματοῦν ἐκεῖ.

Ὁ ὑγρὸς Γίγας ἐσεβάσθη τὸν Αἰώνιον Ὕπνον.

Ἔπειτα ὁ Γίγας ἀποσύρεται εἰς τὴν καταχθόνιον κρύπτην του κουρασμένος ἀλλὰ καὶ ὑπερήφανος. Συνετέλεσε τὸ ἔργον του. Καὶ τώρα ὁ Θάνατος μόνον ἁπλώνει τὰς πτέρυγάς του καὶ εἰς τὸ ἀνοιγόκλεισμά των σκιαὶ βαρεῖαι καὶ πένθιμοι ἐναλλάσσονται αὐξάνουσαι τὸ ἄλγος καὶ τὸν τρόμον.

Ἐδῶ σταματᾷ ἡ πέννα.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΑΤΟΛΙΚΩΝ

ΕΠΕΤΗΡΙΣ ΔΟΞΗΣ

Τῇ 11 Ἰουνίου συνεπληρώθησαν 2230 ἔτη, ἀφ᾽ ἧς ὁ φιλόσοφος Βασιλεὺς καὶ ὁ μέγας Ἕλλην στρατηλάτης Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 33 ἐτῶν, ἐν διαστήματι δεκατριετοῦς περίτου βασιλείας (336 - 323) κατακτήσας τὸ πλεῖστον τοῦ τότε γνωστοῦ Κόσμου, ἐκπολιτίσας τὴν Ἀνατολὴν καὶ διαμορφώσας τὴν ἑνότητα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, διεσπασμένου καὶ κατατετριμμένου ἕως τότε. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, τὴν κατάκτησιν ὡς μέσον ὑποτυπώσας καὶ ὡς τελικὸν σκοπόν, ὑψηλότατον, φιλανθρωπότατον καὶ ἱερώτατον ἀναγράψας ἐπὶ τῆς πανελλήνιου βασιλικῆς αὐτοῦ σημαίας τὴν ἑξημέρωσιν τῶν ἀγρίων καὶ βαρβάρων τῆς Ἀνατολῆς ἐθνῶν δι᾽ ἐγκτίσεως ἑλληνίδων πόλεων, ὧν ὑπὲρ τὰς ἑβδομήκοντα ἀναφέρει ἡ Ἱστορία, δι᾽ εἰσαγωγῆς ἠθῶν, ἐθίμων, νόμων, θρησκείας, γλώσσης, ἐπιγαμίας καὶ δι᾽ ἐξαπλώσεως τῆς ἑλληνικῆς παιδείας καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ, ἐπετέλεσε τὸ μέγα ἔργον τῆς ἑξημερώσεως τῶν βαρβάρων, τῆς ἑνώσεως τῶν Ἑλλήνων καὶ τῆς ἐπικρατήσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ κατὰ τρόπον ὑπερφυᾶ, καὶ τὴν ἑλληνικὴν Ἰδέαν ἐνισχύοντα καὶ τοὺς βαρβάρους ἐξημεροῦντα. Καί, ὡς λέγει ὁ Πλούταρχος, «τὴν Ἀλεξάνδρου παιδείαν ἂν ἐπιβλέπῃς, Ὑρκανοὺς » γαμεῖν ἐπαίδευσε καὶ γεωργεῖν ἐδίδαξεν Ἀραχωσίους καὶ Σογδιανοὺς » ἔπεισε πατέρας τρέφειν καὶ μὴ φονεύειν, καὶ Πέρσας σέβεσθαι μητέ» ρας, ἀλλὰ μὴ γαμεῖν· ὦ θαυμαστῆς φιλοσοφίας, δι᾽ ἣν Ἰνδοὶ θεοὺς » Ἑλληνικοὺς προσκυνοῦσι, Σκύθαι θάπτουσι τοὺς ἀποθανόντας, οὐ » κατεσθίουσι. . . . Ἀλλ᾽ Ἀλεξάνδρου τὴν Ἀσίαν ἐξημεροῦντος, Ὅμη» ρος ἦν ἀνάγνωσμα, καὶ Περσῶν καὶ Σουσιανῶν καὶ Γεδρουσίων παῖ» δες τὰς Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους τραγῳδίας ᾖδον». Ὁ Ἀλέξανδρος, τοιαῦτα μεγάλα καὶ θαυμαστὰ διατραξάμενος, ἐγκτίσας ἑλληνίδας πόλεις ἐν περιόπτοις θέσεσι, καὶ δὴ τὴν Ἀλεξάνδρειαν, κατὰ τὸν Μέγαν Ναπολέοντα, τὴν μεγαλειτέραν τοῦ Ἀλεξάνδρου δόξαν, καὶ ἐπιβαλὼν τὴν ἑλληνίδα φωνὴν ὡς διεθνῆ καὶ παγκόσμιον γλῶσσαν, προελέιανε, κατὰ θείαν πρόνοιαν, τὴν διάδοσιν τῶν κηρυγμάτων τοῦ Χριστοῦ, οὗ οἱ ἀπόστολοι ἐν τῇ ἑλληνίδι φωνῇ διεῖδον τὸ διεθνὲς καὶ ἁπαράμιλλον ὄργανον, καὶ παρεσκεύασε τὴν ἐκπαγλον καὶ ἐκπληκτικὴν ἐκείνην μεταρρύθμισιν, δι᾽ ἧς ἀναμιάκτους καὶ ραγδαίως οἱ δουλωθέντες Ἕλληνες, ἰσχυροὶ ἐν τῇ ἑνώσει, ἀκαταγώνιστοι ἐν τῇ Ἰδέᾳ, ὑπέροχοι τοῦ Κόσμου διδάσκαλοι, μετέβαλον τὴν Ῥωμαϊκὴν Αὐτοκρατορίαν εἰς Βυζαντιακήν, εἰς Ἑλληνικήν, τὸν Βυζαντινὸν φιλοτίμως καὶ ἀπαραμίλλως τελειωσάντων τὸ μέγα τῆς ἑνότητος καὶ ἐνισχύσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἔργον. Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, λόγῳ τε καὶ ἔργῳ γενόμενος σύμβολον ἑνότητος τῶν Ἑλλήνων, ἔδει ἰδιαιτέρας καὶ τυγχάνῃ ἐθνικῆς λατρείας, τῆς ἡμέρας τοῦ θανάτου αὐτοῦ τιμωμένης δι᾽ ἐπιμνησύνου πανεθνοῦς τελετῆς, ὡς ἀναμιμνησούσης τὴν ἀθανασίαν τοῦ πανεθνοῦς καὶ πανελλήνιου αὐτοῦ μεγαλουργήματος.

Ο ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ

Καὶ καθ᾽ ὃν μῆνα οἱ Πανέλληνες κλίνουσιν εὐγνωμοσύνης καὶ ἐνθουσιασμοῦ γόνυ πρὸ τοῦ ἀθανάτου μεγαλουργήματος τοῦ Μακεδόνος Βασιλέως, τὴν Μακεδονίαν, ἐξ ἧς ὁρμηθεὶς διέπλασε τοῦ Ἑλληνισμοῦ τὴν ἑνότητα, λυμαίνονται ποικιλώνυμοι Σκύθαι, μιγάδες ἀπόγονοι ἐκείνων, εἰς οὓς, εὑρισκομένους τότε εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἀσίας, ὁ Ἕλλην Βασιλεὺς ἐδίδαξε καὶ θάπτωσι καὶ νὰ μὴ κατεσθίωσι τοὺς ἀποθανόντας. Καὶ οἱ λυμαινόμενοι τὴν Μακεδονίαν λησταί, διαπράττοντες πρωτοφανεῖς ἐν τῇ Ἱστορίᾳ ἀνοσιουργίας καὶ κακουργίας, εἰς σφαγάς, εἰς δηώσεις, εἰς ἐκβασμοὺς προσφεύγοντες, στερούμενοι τιμῆς καὶ δολοφονοῦντες ἀγρίως τὸν εἰς τὸν στρατιωτικὸν αὐτῶν λόγον πιστεύσαντα καπετὰν Ἄγραν, Ἀριστοτέλην Ἀγατηνόν, ἀποπειραθέντες τὴν θανάτωσιν τοῦ Ἁγίου Μελενίκου, σωθέντος παρὰ γάλλου ἀξιωματικοῦ, τρέπονται προτροπάδην πρὸ τῶν Ἑλληνικῶν σωμάτων, μὴ τολμῶντες οἱ ἐλευθερωταὶ οὗτοι τῆς Μακεδονίας(!!) ν᾽ ἀντιμετωπίσωσιν ὡς ἄνδρες τοὺς ἀμυνομένους Μακεδόνας. Καὶ ἡ Εὐρώπη, ἡ δι᾽ Ἐπισήμων Διεθνῶν πράξεων ἐξασφαλίσασα τὴν ἐθνολογικὴν χροιὰν τῆς Μακεδονίας, ἣν ὡς ἀναμφισβητήτως Ἑλληνικὴν ἀνεγνώρισε κατὰ τὸ Βερολίνειον Συνέδριον, οὐδὲν λαμβάνει μέτρον κατὰ τῆς συστηματικῶς διενεργουμένης παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τῆς Σόφιας ἐπιδρομῆς ἀνὰ τὰς Μακεδονικὰς χώρας, ὧν οἱ γηγενεῖς πληθυσμοὶ τὰ πάνδεινα ὑφίστανται. Ἡ Εὐρώπη, ἡ πεπολιτισμένη καὶ προοδευτική, προσπαθεῖ μόνον νὰ περιορίσῃ τὴν ἄμυναν τῶν Ἑλληνομακεδόνων, νὰ παραλύσῃ τὸ ἀμυντικὸν αὐτῶν ἔργον, νὰ περιστείλῃ τὴν δρᾶσιν αὐτῶν, μὴ ἀναλογιζομένη, ὅτι, ἐὰν ἐκλείψῃ καὶ ἡ ἄμυνα αὕτη, ἡ Μακεδονία θὰ μεταβληθῇ εἰς ἀπέραντον πεδίον θυσιῶν πρὸ τοῦ βρωμεροῦ βωμοῦ τῆς Σλαυϊκῆς Ἰδέας καὶ τῆς Σκυθικῆς θεότητος. Ἐφ᾽ ὅσον ἡ Δυτικὴ Εὐρώπη παρορᾷ τὰ δίκαια τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς, ἀπεργαζομένη, λελογισμένως ἢ ἀσυνειδήτως, τὴν ἐνίσχυσιν τῶν Σλαύων διά πλαστογραφίας τῶν ἱστορικῶν καὶ ἐθνολογικῶν δεδομένων, βεβαίως αὐτὴ αὕτη προκαλεῖ τὰς ἐν Μακεδονίᾳ αἱματηρὰς τραγῳδίας, ὧν ὁμοίας δὲν ἀνέγραψεν οὔτε θάναγράψῃ ἡ Ἱστορία. Καὶ τὰς αἱματηρὰς αὐτὰς συρράξεις, τὴν ἔνοπλον ἄμυναν ἐπιβάλλει αὐτὴ ἡ Εὐρώπη, ὑποχρεοῦσα τοὺς Ἕλληνας διὰ τοιούτων μέσων, ν ἀποδείξωσι τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν, περὶ ἧς γίγνεται λόγος ἀκριβῶς, ἀφ᾽ ἧς ἐποχῆς ἡ ἔνοπλος ἄμυνα συνεκίνησε τὴν ἐν Εὐρώπῃ Κοινὴν Γνώμην καὶ ἔδειξε διὰ τῶν θαυμασίων ἀποτελεσμάτων αὐτῆς, ὅτι τὴν Μακεδονίαν Ἕλληνες πάντοτε οἰκοῦσιν. Ἀφ᾽ οὗ, ἐν ᾗ ἐποχῇ ζῶμεν, δι᾽ αἱματηρῶν ἀποδείξεων πρέπει νὰ διευκρινίζωνται τὰ ἐθνολογικὰ δεδομένα, εὐνόητον, ὅτι εἰς τοιαύτας ἀποδείξεις θὰ προσφεύγωσι καὶ οἱ Ἕλληνες, περὶ πολλοῦ ποιούμενοι τὴν ἐθνικὴν αὐτῶν ὑπόστασιν καὶ ἀμυνόμενοι οὐ μόνον ταύτης, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν Πανευρωπαϊκῶν Ἐπισήμων Πράξεων, ἃς παραδόξως οἱ συντάκται αὐτῶν Εὐρωπαῖοι καταρακοῦσι καὶ καταπατοῦσι καθ᾽ ἡμέραν.

Η ΕΛΛΗΝΑΛΒΑΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ

Ἡ ἵδρυσις τῆς Ἑλληναλβανικῆς Ἑνώσεως χρηστὴν ἐνεποίησεν ἐντύπωσιν παρὰ τοῖς ἀπανταχοῦ Ἕλλησι καὶ Ἀλβανοῖς, κατετάραξε δὲ τοὺς διαφόρους Σλαύους, διαβλέποντας ἐν τῇ Ἑνώσει ταύτῃ τὰς πρώτας βάσεις ἑνώσεως γενικωτέρας, περιλαμβανούσης καὶ ἐκπροσωπούσης ἅπαντας τοὺς γηγενεῖς καὶ ἰθαγενεῖς πληθυσμοὺς τῆς Ἀνατολῆς. Ὁποίαν ἀγαθὴν ἐντύπωσιν ἐνεποίησεν ἡ ἀναγγελία τῆς πήξεως τῆς Ἑλληναλβανικῆς Ἑνώσεως καὶ παρ᾽ αὐτοῖς τοῖς μὴ πελασγικοῖς λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς, μαρτυρεῖται ἐκ κυρίου ἄρθρου τῆς γαλλοφώνου «Ἐφημερίδος τοῦ Καΐρου», σοβαρωτάτου δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου, ἐν ᾧ ὁ ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον ντὲ Κλανὶκ γράφων ἔγκριτος ἀρμενὶος δημοσιογράφος ἐπάγεται τὰ ἑπόμενα: «Ἡ σύστασις τοῦ Ἑλληναλβανικοῦ Κομιτάτου, ἡ πολιτικὴ τακτική, ἣν τοῦτο θὰκολουθήσῃ, ἀφορῶσιν εἰς ζήτημα σοβαρώτατον καὶ ἄξιον ἰδιαιτέρας προσοχῆς... Τί θέλουσιν οἱ Ἀλβανοί; Ποῖον εἶναι τὸ ἰδανικόν, ὅπερ ἐπιδιώκουσι; Πῶς συμβιβάζουσι τὴν ἐπιθυμίαν περὶ διατηρήσεως τῆς ἀκεραιότητος τῆς Ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας καὶ τὴν σύμπραξιν μετὰ τῶν Ἑλλήνων; Ἐν Εὐρώπῃ, ὡς συμβαίνει δυστυχῶς καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς πολιτικοῖς κύκλοις τῆς Ἀνατολῆς, δὲν ἔχουσι σαφῆ ἰδέαν τῶν πραγμάτων, ἅπερ συγκεχυμένος καὶ μονομερῶς ἐξετάζονται. Τὸ Ἀλβανικὸν ζήτημα εἶναι πολὺ σπουδαιότερον τοῦ Σερβικοῦ καὶ τοῦ λεγομένου Κουτσοβλαχικοῦ, ὡς ἐκ τῆς σημασίας, ἣν προώρισται νὰ ἔχῃ ἡ ἀλβανικὴ ὑπόθεσις ἐν τῇ διακανονίσει τῆς ὅλης Ἀνατολικῆς ὑποθέσεως... Ὁ Ἰσμαὴλ Κεμὰλ βέης, ἐκ τῶν ἔργατῶν τῆς νέας ταύτης πολιτικῆς τροπῆς, ἤτο καὶ εἶναι πάντοτε ἐκ τῶν ἀρχηγῶν τῆς Νεοτουρκικῆς Κινήσεως, ἧς αἱ ὑποθῆκαι ἀνταποκρίνονται, ὡς πάντοτε ὑπεστήριξε, πρὸς τὰς βλέψεις ἁπάντων τῶν λαῶν τῆς Ἀνατολῆς περὶ διατλάσεως ἰδιαιτέρας ὑπὲρ ἑκάστου ἐθνικῆς φυσιογνωμίας. Ὁ Ἰσμαὴλ Κεμὰλ βέης λέγει, ὅτι δύναται νὰ ᾖ πατριώτης ἀλβανὸς καὶ εἰλικρινὴς ὀπαδὸς τῆς συνησπισμένης ὀθωμανικῆς δράσεως, ὅπερ εἶναι ἀληθέστατον καὶ ἀκριβέστατον.

Ἐὰν οἱ Ἀλβανοὶ κηρύσσονται ὑπὲρ τῆς Ὀθωμανικῆς ἀκεραιότητος, δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι εἶναι εὐχαριστημένοι ἐκ τοῦ κρατοῦντος πολιτειακοῦ συστήματος... Θέλουσιν εἰς τὰ ἰδιαίτερα αὐτῶν αἰτήματα νὰ προσδώσωσι χαρακτῆρα ἐσωτερικοῦ ζητήματος τῆς Αὐτοκρατορίας, ἐφ᾽ ὅσον καὶ καθ᾽ ὅσον τὸ τοιοῦτον εἶναι δυνατόν. Λέγουσιν εἰς τοὺς Τούρκους: Ὑπὸ τὴν ἐπιφύλαξιν διακανονισμοῦ τῶν αἰτημάτων ἡμῶν τῶν ἀφορώντων εἰς τὴν ἐσωτερικὴν διοίκησιν τῆς χώρας ἡμῶν, εἴμεθα μεθ᾽ ὑμῶν, ἐφ᾽ ὅσον θὰ διατηρήσητε ἀνέπαφον καὶ ἄθικτον τὴν ἀκεραιότητα τῆς χώρας. Μετὰ τὰ γενόμενα ὅμως ἐν ἔτει 1878, ὅτε ἐκολοβώθησαν αἱ ἀλβανικαὶ χῶραι διὰ τῆς ἐκχωρήσεως τῶν τμημάτων τῆς Βράνιας καὶ τοῦ Κιουρσουμλῆ εἰς τὴν Σερβίαν καὶ ὅτε Χριστιανοὶ καὶ Μουσουλμάνοι ἐλάβομεν τὰ ὅπλα, ἵνα διασώσωμεν, ὡς διεσώσαμεν, τὰ ἐπίσης ἐκχωρηθέντα τμήματα τῆς Γκιουζεντζέ, τῆς Πλάβας, τοῦ Χότι, τοῦ Κλεμέντι, τοῦ Σκρίχλι, δὲν δυνάμεθα νὰ παραστῶμεν ἀδιάφοροι πρὸ τῆς ἀπειλουμένης τυχὸν νέας καταλήψεως τῆς χώρας ἡμῶν. Τὰ ἡμέτερα Κομιτάτα, ἔτοιμα πρὸς ἀγῶνα καὶ ἐπίθεσιν, διομολογοῦσι συμφωνίας καὶ πρωτόκολλα, ἔνθεν μέν, ἵνα καταπολεμήσωμεν τοὺς ἐχθροὺς τῆς ἀκεραιότητος τῆς χώρας ἡμῶν, ἔνθεν δέ, ἵνα ὑπεραμυνθῶμεν τῶν ἰδιαιτέρων ἡμῶν δικαίων ἐν περιπτώσει πολιτικῶν τροπῶν. Ἑνούμεθα πρὸς τοὺς Ἕλληνας, ἀκολουθοῦντας τὴν αὐτήν, ἣν καὶ ἡμεῖς πολιτικήν: Τὴν ἐνίσχυσιν τῆς ἀκεραιότητος τῆς Τουρκικῆς αὐτοκρατορίας, ἐφ᾽ ὅσον καὶ καθ᾽ ὅσον τοῦτο εἶναι δυνατόν, καὶ τὴν ἄμυναν τῶν δικαίων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εἴποτε ἡ Τουρκία ἐξέλιπεν. Ἐν μιᾷ λέξει οἱ Ἀλβανοὶ λέγουσιν εἰς τοὺς Τούρκους: Θέλομεν νὰ ζήσωμεν μεθ᾽ ὑμῶν, ἐφ᾽ ὅσον θέλετε νὰ διατηρηθῆτε ἐν τῇ ζωῇ, ἀλλ᾽ οὐδαμῶς θέλομεν νὰκολουθήσωμεν ὑμᾶς εἰς τὸν θάνατον, ἐὰν θέλητε νὰποθάνητε.... Αἱ διαμειφθεῖσαι ἐν Ἀθήναις συνεννόησεις θἀπετέλουν σοβαρωτάτην καὶ πολυτιμοτάτην διὰ τὴν Τουρκίαν ὑπηρεσίαν, ἐὰν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπῆρχε Κυβέρνησις ἱκανὴ νὰ κατανοήσῃ τὴν ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ ἐν πάσῃ ὑποθέσει ἀλήθειαν: Ὅτι αἱ συμπράξεις καὶ συνεννοήσεις τῶν ἐχόντων ἴδια καὶ κοινὰ συμφέροντα εἶσιν αἱ ἀσφαλέστεραι καὶ εἰλικρινέστεραι. Οἱ Ἀλβανοὶ μετὰ τῶν Ἑλλήνων, ἐν ἑνώσει διατελοῦντες, κηρύσσονται ἕτοιμοι, ὅπως παράσχωσι τὴν συνδρομὴν αὐτῶν εἰς τὴν Τουρκίαν, ἐὰν αὕτη ἀποφασίσῃ νὰ καταβάλῃ πᾶσαν μέριμναν καὶ ἐντείνῃ τὰς δυνάμεις αὐτῆς πρὸς διάσωσιν τῶν ὑπολειπομένων ἐν Εὐρώπῃ ὀθωμανικῶν κτήσεων».

Καὶ καθ᾽ ἣν ἐποχὴν οἱ ξένοι, οἱ καὶ οὐχὶ ἀσυμπαθῶς πρὸς τοὺς Βουλγάρους καὶ τοὺς Σέρβους διακείμενοι, τοιαῦτα γράφουσι, ἐξαίροντες τὴν ὑπὸ ἀνατολικὴν καὶ ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν σημασίαν τῆς Ἑλληναλβανικῆς συνεννοήσεως, καθ᾽ ἣν ἐποχὴν οἱ Ἀλβανοὶ καὶ τὰ Ἀλβανικὰ Κομιτᾶτα μετ᾽ ἐνθουσιασμοῦ χαιρετίζουσι τὴν ἐνέργειαν ταύτην, ἐξαιτούμενα μόνον εἰλικρίνειαν ἐκ μέρους ἡμῶν, καθ᾽ ἣν ἐποχὴν ἐν Ἀλβανίᾳ, κατὰ τὰ Ἀλβανομαυροβουνιωτικὰ σύνορα, καὶ ἐν Κοσσυφοπεδίῳ δεινὴν λαμβάνουσι πεῖραν τῆς ἀλβανικῆς ἐπικρατήσεως οἱ διάφοροι Σλαῦοι, οἱ μελετῶντες καὶ ἐκεῖθεν νὰ πλήξωσι τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς περιοίκους γηγενεῖς πληθυσμούς, ἡμεῖς δὲν κατανοοῦμεν ἐπαρκῶς τὴν σημασίαν τοῦ μεγάλου ἔργου, οὗ τὰς βάσεις καὶ τὴν ἐξέλιξιν ὑπέδειξεν ὁ Ἀλβανὸς εὐπατρίδης Ἰσμαὴλ Κεμὰλ βέης. Καὶ οὐ μόνον τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ἐκτρεπόμεθα, καίτερ συμφωνοῦντες καὶ συνυπογράφοντες δηλώσεις, εἰς ἀστείας συνερραμένας ἐθνολογικὰς συζητήσεις, ἐξ ἀφορμῆς σοβαροτάτης ἱστορικῆς περὶ Ἀλβανῶν συμβολῆς τοῦ διαπρεποῦς πολιτευτοῦ καὶ λογίου κ. Μιχαὴλ Λαμπρινίδου. Αἱ τοιαῦται συζητήσεις, παρὰ τὴν ἐπαγγελλομένην γνῶσιν τῶν πραγμάτων, ἄγνοιαν τοὐναντίον μαρτυροῦσαι καὶ ἀκαίρως διεξαγόμεναι, προκαλοῦσι δικαίως παρεξηγήσεις καὶ παρέχουσιν ὅπλα εἰς τοὺς ἔχοντας συμφέρον νὰ διανοίξωσι βαθὺ χάσμα μεταξὺ ὁμοφύλων καὶ ὁμαιμόνων λαῶν, τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἀλβανῶν, οἵτινες, οἱονδήποτε καὶ ἂν διεδραμάτισαν μέρος ἐν τῇ Πελασγικῇ ὁμοεθνίᾳ καὶ καθ᾽ οἱανδήποτε τάξιν ἢ κατηγορίαν ἂν συνεκροτήθησαν κατ᾽ ἰδίαν, ἔχουσι καθῆκον ἀδελφικὸν καὶ ὑποχρέωσιν ἠθικὴν νὰ συμπράξωσιν. Ἐὰν οἱ Κουντουριώται, οἱ Μποτσαραῖοι, οἱ Τζαβελαῖοι εἶναι ἢ δὲν εἶναι Ἀλβανοί, ἐὰν ἡ βράκα τῶν Ὑδραίων καὶ τῶν Σπετσιωτῶν εἶναι ἢ δὲν εἶναι ἀλβανική, ὅπερ οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν, διότι τότε καὶ οἱ Τοῦρκοι δὲν εἶναι Τοῦρκοι, ὡς ἔχοντες κάλυμμα μὴ τουρκικόν, τὸ φέσιον, οὐδόλως ἐνδιαφέρει ἡμᾶς ὡς καὶ πάντα σοβαρὸν συζητητήν. Ἐνδιαφέρει ἡμᾶς νὰ γνωρίζωμεν, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ εἰσὶ Πελασγοί, ὡς καὶ ἡμεῖς, καὶ ὅτι τούτου ἕνεκα ἐνδείκνυται, ἐπιβάλλεται ἡ μετ᾽ αὐτῶν εἰλικρινὴς συνεργασία καὶ σύμπραξις. Αὐτὸ ἐζήτησε νὰποδείξῃ ὁ κ. Μιχαὴλ Λαμπρινίδης, ὡς ἀπέδειξε, προκαλέσας οὐχὶ τὸν Κουντουριωτῶν, τῶν Μποτσαραίων, τῶν Τζαβελαίων, τῶν Ὑδραίων καὶ τῶν Σπετσιωτῶν, συνεισενεγκόντων πρὸς ἔκδοσιν τῆς πραγματείας αὐτοῦ, τὴν διαμαρτυρίαν, ἀλλὰ τὴν διαμαρτυρίαν ἀλβανοφάγου καὶ ἀλβανοφόβου λογίου, ζημιοῦντος τὴν χρηστὴν περὶ αὐτοῦ ἰδέαν καὶ δυναμένου περὶ ἄλλα θέματα σοβαρώτερα νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν γραφίδα αὐτοῦ. Κ.

ΙΔΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Ὁ ἀπασχολῆσαν τὸν Ἑλληνισμὸν σύσσωμον καθ᾽ ὅλον τὸν διαρρεύσαντα Ἰούνιον, τὸ καὶ συγκινῆσαν περισσότερον τῆς φοβερᾶς καταστροφῆς τῶν Τρικκάλων, ἦτο ἡ περὶ ἀποχωρήσεως ἐκ τῆς πολιτικῆς κονίστρας τοῦ κ. Γ. Θεοτόκη φήμη.

Καὶ ἐγράφησαν τόσα καὶ τόσα καὶ σχόλια ἠκούσθησαν ποικίλα καὶ ὑπῆρξαν ἀκόμη οἱ πιστεύσαντες ὅτι εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ τοῦ κυκεῶνος ὑπελάνθανε κάποια διαφωνία τοῦ πρώτου συμβούλου πρὸς τὸ Στέμμα ἐπὶ ἐθνικοῦ σπουδαιοτάτου ζητήματος.

Καὶ μόνον ποῦ δὲν ἐξανέστη τὸ Πανελλήνιον διὰ τὴν μελετωμένην προδοσίαν ἣν ἐματαίωσεν ὁ φλογερὸς πατριωτισμὸς καὶ δὲν ἐθεάθησαν μαζῇ μὲ τὰ κεράσια οἱ κοκκινόσκουφοι Ταρταρίνοι διὰ νὰ κρούσουν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου.

Ὁμολογῶ ὅτι συνεκινήθην καὶ ἐγὼ ὑπερβολικὰ καὶ παρ᾽ ὀλίγον νὰ πιστεύσω καὶ ἐγὼ ὅτι πράγματι κάποιον κίνδυνον διέτρεχεν ἡ Πατρὶς καὶ ὅτι μᾶς ἔσωζεν ἡ πατριωτικὴ στάσις τοῦ πρώτου συμβούλου τοῦ Στέμματος.

Ἀλλ᾽ αἴφνης ἐνθυμήθην τὸ χαρνέ μου, τὸ καϋμένο τὸ δημοσιογραφικόν μου σημειωματάριον, τὸν πολύτιμον σύμβουλόν μου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καθοδηγοῦμαι εἰς τὰ διαβήματά μου καὶ εἰς τὰς ἀποφάσεις μου.

Καὶ ἀντιγράφω ἐδῶ ὁλοκλήρους τὰς σελίδας του αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν ὅπως αἱ ἄλλαι κιτρινίσει ἀπὸ τὸν χρόνον διότι εἶναι ἀπὸ τὰς τελευταίας αὐταὶ καὶ τὸ γεγονὸς πολὺ πρόσφατον.

*

31 Δεκεμβρίου 1905. Παραμονὴ πρωτοχρονιᾶς. Κίνησις ἔξω μεγάλη. Ὁ κόσμος ἑτοιμάζεται νὰ διώξῃ τὸ λῆγον ἔτος καὶ νὰ δεξιωθῇ γεμάτος ἀπὸ ἐλπίδες τὸν νέον χρόνον. Γεμάτα καὶ τὰ παιδιὰ ἀπὸ ἐλπίδες .... μπαναμάδων.

Τὰ φύλλα κλείνουν ἐνορὶς σήμερον καὶ εἰς τὰς 3 τὸ ἀπόγευμα εὑρίσκομαι εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Διευθυντοῦ μου διὰ νὰ συνεννοηθοῦμε. Διὰ νὰ ἐννοηθῇ ἡ ἱεραρχία τῶν ἐφημερίδων ἂς λεχθοῦν καὶ αὐτά:

Ὁ Διευθυντὴς μιᾶς ἐφημερίδος εἶναι ὁ ἀνώτατος ἄρχων. Μία ἐφημερὶς ἀποτελεῖ ἕνα κρατίδιον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ ἄρχοντος καὶ τὸ πολίτευμα εἶναι ἀπολυταρχικόν. Οἱ συντάκται τῆς ἐφημερίδος εἶναι οἱ ὑπουργοὶ καὶ ὁ ἀρχισυντάκτης ὁ πρωθυπουργός, ὅλοι ὅμως — κατὰ τὸ πλεῖστον — ἄνευ ... ***χαρτοφυλακίου.***

Ἡ συνεννόησίς μας μὲ τὸν Διευθυντήν μου ἦτο βραχυτάτη. Ἐκανονίσαμεν τὰ τῆς τρεχούσης ὑπηρεσίας, ποιὰ ὥρα θὰ κλείσουμε, ποῦ θὰ πάῃ ὁ τάδε συντάκτης ποιὸν θὰ ἴδῃ ὁ ἄλλος κ. λ.

— Ἀ κύριε Δῆμο, ἔξεχάσαμε τὰς εὐχάς· μοῦ εἶπεν ὁ Διευθυντής μου, τὴν στιγμὴν ποῦ ἔφευγα.

Ἀλήθεια· τότε ἐνθυμήθην. Τὸ «Σκρὶπ» ἔχει ἕνα ἔθιμον, ἔθιμον τὸ ὁποῖον εἶχε καθιερώσει ὁ μακαρίτης ὁ Εὐάγγελος. Διὰ τὸν συντακτὴν του ἑρωτᾷ ὅλους τοὺς κορυφαίους τῆς Πολιτείας καὶ ζητεῖ ἀπὸ κάθε ἕνα μίαν εὐχὴν διὰ τὸ νέον ἔτος. Καὶ γίνεται ἔτσι ἕνα λεύκωμα ἐξύπνων καὶ ὡραίων εὐχῶν ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, τὰς ὁποίας δημοσιεύει μαζῇ μὲ τὴν ἄλλην πρωτοχρονιάτικην ὕλην καὶ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς γελοιογραφίας καὶ τὰ διηγήματα εἰς τὸ φύλλον τῆς 1ης τοῦ ἔτους.

*

Κάτω εἰς τὸ γραφεῖόν μου περιμένουν οἱ συντάκται καὶ ἀρχίζει ἡ κατανομὴ τῆς ἐργασίας. Τὴν κίνησιν τῆς ὁδοῦ Ἑρμοῦ ἀναλαμβάνει ὁ κ. Μιχ. ὁ ὁποῖος θὰ ρίψῃ μιὰ ματιὰ καὶ ἀπὸ τὸ ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν, Οἰκονομικῶν, Ἀρχηγεῖον χωροφυλακῆς, ἀνάκρισιν, Εἰσαγγελίαν, Πανεπιστήμιον κ. λ. Θὰ ἴδῃ καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς χωροφυλακῆς νὰ πάρῃ τὴν εὐχήν του, τὸν κ. Δραγούμην, τὸν κ. Μέραρχον κ. λ. Ὁ κ. Μαν. θὰ κάμῃ τὴν συνήθη του ἐργασίαν καὶ θὰ ἴδῃ τὸν Πρύτανιν, τὸν Πρόεδρον τοῦ Ἀρείου Πάγου, τὸν Εἰσαγγελέα, τὸν Διευθυντὴν τῶν ταχυδρομείων καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἐγὼ κρατῶ τὸν κ. Πρόεδρον, τὸν κ. Ὑπουργὸν τὸν Οἰκονομικῶν, τὸν κ. Ὑπουργὸν τὸν Ἐσωτερικῶν τὸν κ. Ζαΐμην, τὸν Στρατηγόν, τὸν κ. Πρόεδρον τῆς Βουλῆς καὶ τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην.

*

Ὥρα 4 μ. μ. Μὲ τὸ ἁμάξι γυρίζω ἀπὸ τοῦ κ. Ζαΐμη: «Ἂς εὐχηθῶμεν νὰ προσαρτηθῇ ἡ Κρήτη» μοῦ εἶπε. Ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς: Εὔχομαι ἐντὸς τοῦ 1906 νὰ συζητοῦμεν εἰς τὴν Βουλὴν μὲ Κρῆτας συναδέλφους. Ὁ Σεβασμιώτατος: Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φωτίζῃ. κ. λ.

— Ἁμαξᾶ τράβα εἰς τοῦ Προέδρου.

Ὁ Πάνος, ὁ σφριγηλὸς Κορφιάτης, ἀνοίγει τὴν πόρτα.

— Ὁ κύριος Πρόεδρος;

— Ριποζάρει ξέρετε, μ᾽ ἂν θέλετε κοπιάζετε, ξέρετε.

Ὥρα 5. Ριποζάρω, ξέρετε, χωμένος εἰς τὰ ἁπαλὰ μαξιλαράκια τοῦ θαυμασίου καναπὲ τοῦ γραφείου τοῦ κυρίου Προέδρου. Ἀπέναντί μου μιὰ μεγάλη εἰκών του. Ἐπάνω της καρφώνω τὰ μάτια μου. Δὲν ξεύρω ποιὰν γοητείαν ἔνασκεῖ εἰς ἐμὲ αὐτὴ ἡ μορφή. Ὁσάκις μοῦ ὁμιλεῖ τὸν κυττάζω εἰς τὰ μάτια καὶ οἱ λόγοι του γράφονται μέσα εἰς τὴν μνήμην μου καὶ κατορθώνω τὰς δηλώσεις του καὶ τὰς συνεντεύξεις του νὰ τὰς ἀποδίδω πιστότατα. Δὲν φαντάζομαι ὅτι ἔχει ἄλλον περισσότερον ἐμοῦ ἀφοσιωμένον.

Ὥρα 6. Τὰς σκέψεις μου διακόπτει ἡ ἐμφάνισις τῆς κυρίας Προέδρου.

— Ἔχεις πολλὴ ὥρα; μ᾽ ἐρωτᾷ.

— Ἄ, ὄχι, κυρία. Ἤθελα τὸν κ. Πρόεδρον δυὸ λεπτά.

— Στάσου νὰ τοῦ μιλήσω. Τοῦ εἶπαν τίποτε;

— Ἐλπίζω νὰ μὲ ἀνήγγειλε ὁ Πάνος.

Δευτέρα ἐμφάνισις τῆς κυρίας Προέδρου μὲ ἕνα ἀσημένιο πανεράκι, γεμάτο ἀπὸ μαρὸν γκλασὲ καὶ ἕνα λικέρ.

— Εὔ

διὰ τὸ νέον ἔτος τὰς εὐχὰς τῶν κορυφαίων τῆς Πολιτείας. . . .
— Λοιπόν;
— Λοιπὸν θέλει καὶ τῆς κορυφῆς τοῦ Ἔθνους τὴν εὐχήν.
— Γράψε ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν εὐχήν. . . . . .

*

Διακόπτω ἐδῶ τὴν ἀντιγραφήν. Ἔφυγα ἀποσβολωμένος. Ὁ Διευθυντὴς ἐπερίμενεν, οἱ συντάκται, οἱ ἐργάται ὅλοι. Εἶχαν ἀφήσει κενὸν διὰ νὰ βάλουν τοῦ Προωθυπουργοῦ τὴν εὐχὴν πρώτην.

— Νὰ βάλωμε αὐτὸ ποῦ σοῦ εἶπε· παραγγέλλει ὁ Διευθυντής.

Μὰ ἦτο δυνατόν; Τὸ «Σκοῖπ», τὸ ἀπὸ τῆς ἱδρύσεώς του Τριουυπικὸν καὶ Θεοτοκικὸν ἐκ πεποιθήσεως, νὰ γράψῃ αὐτό; Ἐβάλαμε διάστιχα, ἀραιώσαμε τὸ μέρος τῆς στήλης καὶ ἐβγῆκε τὸ «Σκοῖπ» τὴν ἑπομένην μὲ τὰς εὐχὰς ὅλων τῶν ἐπισήμων χωρὶς τὴν τοῦ Προωθυπουργοῦ.

Μετά τινας ἡμέρας ἔφευγα ἀπὸ τὸ «Σκοῖπ».

Ἐπέρασαν δύο χρόνια ἀπὸ τότε· οὔτε ἀνεμίχθην εἰς πολιτικά, οὔτε μὲ συγκινοῦν αἱ δηλώσεις περὶ ἀποχωρήσεως. Οὔτε ἐπὶ ἐθνικοῦ ζητήματος διαφωνία ὑπῆρξεν. Οὔτε τίποτε ἄλλο. Ὁ ἐρασιτέχνης φωτογράφος ἅμα περάσουν ὀλίγα χρόνια. βαρύνεται τὴν μηχανήν του. Ὁ ἐρασιτέχνης Προωθυπουργὸς ἐβαρύνθη τὸ χαρτοφυλάκιόν του.

Ο ΠΡΩΗΝ

ΙΟΥΝΙΑΚΑ ΕΘΙΜΑ

ΤΑ ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΜΑΝΤΕΙΑ — Ο ΚΛΗΔΟΝΑΣ

Παρῆλθον αἰῶνες ἀφ' ὅτου ἐπιστεύετο ἡ μαντικὴ καὶ ἐνόμιζεν ὁ ἄνθρωπος ὅτι δύναται νὰ ὑπεγείρῃ τὴν αὐλαίαν, ἥτις κρύπτει τὸ μέλλον. Ὁ χριστιανισμὸς ἐφώτισε καὶ διεσκέδασε τὰς πλάνας. Ἀλλ' ὁ πόθος τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἴδῃ μέσῳ τοῦ σκότους τοῦ μέλλοντος δὲν ἐξεριζώθη ἀπὸ τὴν καρδίαν του. Εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν φωτιστικὸν χριστιανισμὸν ὁ ἄνθρωπος ἐζήτησε τὸ μαντεῖον πάλιν.

Καὶ ἰδοὺ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος ἑορτάζει εἰς τὰς 24 Ἰουνίου τὰ γενέθλιά του μέσῳ προσπαθειῶν τοῦ γυναικείου ἰδίως κόσμου νὰ μάθῃ τί τέξεται ἡ ἐπιοῦσα.

Τὴν νύκτα τῆς 23 Ἰουνίου καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλλάδα συνειθίζουν νὰ ἀνάπτουν πολυπληθεῖς πυρὰς τὰς ὁποίας πηδοῦν εὐθύμως παῖδες καὶ γέροντες. Ἐν Κύπρῳ μάλιστα ψάλλουν τὸ ἀκόλουθον τραγοῦδι κατὰ τὸ γλωσσικόν των ἰδίωμα.

Ψύλλοι, ψύλλοι φύετε
καὶ κορεῖοι ψοφίσετε
κ' ἅϊς-Γιάννης ἔρχεται
μὲ τὸ κονταρόξυλον
καὶ κονταροξυλίζει σας.

Τὸ ἔθιμον τοῦτο τῶν πυρῶν συνοδεύεται παντοῦ, καὶ ἐδῶ εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐκ μέρους τῶν νεανίδων ὑπὸ ἄλλου ἐθίμου διὰ τοῦ ὁποίου προσπαθοῦν διά τινων μέσων νὰ μαντεύσουν τὸν μέλλοντα σύζυγόν των. Συναθροίζονται αἱ θέλουσαι νὰ μάθουν τὴν τύχην των νεάνιδες εἰς τὴν οἰκίαν μιᾶς τῶν φίλων των καὶ θέτουν ἐντὸς δοχείου πλήρους ὕδατος—ὕδατος «ἀμιλήτου» καθ' ὅσον ὁ κομίσας αὐτὸ ἐκ τῆς πηγῆς δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐκστομίσῃ καθ' ὁδὸν οὔτε λέξιν — διάφορα ἀντικείμενα, δακτυλίδια, καρφίδας, κλπ. Τὸ δοχεῖον τοῦτο στολίζεται ἀκολούθως καὶ κλειδώνεται, εἶτα καλύπτεται δι' ἐρυθροῦ πανίου καὶ ἐκτίθεται τὴν νύκτα τοποθετούμενον καταλλήλως εἰς ὑψηλὸν μέρος διὰ νὰ τὸ ἰδοῦν τὰ ἄστρα, ἐνίοτε δὲ φυλάσσεται ὑπὸ δύο παρθένων διὰ νὰ μὴ κλαπῇ.

Τὴν ἑπομένην, δηλαδὴ ἀνήμερα τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, καὶ συνήθως μετὰ τὸ τέλος τῆς λειτουργίας συνέρχονται ἐν τῇ ἰδίᾳ οἰκίᾳ αἱ νεάνιδες καὶ μία ἐξ αὐτῶν ἀνοίγει ἐμπροσθεν τῶν ἄλλων τὸ δοχεῖον ἑνῷ ἑτέρα ψάλλει τὸ ἑπόμενον ᾆσμα:

Ἀνοίξετε τὸν κλήδονα γιὰ τ' ἅϊ-Γιαννιοῦ τὴ χάρι
καὶ σήμερα θὲ νὰ βρεθῇ ὅποῦ εἶνε ρίζικάρης·
καὶ πάλι ξαναοίξετε νὰ βγῇ καὶ τὸ δικό της
τῆς καλομοίρας καὶ ξανθῆς νὰ ἰδῇ τὸ ρίζικό της.

Καί: Ἀνοίξετε τὸν κλήδονα, νἄβγῃ ὁ χαριτωμένος
ὅπου τὰ κάστρα πολεμᾷ καὶ βγαίνει κεδεμένος.
Τί μὲ 'φελοῦν ἡ ὠμορφιαὶς τί μὲ 'φελοῦν τὰ κάλλη
καὶ τῆς καρδιᾶς μου τὰ κλειδιὰ νὰ τὰ κρατοῦνε ἄλλοι;

Ἤ: Ἀνοίξετε τὸν κλήδονα νἄγβῃ ὁ χαριτωμένος
ὅλο τὸν κόσμο γύρισα, κ' ἐγὼ 'μαι κερδισμένος.

Ἑκάστη τότε ἐκ τῶν παρευρισκομένων νεανίδων, καλουμένη ὑπὸ τῆς κρατούσης τὸ ἀγγεῖον. ἀπαγγέλλει ἢ αὐτοσχεδιάζει δίστιχόν τι, ἐνῷ ταυτοχρόνως ἐκείνη ἐκβάλλει ἐκ τοῦ δοχείου ἓν ἐκ τῶν ἀντικειμένων καὶ δίδεται εἰς τὴν ῥίψασαν αὐτὸ ἐξ ἀρχῆς, ἡ ὁποία ἀπὸ τοὺς στίχους προσπαθεῖ νὰ μαντεύσῃ ἐκεῖνον ποῦ θὰ τὴν κάμῃ εὐτυχῆ. Τὸ αὐτὸ ἐπαναλαμβάνεται δι' ὅλας καί, ἀφοῦ ἐξαχθοῦν πάντα τὰ ἐν τῷ δοχείῳ ἀντικείμενα, γεμίζουν ἐκ τοῦ ὕδατος τοῦ δοχείου αἱ νεάνιδες τὸ στόμα των καὶ τρέχουν εἰς τὰ παράθυρα, ἢ εἰς τὸν δρόμον διὰ νὰ ἀκούσουν ἓν ὄνομα ἀνδρικόν. Τὸ πρῶτον ὄνομα τὸ ὁποῖον θὰ ἀκούσουν εἶνε τὸ τοῦ μέλλοντος συζύγου των.

Τὸ ἔθιμον τοῦτο ὀνομάζεται ***κλήδονας*** οὐχὶ ὅπως νομίζουσί τινες ἐκ τοῦ κλειδουχέω κλειδοῦχος, ἐπειδὴ τὸ δοχεῖον κλειδώνεται, ἀλλὰ ἐκ τοῦ κληΐζω (κλεΐζω=φημίζω, ἐπαινῶ, ἐγκωμιάζω).

Καὶ ἄλλα ὅμως μηχανῶνται αἱ νεάνιδες πρὸς προμάντευσιν τοῦ μέλλοντος συζύγου.

Καλύπτει ἡ κόρη τὸ πηγάδι τοῦ σπητιοῦ δι' ἐρυθροῦ πανίου καὶ ἀναμένει τὴν μεσημβρίαν, προπαθεῖ δὲ νὰ διακρίνῃ εἰς τὸ ἠρεμοῦν ὕδωρ τοῦ φρέατος πρόσωπον ἀνδρικόν, τὸ ὁποῖον θὰ εἶνε τοῦ μέλλοντος συζύγου της. Πολλάκις ἡ ἀνήσυχος αὐτῆς φαντασία τὴν κάμνει νὰ βλέπῃ διάφορα πράγματα. Ὑπῆρξαν νεάνιδες, αἱ ὁποῖαι εἶδον φέρετρον εἰς τὸν πυθμένα καὶ ἀπέθανον μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ προμήνυμα αὐτὸ τοῦ θανάτου ἦτο ἀναπόφευκτον. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν αἱ νεάνιδες τήκουν μόλυβδον, τὸν ὁποῖον λυωμένον ῥίπτουν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ οὕτω σχηματίζονται διάφορα σχήματα ἐπὶ τῶν ὁποίων προσπαθοῦν νὰ διακρίνουν εἰκονικήν τινα παράστασιν τὴν ὁποίαν δὲν διστάζουν νὰ ἐξηγήσωσιν ὅπως θέλουν ὡς πρὸς τὸν μέλλοντα σύζυγόν των πάντοτε. Καὶ ἄλλα ἀπειράριθμα μηχανῶνται αἱ νεάνιδες μέσα μαντικῆς ποικίλλοντα καθ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα ἀναλόγως τῶν ἐθίμων καὶ ἠθῶν τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν.

Καὶ τοιουτοτρόπως ἑνῷ ἀπεδείχθη «ματαία ἡ ἐπιστήμη τῶν οἰωνῶν» δὲν παύει νὰ συγκινῇ τὸν ἀνήσυχον ἄνθρωπον.

*

Ἡ φιλολογία ἠσχολήθη μὲ τὴν 24ην Ἰουνίου. Καὶ διηγήματα ἐγράφησαν καὶ ποίημα θαυμάσιον ἔχει γράψῃ ὁ κ. Κωστῆς Παλαμᾶς κατὰ τὸ 1884 διὰ κόρην, ἡ ὁποία ἀπέθανεν ἰδοῦσα εἰς τὸν μαντικὸν καθρέπτην ἀντὶ τῆς μορφῆς τοῦ μέλλοντος συζύγου της τὸν Χάρον.

Παραθέτομεν ἀπ' αὐτὸ ὀλίγους στίχους.

Στὴ χώρα δὲν τὴν ξέχασαν καὶ τὴν θυμοῦνται ἀκόμα,
μὲ τὰ μεγάλα μάτια της καὶ τὸ μικρό της στόμα,
τὴν ἄμοιρη Ἀνθίτσα.

Ὅταν χαρούμεν' ἡ γιορτὴ τ' ἅϊ-Γιαννιοῦ προβάλλῃ,
τὴ μελετᾶει καμμιὰ χρηά, κουνιῶντας τὸ κεφάλι,
μεσ' τάλλα τὰ κορίτσια.

Μεσ' τἄλλα τὰ κορίτσια μας ποῦ πολεμᾶ καθένα
μὲ χίλια δυὸ καμώματα τῆς μοίρας τὰ γραμμένα
καθ' ἅϊ-Γιαννιοῦ νὰ μάθῃ.

Σὰν νηὸς ὁποῦ στὸ σπῆτί της ἀπ' ἔξω ξενυχτῶντας
τὴν βγάζει στὸ παράθυρο τὴν κόρη τραγουδῶντας
τὰ χίλια του τὰ πάθη.

. . . . . .

* * *

ΑΠΟ ΤΑΣ ΣΚΕΨΕΙΣ ΜΟΥ

* *Ὁ παλαιστὴς τοῦ Νοῦ πρέπει νὰ ἔχῃ τὸ θάρρος νὰ κατεδαφίζῃ τὰ σκολληκόβρωτα ἐρείπια τῶν προλήψεων ἔστω καὶ ἂν τρέχῃ τὸν κίνδυνον νὰ ταφῇ κάτω ἀπὸ τὰ χαλάσματα.*

* *Εἶνε βέβαιον, ὅτι τοὺς σοφοὺς κατέκτησε πάντοτε ἡ Ἀλήθεια, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθές, ὅτι οὐδεὶς τῶν σοφῶν κατέκτησεν αὐτήν.*

* *Τὸ ὑπέρτερον Ἐγὼ εἶνε ὁ Θεὸς ποῦ κρύπτεται μέσα μας.*

* *Ἡ εὐγενεστέρα πάλη εἶνε ἡ πάλη τοῦ Νοῦ διὰ τὰ μυστικὰ τῆς Ἀληθείας.*

* *Αἱ φρικιάσεις τοῦ Πνεύματος ἀποτελοῦν τὴν ὑψηλοτέραν τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως ἐποποιΐαν.*

* *Ἄνθρωπε, μὴ λησμονῆς ὅτι ἀποτελεῖσαι ἀπὸ σῶμα θνητόν, ἀλλ' ἀπὸ ἀρχὴν ἀθάνατον.*

* *Ἑκάστη Ζωὴ τοῦ παρόντος εἶνε τὸ ἄθροισμα τῆς Ζωῆς τοῦ παρελθόντος καὶ ἡ μονὰς τῆς Ζωῆς τοῦ μέλλοντος.*

* *Αἱ προλήψεις, αἱ πλάναι καὶ οἱ διασταγμοὶ εἶνε διὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου ὅ,τι αἱ ἀναθυμάσεις διὰ τὸν ἥλιον.*

* *Ἐπιστήμη εἶνε ἡ μυριόφωτος νικήτρια τοῦ Σκότους, ἡ θρησκεία τοῦ Μεγάλου Παντός, ἡ ἀμβροσία τοῦ Νοός.*

* *Ἡ μεγαλουργὸς Σκέψις γεννᾷ τὰς συγκινήσεις τῶν μεγάλων Ἀληθειῶν καὶ ἀφυπνίζει τὰ εὐγενῆ πνευματικὰ ὄργη.*

* *Ὅσοι ἐδίψασαν τὴν ἀσβεστον δίψαν τῆς Ἐρεύνης ἠσθάνθησαν ἀγωνίας ὀδυνηράς, ἀλλὰ καὶ ἀορήτους ἡδονικάς.*

* *Ὁ Πόνος ἄτεγκτος κλοιὸς συσφίγγει, συνενώνει, ἀλλὰ καὶ συνθλίβει τὴν ἀνθρωπότητα.*

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

ΑΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

[Συνεχίζομεν καὶ εἰς τὸ φύλλον τοῦτο τὴν ἀφήγησιν τῶν πνευματιστικῶν πειραμάτων τοῦ Καμίλλου Φλαμμαριών].

Ἰδοὺ τὸ τέταρτον γεγονός, τὸ ὁποῖον παρετήρησα καὶ κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο ἀφοῦ ἐπεδείχθη ἤδη πολλάκις ἰδίως τῷ 1898.

Τὰ παραπετάσματα τὰ πλησίον τοῦ μέντιουμ, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα δὲν δύναται νὰ θίξῃ οὔτε μὲ τὰς χεῖρας οὔτε μὲ τὸν πόδα, κολποῦνται (φουσκώνουν) καθ' ὅλον τὸ μῆκός των, ὡσὰν νὰ τὰ φυσᾷ ἄνεμος θυέλλης. Τὰ εἴδα πολλάκις νὰ φθάνουν ἕως τὰς κεφαλὰς τῶν θεατῶν καὶ νὰ τὰς καλύπτουν.

V. Ἰδοὺ πέμπτον γεγονός, πιστωθὲν παρ' ἐμοὶ πλειστάκις.

Ἐνῷ κρατῶ τὴν μίαν χεῖρα τῆς Εὐσαπίας εἰς τὴν ἰδικήν μου καὶ εἷς φίλος μου ἀστρονόμος τὴν ἄλλην ἠσθάνθημεν καὶ οἱ δύο νὰ θιγώμεθα, ὡσὰν ἀπὸ ἀόρατον χεῖρα εἰς τὰ πλευρὰ καὶ εἰς τοὺς ὤμους.

VI. Κτυπήματα ἀκούονται εἰς τὴν τράπεζαν ἢ μᾶλλον κινεῖται αὕτη, ὑπεγείρεται, ἐπαναπίπτει, κτυπᾷ μὲ τὸν πόδα. Παράγεται ἐν τῷ ξύλῳ εἶδος ἐργασίας ἐσωτερικῆς ἐνίοτε ἀρκετὰ βιαίας ὥστε νὰ τὴν συντρίψῃ. Τὸ τραπέζιον τὸ ὁποῖον, μετεχειρίσθην μεταξὺ ἄλλων, μετετοπίσθη πολλὰς φορὰς καὶ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπέφερε τὰς μετακινήσεις αὐτὰς ἡ πίεσις τῶν ἐπ' αὐτοῦ τεθειμένων χειρῶν.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΒΙΚΤΩΡΙΑΝΟΥ ΣΑΡΔΟΥ

Ὑπάρχει τι πλέον τῆς φυσικῆς ταύτης δυνάμεως, ὑπάρχει εἰς τὰς κινήσεις αὐτὰς τοῦ ἐπίπλου ἡ πνευματικὴ ἐπέμβασις διὰ τὴν ὁποίαν ὡμιλήσαμεν ἤδη.

Μία ἐξήγησις τοῦ φαινομένου: Ἐρωτᾶται ἡ τράπεζα διὰ συμπεφωνημένων σημείων καὶ ἀπαντᾷ. Κτυπῶνται φράσεις, συνήθως κοιναὶ καὶ χωρὶς καμμίαν φιλολογικήν, ἐπιστημονικὴν ἢ φιλοσοφικὴν ἀξίαν. Ἀλλ' ἐπὶ τέλους ***κτυπῶνται*** λέξεις, ὑπαγορεύονται φράσεις. Αἱ φράσεις αὗται δὲν γίνονται μόναι των καὶ ἀφ' ἑτέρου δὲν τὰς κτυπᾷ τὸ μέντιουμ ἐν συνειδήσει εἴτε μὲ τὸν πόδα, εἴτε μὲ τὴν χεῖρα, εἴτε τῇ βοηθείᾳ ἰδιαιτέρου μυός, διότι τὰς ἐπετύχομεν καὶ εἰς συνεδριάσεις γενομένας χωρὶς ἐξ ἐπαγγέλματος μέντιουμ καὶ εἰς ἐπιστημονικὰς συναθροίσεις ὅπου κάθε ἀπάτη ἦτο ἀδύνατος. Τὸ πνεῦμα τοῦ μέντιουμ καὶ τῶν πειραματιστῶν ἀσφαλῶς δὲν εἶνε ξένον ἀπὸ τὰ γενόμενα. Αἱ ἐπιτυγχανόμεναι ἀπαντήσεις ἀνταποκρίνονται γενικῶς πρὸς τὴν νοητικὴν ταύτην κατάστασιν, ὡσὰν αἱ διανοητικαὶ δυνάμεις τῶν παρόντων προσώπων ἐξωτερικεύοντο ἐκ τοῦ κρανίου των καὶ ἔδρων ἐν τῇ τραπέζῃ, χωρὶς οὐδόλως νὰ τὸ συναισθάνωνται οἱ πειραματισταί. Πῶς δύναται νὰ γίνῃ τοῦτο; Πῶς δυνάμεθα νὰ κατασκευάζωμεν καὶ νὰ ὑπαγορεύωμεν φράσεις χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζωμεν;

Ἐνίοτε αἱ ἀποδιδόμεναι ἰδέαι φαίνονται προερχόμεναι ἀπὸ προσωπικότητα ξένην καὶ ἡ ὑπόθεσις τῶν πνευμάτων παρουσιάζεται φυσικώτατα.

Ἤρχισε μία λέξις. Πιστεύει κανεὶς ὅτι μαντεύει τὸ τέλος. Τὴν γράφει διὰ νὰ μὴ χάνῃ καιρόν· ἡ τράπεζα ταράσσεται, ἀνυπομονεῖ. Δὲν εἶνε αὐτό. Εἶνε ἄλλη ἡ λέξις τὴν ὁποίαν ὑπαγορεύει. Ὑπάρχει λοιπὸν ἐδῶ ψυχικόν τι στοιχεῖον τὸ ὁποῖον εἴμεθα ἠναγκασμένοι ν' ἀναγνωρίσωμεν, οἱαδήποτε καὶ ἂν εἶνε ἡ φύσις του. . . . . .

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

Τὰ πρῶτά μου πειράματα εἰς τὸν κύκλον τοῦ Ἀλλὰν Καρδὲκ καὶ μὲ τὰ μέντιουμ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Μίαν ἡμέραν τοῦ Νοεμβρίου τοῦ 1861 διερχόμενος τὰς στοὰς τοῦ Ὠδείου παρετήρησα βιβλίον, τοῦ ὁποίου ὁ τίτλος μοῦ ἔκαμεν ἐντύπωσιν: ***Τὸ βιβλίον τῶν πνευμάτων ὑπὸ Ἀλλὰν Καρδέκ.*** Τὸ ἠγόρασα καὶ ἀναγνώσας αὐτὸ παρετήρησα ὅτι πλεῖστα πειράματά του συνεφώνουν μὲ τὰς ἐπιστημονικὰς βάσεις τοῦ βιβλίου τὸ ὁποῖον τότε ἔγραφον: «***Ἡ πλειονότης τῶν κατοικουμένων κόσμων***». Συνήντησα τὸν συγγραφέα, ὁ ὁποῖος μοῦ προέτεινε νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν «Παρισινὴν Ἑταιρίαν τῶν πνευματιστικῶν Σπουδῶν» τὴν ὁποίαν εἶχεν ἱδρύσῃ καὶ τῆς ὁποίας ἦτο πρόεδρος. Συνήρχοντο κάθε Παρασκευὴν βράδυ εἰς τὴν αὔθουσαν τῆς Ἑταιρίας ἡ ὁποία ἦτον ἀνατεθειμένη εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Ἁγ. Λουδοβίκου. Ὁ πρόεδρος ἤρχιζε τὴν συνεδρίασιν «δι' ἐπικλήσεως εἰς τὰ καλὰ πνεύματα», τὰ ὁποῖα, καθὼς κατ' ἀρχὴν ἦτο δεκτόν, ἦσαν ἐκεῖ καὶ ἐπεκοινώνουν. Μετὰ τὴν ἐπίκλησιν ἀριθμὸς προσώπων καθημένων εἰς τὴν μεγάλην τράπεζαν παρεκαλοῦντο νὰ ἐγκαταλειφθῶσιν εἰς τὴν ἔμπνευσιν καὶ νὰ γράφωσι. Τοὺς ὠνόμαζον «Γράφοντα μέντιουμ». Τὰ γραπτὰ ἀνεγινώσκοντο ἔπειτα πρὸ τοῦ προσεκτικοῦ ἀκροατηρίου. Δὲν ἔκαμεν οὐδὲν πείραμα σχετικὸν πρὸς τὴν στρεφομένην, κινουμένην ἢ ὁμιλοῦσαν τράπεζαν. Ὁ πρόεδρος Ἀλλὰν Καρδὲκ ἐκήρυττεν ὅτι δὲν ἀποδίδει εἰς τὰ πειράματα αὐτὰ καμμίαν σημασίαν. Ὑπνωτιζόμενος ὁ Σαρδοὺ ζωγραφίζει. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν καὶ ἀπὸ πολλῶν ἤδη ἐτῶν ὁ ἔνδοξος φίλος μου Βικτωριανὸς Σαρδού, ὅστις ἐσύγχαρεν ἐπί τινα καιρὸν εἰς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον, εἶχε γράψῃ, ὡς μέντιουμ, περιέργους σελίδας ἐπὶ τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτου Διὸς καὶ εἶχε ζωγραφίσει, γραφικώτατα καὶ ἐκπληκτικὰ σχέδια διὰ νὰ παραστήσῃ πράγματα καὶ ὑπάρξεις τοῦ γιγαντιαίου αὐτοῦ κόσμου. Εἶχε σχεδιάσῃ τὰς ἐπὶ τοῦ Διὸς κατοικίας. Ἡ μία τῶν κατοικιῶν τούτων μᾶς δεικνύει τὴν οἰκίαν τοῦ Μόζαρτ, ἄλλαι τὴν οἰκίαν τοῦ Ζωροάστρου, τοῦ Μπερνὰρ Παλισσὺ αἱ ὁποῖαι ἦσαν πλησίον τῆς ἐξοχῆς ἐπὶ τοῦ μεγίστου αὐτοῦ πλανήτου. Αἱ κατοικίαι αὗται εἶνε ἐναέριοι καὶ ἐκτάκτου ἐλαφρότητος. Δύναταί τις νὰ κρίνῃ περὶ αὐτοῦ ἀπὸ τὴν παρατιθεμένην εἰκόνα, ἥτις παριστᾷ φανταστικὴν σκηνὴν τῆς «συνοικίας τῶν ζώων» παρὰ τῇ οἰκίᾳ τοῦ φιλοσόφου Ζωροάστρου ἐπὶ τοῦ Διός. Βλέπει τις ἄνθη, αἰώρας, ὄντα ἱπτάμενα, καὶ κάτω ζῷα νοήμονα παίζοντα ἰδιαίτερον παιγνίδιον μὲ κώνους.

Τὴν εἰκόνα αὐτὴν καὶ ἄλλας τὰς ὁποίας ἐζωγράφισεν ὁ Σαρδοὺ δὲν τὰς συνέλαβεν ἐκ τῶν προτέρων καὶ τὰς ἐξετέλεσε καθ' ὡρισμένον σχέδιον. Εὑρίσκετο λοιπὸν εἰς κατάστασιν «μέντιουμ». Ὁ ἐγκέφαλός μας ὅμως δὲν μένει ξένος εἰς ὅ,τι παράγομεν, τὰ δὲ κελλία του ἐργάζονται καὶ ἐνεργοῦν ἀναμφιβόλως ἐπὶ τῶν κινητηρίων νεύρων.

(Εἰς τὸ προσεχές: Ἄλλα καταπλήσσοντα πειράματα)

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΗΜΙΣΕΛΗΝΟΣ

Παραδόξως ἐκράτησεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ Ἡμισέληνος εἶνε ἔμβλημα τουρκικόν, ἀντιτιθεμένη πάντοτε ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν μουσουλμανικὸν σύμβολον εἰς τὸν Σταυρόν. Ἡ τοιαύτη ἰδέα ὀφείλεται εἰς παχυλὴν ἄγνοιαν καὶ εἰς ἀνεξέλεγκτον παραδοχὴν τῶν ὑπὸ ξένων ἱστορουμένων, ὧν αἱ εἰδήσεις καὶ πληροφορίαι ἐπὶ τοσοῦτον συνεσκότισαν ἡμᾶς, ὥστε καὶ περὶ αὐτῆς τῆς ἀπαραμίλλου Βυζαντιακῆς Αὐτοκρατορίας νὰ ἔχομεν ἰδέας συμφωνούσας πρὸς τὰ βρωμερὰ τῶν Καθολικῶν συγγραφέων τῆς Δύσεως κοάσματα οἵτινες, γράφοντες ἐν ἐποχῇ, καθ' ἣν διεξήγετο δεινὸς πολιτικὸς καὶ θρησκευτικὸς ἀγὼν μεταξὺ Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, μεταξὺ Γραικῶν καὶ Φράγκων, ἔξηρεύγοντο κακόβουλα καὶ ἐπαίσχυντα ψεύδη. Καὶ ὅμως ὁ βυζαντιακὸς βίος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ὑπῆρξεν ὁ θαυμασιώτερος καὶ πολιτικώτερος σταθμὸς τῆς ἐξελίξεως τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους!

Ἀλλ' ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν Ἡμισέληνον, ἥτις ὑπῆρξε πάντοτε τὸ ἔμβλημα τῆς πόλεως τοῦ Βύζαντος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων. Δύο παραδόσεις πρόκειται περὶ τοῦ λόγου καὶ τοῦ χρόνου τῆς παραδοχῆς τῆς Ἡμισελήνου ὡς Βυζαντιακοῦ ἐμβλήματος, ὡς ἐμβλήματος τοῦ Βυζαντίου. Κατὰ τὴν πρώτην ἡ παραδοχὴ τῆς Ἡμισελήνου ὡς ἐμβλήματος δέον νἀναζητηθῇ εἰς μυθολογικὰς ἐμπνεύσεις, καθ' ἃς ὁ Βύζας, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς νύμφης Κεροέσσης, θυγατρὸς τοῦ Διὸς καὶ Ἰοῦς τῆς Ἰνάχου, ἥτις φεύγουσα τὴν ὀργὴν τῆς Ἥρας, περιπλανωμένη ἀνὰ τὸ ἐκ τοῦ ὀνόματος αὐτῆς ἴσως Ἰόνιον πέλαγος καὶ διελθοῦσα ἠπείρους ἔφθασεν εἰς τὸν Βόσπορον, ἐξ αὐτῆς οὕτω ὀνομασθέντα, ἅτε τῆς Ἰοῦς οἱ βόες διαβάντες αὐτόν. Ἐκεῖ εἰς τὸν κόλπον τοῦ Βυζαντίου ἐν τῇ συμβολῇ τῶν ποταμῶν Κυδάρεως καὶ Βορβύσου, ἔτεκε τὴν Κερόεσσαν, ἀφ' ἧς ὁ κόλπος ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ἐξ ἧς ὁ Ποσειδὼν ἐγέννησε τὸν Βύζαντα. Οὕτως ἐξηγεῖται ἡ εἰς τὰ νομίσματα τοῦ Βυζαντίου ἀπαντῶσα ἀμφίκυρτος καὶ ***Κερόεσσα*** σελήνη. Ἄλλως τε ἐν χώρᾳ, ἰδιαιτέρως τιμώσῃ τὴν Ἰώ, εὐνόητον, ὅτι αἱ μυθολογούμεναι πλάναι καὶ μεταμορφώσεις αὐτῆς, ὑποδηλοῦσαι ἀλληγορίαν ἡλιακῶν καὶ σεληνιακῶν φαινομένων, ἀπηθανατίσθησαν διὰ σεληνιακοῦ ἐμβλήματος, γνωστοῦ πρὸς τούτοις ὄντος ἤδη παρὰ πλείστοις τῶν Ἑλλήνων καὶ πολὺ ἔπειτα ἡ Σελήνη Ἰὼ ἐλέγετο ἀποκρύφως (Εὐστάθιος ἐκ Διονύσσου τὸν Περιηγητὴν Χρονικὸν Πασχάλιον).

Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὴν μυθωδεστέραν παράδοσιν περὶ τοῦ λόγου καὶ τοῦ χρόνου τῆς παραδοχῆς τῆς Ἡμισελήνου ὡς ἐμβλήματος τοῦ Βυζαντίου. Κατὰ τὴν ἀληθεστέραν δὲ παράδοσιν ἡ παραδοχὴ τῆς Ἡμισελήνου ὡς ἐμβλήματος τοῦ Βυζαντίου ὀφείλεται εἰς ἱστορικὴν αἰτίαν. Ἐν ἔτει 337 Φίλιππος ὁ Μακεδὼν ἀνέλαβε τὴν πολιορκίαν τοῦ Βυζαντίου διὰ τὰ ἑξῆς αἴτια καὶ αἰτιατά, ὡς ἀναφέρει ὁ Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ Στεφάνου: «Ἐπειδὴ τοίνυν ἐκ τῆς Εὐβοίας ὁ Φίλιππος ἐξηλάθη..., ἕτερον κατὰ τῆς πόλεως ἐπιτειχισμὸν ἐζήτει. Ὁρῶν δ' ὅτι σίτῳ πάντων ἀνθρώπων πλείστῳ χρώμεθα ἐπεισάκτῳ, βουλόμενος τῆς σιτοπομπείας κύριος γενέσθαι, παρελθὼν ἐπὶ Θρᾴκης Βυζαντίους, συμμάχους ὄντας αὐτῷ, τό τε τὸ πρῶτον ἡσίου συμπολεμεῖν τὸν πρὸς ἡμᾶς πόλεμον ὡς δ' οὐκ ἤθελον, οὐδ' ἐπὶ τούτοις ἔφασαν τὴν συμμαχίαν πεποιεῖσθαι (λέγοντες ἀληθῆ), χαράκωμα βουλόμενος πρὸς τῇ πόλει, καὶ μηχανήματ' ἐπιστήσας, ἐπολιόρκει. Τούτων δὲ γιγνομένων..., τίς ἦν ὁ βοηθήσας τοὺς Βυζαντίους, καὶ σώσας αὐτούς; Ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι». Ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐβοήθησαν τοὺς Βυζαντίους, βεβαιοῖ τὸ ψήφισμα αὐτῶν ἔχον οὕτω: «Ἐπειδὴ ὁ δῆμος ὁ Ἀθηναίων..., Φιλίππῳ τοῦ Μακεδόνος ἐπιστρατεύσαντος ἐπὶ τὰν χώραν καὶ τὰν πόλιν ἐπ' ἀναστάσει Βυζαντίων..., καὶ τὰν χώραν δαίοντος καὶ δενδροκοπέοντος, βοηθήσας πλοίησι ἑκατὸν καὶ εἴκοσι, καὶ σίτῳ, καὶ βέλεσι, καὶ ὁπλίταις, ἐξείλετο ἅμμε ἐκ τῶν μεγάλων κινδύνων, καὶ ἀποκατέστασε τὰν πάτριον πολιτείαν, καὶ τοὺς νόμους, καὶ τοὺς τάφους...»

Στρατηγὸς τῆς βοηθείας τῶν Ἀθηναίων ἦτο ὁ Χάρης, ὅστις, καταλαβὼν ἐπικαίρους θέσεις καὶ προασπίζων τὸ Βυζάντιον κατὰ θάλασσαν, παρεκώλυσε πᾶσαν πολιορκητικὴν ἐνέργειαν τοῦ Φιλίππου. Πλὴν οὗτος διὰ τεχνάσματος ἐξαπατήσας τοὺς Ἀθηναίους καὶ ἀποχωρήσας, κατώρθωσε, ὥστε νὰ πιστεύσωσιν οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι παρητήθη τοῦ περὶ ***ἁλώσεως τοῦ Βυζαντίου σχεδίου αὐτοῦ.*** Ἅμα ὅμως οἱ Ἀθηναῖοι ἐξέπλευσαν τοῦ Κερατίου κόλπου καὶ τοῦ Βοσπόρου μετὰ τῶν ἀποβατικῶν αὐτῶν σωμάτων, ἐπεφάνη ὁ Φίλιππος καὶ ἐπελήφθη δραστηρίως τῆς πολιορκίας. Ἵνα δὲ τὸ ταχύτερον ἐκπορθήσῃ τὴν πόλιν, διώρυξεν ὑπόνομον, ἄγουσαν ὑπογείως μέχρις αὐτῆς· ἀλλ' ὅτε, ὑπὸ τὸ σκότος τῆς ἐπεχομένης νυκτός, ἐσκέπτετο νὰ εἰσταθῇ ἐντὸς τῆς πόλεως, ἐπέλαμψεν αἴφνης ἡ σελήνη, καθ' ἣν ἀκριβῶς ὥραν καὶ οἱ κύνες, ἀντιληφθέντες τῶν ὑπὸ τὴν πόλιν κρότων, οὓς ἐποίουν οἱ ἐν τῇ ὑπονόμῳ ἐργάται καὶ στρατιῶται, προὐκάλεσαν, γοερῶς ὑλακτοῦντες, τὴν προσοχὴν τῶν φυλάκων, οἵτινες ἐκάλεσαν τὴν φρουρὰν ἐπὶ τὰ ὅπλα, ἀποκρούσασαν γενναίως τὰς ἐφόδους τοῦ Φιλίππου. Ἀποτυχόντος οὕτω τοῦ πολεμικοῦ ἐγχειρήματος τοῦ Φιλίππου, οἱ Βυζάντιοι, ἀποδόντες τὸ θαῦμα εἰς τὴν Φωσφόρον Θεὰν Ἑκάτην, τό τε ἄγαλμα αὐτῆς ἐν τῷ Βοσπορίῳ λιμένι ἱδρύσαντο καὶ σύμβολον τῆς πόλεως αὐτῶν καθιέρωσαν τὴν Ἡμισέληνον. Κατὰ τὸν πόλεμον τοῦτον ἠρίστευσεν ὁ στρατηγὸς Λέων τοῦ Βυζαντίου, Περιπατητικὸς Φιλόσοφος καὶ μαθητὴς τοῦ Πλάτωνος.

Ἔκτοτε, ἐὰν μὴ πρότερον, κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἱστορηθέντα, ἔμβλημα τοῦ Βυζαντίου ὑπῆρξεν ἡ Ἡμισέληνος καὶ παρέμεινε πάντοτε τοιοῦτο θεωρηθὲν μάλιστα ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων καὶ Βυζαντινῶν Αὐτοκρατόρων καὶ ὡς ἔμβλημα τῆς δυνάμεως τῆς αὐτοκρατορίας. Ὁ Τριστὰμ διέσωσεν ὡραῖον ἀντίτυπον νομίσματος τοῦ Τραϊανοῦ, ἐφ' οὗ φέρεται θαυμάσιος τύπος ἀμφικύρτου σελήνης μετ' ἐπικειμένου ἀστέρος. Οἱ πρῶτοι Τοῦρκοι, πολιτικώτατοι καὶ νουνεχέστατοι, ἐγκρατεῖς τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, ἥτις ἦτο ἡ διεθνής, οὐ μόνον τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὡς ἐπίσημον γλῶσσαν τοῦ νέου αὐτοῦ Κράτους παρεδέχθησαν καὶ ἐν ταύτῃ ἐγράφοντο τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας αἱ ἐπίσημοι πράξεις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑλληνικὰ ἐμβλήματα, καὶ δὴ τὸ ἔμβλημα τῆς κατ' ἔξοχὴν Πόλεως, παρεδέχθησαν (Τουρνεφόρτ, Τρουσέ, Λαρούς, Μεγάλη Ἐγκυκλοπαιδεία κλ.) διότι ἐν ἀρχῇ ἐπεζήτησαν τὴν συνέχισιν δι' αὐτῶν τῆς Ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας, ὡς μαρτυροῦσι τὸ Φιρμάνιον, δι' οὗ ἀνεγνωρίσθησαν αἱ Προνομίαι τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τὸ βυζαντιακὸν τυπικὸν τῆς Αὐλῆς, καὶ ἡ ἐκκοπὴ νομίσματος, διασωζομένου ἐφ' οὗ ἑλληνικοῖς γράμμασι ἀναγιγνώσκεται: Μωχαμέτης Ἀμῆρᾶς τῶν Ῥωμαίων. Καὶ εἶνε ἀληθές, ὅτι ἄγνῶτες καὶ φανατικοί τινες Τοῦρκοι ἠθέλησαν νὰ ὑποστηρίξωσιν, ὅτι οἱ Σουλτάνοι ἔλαβον ὡς ἔμβλημα τὴν Ἡμισέληνον, ἵνα συμβολίσωσι τὴν ἐμφάνισιν νέας σελήνης, νέου φωτός, νέας δυνάμεως σὺν τῷ χρόνῳ προϊούσης, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε τόσῳ ἀληθὲς ὅσῳ ἀληθὲς εἶνε καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο παραγωγικὸν ἐπινόημα, καθ' ὃ ἡ λέξις Ἰσταμπόλ, σημαίνει πόλιν βρίθουσαν Ἰσλάμηδων, ἐνῷ εἶνε ἀναμφισβήτητον, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι γραμματικοὶ ὁμολογοῦσιν, ὅτι ὁ τουρκικὸς λαός, ἀκούων τοὺς Γραικοὺς λέγοντας συγνάκις: εἰς τὴν Πόλιν, καὶ στρεβλῶς ἀποδίδων τὴν ἔκφρασιν, ἐβάπτισε τὴν Κωνσταντινούπολιν Ἰσταμπόλ.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλως τυγχάνει πασίγνωστον, ὅτι ἡ Ἡμισέληνος εἶνε ἔμβλημα ἑλληνικὸν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων. Σωρεία ὁλόκληρος ὑπάρχει καὶ ἀνευρίσκεται καθ' ἡμέραν νομισμάτων τῆς κυρίας Ἑλλάδος, τοῦ Πόντου, τῆς ἐντὸς τοῦ Ταύρου μεσογείου καὶ παραλίας Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν ἀποικιῶν, φερόντων Ἡμισέληνον μεθ' ἑνὸς ἢ τριῶν ἀστέρων. Ἐκ πάντων τούτων ἀρχαιολογικῶς, ἱστορικῶς καὶ ἀναμφισβητήτως συνάγεται, ὅτι ἡ Ἡμισέληνος εἶνε ἔμβλημα ἑλληνικὸν καὶ ὅτι δεινῶς σφάλλονται οἱ ἐξ ἀγνοίας θεωροῦντες ὡς τουρκικὸν τὸ ἑλληνικώτερον τῶν ἐμβλημάτων.

Γ. Κ. ΣΚΑΛΙΕΡΗΣ

ΙΤΑΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

Η ΑΠΛΟΪΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΥΡ ΑΝΔΡΕΑ

(ΔΙΗΓΗΜΑ)

Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ τοῦ ἔβαλαν εἰς τὸ κεφάλι ὅτι τὸ ἡμερολόγιον ποῦ εἶχεν ἀγοράσῃ δὲν ἦτο τοῦ Καζαμία — καὶ ὁ εὔπιστος κὺρ Ἀνδρέας Κουνελάκης ὑπεχρεώθη νὰ τὸ πιστέψῃ, ἐπειδὴ καμμία ἀπὸ τὰς προφητείας του διὰ σεισμούς, ναυάγια, θανάτους ἐπισήμων, κ.τ.λ. δὲν εἶχε πραγματοποιηθῇ — εἶχε λάβῃ τὴν πρόνοιαν νὰ προμηθεύηται τὸν γνήσιον Καζαμίαν ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἐκδότην.

Διὰ τὸν κὺρ Ἀνδρέαν ἦτο ἡμέρα χαρᾶς, ὅταν ὁ ταχυδρόμος τοῦ ἔφερε συστημένον τὸ πολύτιμον βιβλίον μὲ τὸ χρωματιστὸν ἐξώφυλλον, ἀμέσως δὲ ἐκάθητο νὰ διαβάσῃ τὰς προφητείας, ἐπειδὴ μόνον δι' ἐκείνας ἐνδιεφέρετο.

Συνήθως ὁ Καζαμίας τοῦ ἔφθανε κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ Νοεμβρίου, περιμένων δὲ νὰ φθάσῃ τὸ νέον ἔτος, ἐδιάβαζεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὰς τρομερὰς σελίδας ποῦ ἀνήγγελον, μῆνα πρὸς μῆνα, ὅλα τὰ βάσανα τοῦ ἔτους τὰ ὁποῖα, καθὼς ἔλεγε, πάντοτε ἐπραγματοποιοῦντο.

Ἡ πεποίθησίς του εἰς τὸν ἀστρολόγον, τοῦ ὁποίου ἔβλεπε τὴν εἰκόνα εἰς τὸ ἐξώφυλλον, ἦτο ἀχράδαντος.

Κατὰ τὴν ὥραν τοῦ γεύματος ἢ τοῦ δείπνου, ὅταν ὁ ἀδελφός του κὺρ Φωτεινὸς τοῦ διηγεῖτο τὰς εἰδήσεις ποῦ εἶχε διαβάσῃ εἰς τὰς ἐφημερίδας, ὁ κὺρ Ἀνδρέας ἐφώναζε:

— Τὸ ἔλεγεν ὁ Καζαμίας .... Σεισμός!

— Μὰ δὲν λέγει ποῦ· ἀπήντα ὁ κὺρ Φωτεινὸς γελῶν σαρκαστικῶς. Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο κάνω κι' ἐγὼ τὸν ἀστρολόγο.

— Τὸ ἔλεγε ὁ Καζαμίας .... Ναυάγιο!

— Φυσικά! Αὐτὰ ἔχει ὁ χειμῶνας· προσέθετε ὁ κὺρ Φωτεινός.

Καὶ ἔτσι τὸ ἡμερολόγιον αὐτὸ εἶχε καταντήσῃ μία ἐπὶ πλέον ἀφορμὴ διὰ τσακώματα μεταξὺ τῶν δύο ἀδελφῶν, ὡσὰν νὰ μὴ εἶχαν ἀρκετάς, ἀοχίζοντας ἀπὸ τὴν ἀνομοιότητα ποῦ τοὺς εἶχε χαρίσῃ ἡ Φύσις.

Ὁ κὺρ Φωτεινὸς ἦτο ὑψηλότερος ἀπὸ δύο μέτρα· ὁ κὺρ Ἀνδρέας ἦτο κοντόχονδρος.

Λυγνός, πάντοτε στὰ μαῦρα ἐνδυμένος, μὲ μία ρεδεγκότα μετὰ βίας διατηρουμένην ἐπὶ δώδεκα ἔτη τῇ βοηθείᾳ βουρτζίσματος καὶ πατριῶν φροντίδων, μὲ τὸ ἡμύφηλον καὶ μία μαγκούρα ἀνάλογον πρὸς τὸ ἀνάστημά του, ὁ κὺρ Φωτεινὸς εἶχε μιαν σοβαρότητα εἰς τὰς κινήσεις καὶ εἰς τοὺς τρόπους του λίαν ἐπιβλητικήν, προτοῦ τὸν ἀκούσῃ τις ὁμιλοῦντα. Μόλις ἀνοιγε στόμα ἡ ἐντύπωσις μετεβάλλετο.

— Ἡ βλακεία σας εἶνε μεγαλειτέρα τοῦ ἀναστήματός σας! τοῦ ἔλεγε συχνὰ εἰς τὸ φαρμακεῖον τοῦ χωρίου ὁ ἰατρὸς Νυχτέρης.

Καὶ δὲν εἶχεν ἄδικον.

Κοντός, στρογγυλός, ροδοκόκκινος, μὲ τὴν γαστέρα προεξέχουσαν ἐπὶ τῶν κνημῶν του, κυρτῶν καθὼς καβουρόποδα, μὲ δύο μάτια χυνᾶ καὶ τὸ μέτωπον μισοσκεπασμένον ἀπὸ τρίχας πυκνὰς καὶ ἀγρίας, ὁ κὺρ Ἀνδρέας ἄριγεν ἀμέσως νὰ διαφαίνεται πόσον ὀλίγο μυαλὸ ἠδύνατο νὰ χωρέσῃ μέσα εἰς τὸ στενὸ καὶ ἀπιδοειδὲς ἐκεῖνο κεφάλι. Εἶχεν ὅμως τὴν φρόνησιν νὰ ὁμιλῇ ὀλίγος, καὶ νὰ λαμβάνῃ τὸν λόγον μόνον ἐπὶ ἀγροτικῶν ζητημάτων. Ἐνῷ ὁ κὺρ Φωτεινὸς διήρχετο τὰς ὥρας του εἰς τὸ φαρμακεῖον ἢ εἰς τὸ καφφενεῖον, ἀερολογῶν ἐπὶ τῆς πολιτικῆς ἢ ἐπὶ τῶν δημοτικῶν ὑποθέσεων. Ἐπίσης ἐφρόντιζε διὰ τὴν σποράν, τὴν συγκομιδὴν τοῦ ἀραβοσίτου καὶ τὰν ἐλσιῶν δύο μικροκτημάτων τὰ ὁποῖα ἀπετέλουν τὴν κοινὴν περιουσίαν καὶ δὲν εἶχε καιρὸν νὰ χάνῃ μὲ τὰς ἀνοησίας, διὰ τὰς ὁποίας τόσον πολὺ ἐνδιεφέρετο ὁ ἀδελφός του καὶ αἵτινες τὸν καθίστων γελοῖον.

Ὁ κὺρ Ἀνδρέας ὅμως ἦτο ὁ διαχειριστὴς καὶ ἐκράτει ἐν τάξει τὸν ἀδελφόν του, ὅστις μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν θὰ ἐξώδευε κάποτε, κανένα δίφραγκο διὰ κᾶτι φυσικῶς ἀναγκαῖον ἢ ἐπινόημα, καθ' ὃ ἡ λέξις Ἰσταμπόλ, σημαίνει πόλιν βρίθουσαν Ἰσλάμηδων, ἐνῷ εἶνε ἀναμφισβήτητον, ὡς καὶ αὐτοὶ οἱ Τοῦρκοι γραμματικοὶ ὁμολογοῦσιν, ὅτι ὁ τουρκικὸς λαός, ἀκούων τοὺς Γραικοὺς λέγοντας συγνάκις: εἰς τὴν Πόλιν, καὶ στρεβλῶς ἀποδίδων τὴν ἔκφρασιν, ἐβάπτισε τὴν Κωνσταντινούπολιν Ἰσταμπόλ.

Ἀλλὰ καὶ ἄλλως τυγχάνει πασίγνωστον, ὅτι ἡ Ἡμισέληνος εἶνε ἔμβλημα ἑλληνικὸν ἐκ τῶν ἀρχαιοτάτων. Σωρεία ὁλόκληρος ὑπάρχει καὶ ἀνευρίσκεται καθ' ἡμέραν νομισμάτων τῆς κυρίας Ἑλλάδος, τοῦ Πόντου, τῆς ἐντὸς τοῦ Ταύρου μεσογείου καὶ παραλίας Μικρᾶς Ἀσίας καὶ τῶν ἄλλων ἑλληνικῶν ἀποικιῶν, φερόντων Ἡμισέληνον μεθ' ἑνὸς ἢ τριῶν ἀστέρων. Ἐκ πάντων τούτων ἀρχαιολογικῶς, ἱστορικῶς καὶ ἀναμφισβητήτως συνάγεται, ὅτι ἡ Ἡμισέληνος εἶνε ἔμβλημα ἑλληνικὸν καὶ ὅτι δεινῶς σφάλλονται οἱ ἐξ ἀγνοίας θεωροῦντες ὡς τουρκικὸν τὸ ἑλληνικώτερον τῶν ἐμβλημάτων.

Παρετήρει ἔκπληκτος τὴν μεταβολὴν αὐτὴν τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ προσεπάθει νὰ εὕρῃ τὴν αἰτίαν.

Τώρα ὁ κὺρ Ἀνδρέας δὲν τοῦ ἔφερε πλέον ἀντιρρήσεις, μάλιστα ἐπρολάμβανε τὰς ἐπιθυμίας του. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀδυναμία του ἦτο διὰ τὰ γλυκά, δὲν ἐτόλμα πλέον νὰ ἐκφράζῃ τὴν ἐκπληξίν του ὅταν τὰ εὕρισκεν εἰς τὸ τραπέζι. Τὰ ἔτρωγε, σιωπηλὸς ἀλλὰ μὲ ἔγνοιαν. Μήπως ὁ ἀδελφός του ἔβλεπε σιμὰ του τὸν θάνατον, ἀφοῦ ἔγινε διὰ μιᾶς τόσον διαφορετικός!

Ἀπὸ ἑνὸς καὶ ἡμίσεως μηνὸς κανεὶς καυγᾶς, οὔτε ἴχνος θυμοῦ μεταξύ των.

Ὁ κὺρ Φωτεινὸς ἔβλεπεν ὅτι ἦτο τὸ ἀντικείμενον κάποιας ἀνεξηγήτου τρυφερότητος, συνεκινεῖτο δὲ καὶ αὐτός.

Εἶχε κάμῃ λόγον περὶ τούτου καὶ εἰς τὸ φαρμακεῖον, μάλιστα ἐξέφραζε τὴν γνώμην ὅτι ὁ ἀδελφός του θὰ πεθάνῃ γρήγορα ἐπειδὴ ἔχει καταντήσῃ ἀγνώριστος.

Εὑρίσκων καθ' ἑκάστην ἕνα νέον γλύκισμα εἰς τὸ τραπέζι, ἄφινε μὲν τὸν ἑαυτόν του νὰ παρασύρεται ὑπὸ τῆς λαιμαργίας, τὸ ἔτρωγεν ὅμως μὲ κάποιον αἴσθημα τύψεως τὸ ὁποῖον τοῦ ἔχαλοῦσε τὴν γεῦσιν.

— Δὲν τρώγῃς λίγο καὶ σύ; Γιατί;

Δύο δάκρυα ἐνεφανίζοντο εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κὺρ Ἀνδρέα καὶ ἐκυλίοντο εἰς τὰ ροδοκόκκινα καὶ παχυλὰ μάγουλά του.

— Τί ἔχεις; Τί συμβαίνει;

— Τίποτε!

Ὁ κὺρ Ἀνδρέας ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἐπῆγε νὰ κλεισθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ὁ κὺρ Φωτεινὸς ἤρχισε νὰ φοβῆται. Πρὶν καθήσῃ εἰς τὸ τραπέζι ὁ ἀδελφός του τὸν εἶχεν ἐρωτήσῃ ἐπανειλημμένως:

— Τί κάνεις;

Διατί; Αὐτὸς ἦτο καλὰ καὶ ὑπέρκαλα. Μάλιστα ποτὲ δὲν εἶχεν αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτόν του τόσον καλά, ὅσον ἐκείνην τὴν ἡμέραν.

Τί ἐσήμαινε λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἐρώτησις;

Μήπως ἦτο ἀσθενής καὶ δὲν τὸ ἐνόει;

Ἀπεφάσισε νὰ τὸ μάθῃ.

— Μ' ἐρώτησες πολλάκις πῶς εἶμαι· διατί; Τί συμβαίνει;

Ἀντὶ ν' ἀπαντήσῃ, ὁ κὺρ Ἀνδρέας, ἠρώτησε καὶ αὐτός:

— Πές μου στὰ ἀληθινὰ δὲν αἰσθάνεσαι τίποτε;

— Τί θέλεις νὰ αἰσθάνομαι; Ἐξηγήσου διότι μὲ φοβίζῃς.

— Μὴ σὲ γνοιάζῃ. Ἀπατήθηκα .... Ἐνόμιζα ....

Τὴν ἑπομένην δύο πράγματα ἐξέπληξαν τὸν κὺρ Φωτεινόν: Εἶδεν εἰς τὸ τραπέζι δύο γλυκίσματα ἀντὶ ἑνός, καὶ τὸν ἰατρὸν Νυχτέρην, ὅλως ἐκτάκτως, προσκεκλημένον εἰς γεῦμα.

Πρὶν καθήσουν εἰς τὸ τραπέζι, ὁ ἰατρὸς τοῦ εἶχεν εἰπῇ εἰς τὸ αὐτί:

— Φαίνεται θὰ πεθάνῃ ὁ ἀδελφός σου ἢ θὰ τρελλαθῇ, καθὼς ἔλεγες, διότι βλέπω γλυκίσματα, προσκλήσεις.

Ὁ κὺρ Ἀνδρέας εἶχε μίαν τόσον περίεργον καὶ νεκρικὴν μορφήν, ὥστε ὁ ἀδελφός του ἐφώναξεν:

— Μὰ τί ἔχεις τέλος πάντων, ἀδελφέ; Εἰμποροῦμε νὰ μάθουμε;

— Τί ἔχω; Τί ἔχω; Σήμερα δὲν εἶνε δεκαπέντε τοῦ μηνός;

— Καὶ τί μ' αὐτό; εἶπεν ὁ ἰατρός.

— Γιατὲ μὴ μὲ ρωτήσῃς ἄλλο! Καὶ σὺ φάε ἥσυχος... Δύο γλυκά! Θὰ φάω κ' ἐγὼ πολύ, κι' ἂς μὴ μ' ἀρέσῃ...

Ἐπροδίδετο ὅμως ἡ μεγάλη προσπάθεια, τὴν ὁποίαν κατέβαλλε διὰ νὰ φανῇ εὔθυμος. Ἠτένιζε διαρκῶς τὸν ἀδελφόν του, σὰν νὰ ἐπερίμενε ἀπὸ στιγμὴν εἰς στιγμὴν νὰ ἴδῃ τίποτε ἔκτακτον καὶ συγχρόνως ἐξεπλήττετο ἐπειδὴ δὲν τὸ ἔβλεπε νὰ συμβαίνῃ. Πρὸς τὸ τέλος τοῦ γεύματος φθάνει ὁ παπᾶ Θανάσης, ὁ ἐφημέριος.

— Μὲ προσκαλέσατε νὰ πιοῦμε τὸν καφφὲ μαζύ. Ἔχουμε τίποτε καλὰς εἰδήσεις; Καμία παντριὰ ἢ κανένα ἑκατοστάριχο ἀπὸ τὸ λαχεῖο;

Ὁ κὺρ Ἀνδρέας ἦτο σὰν ἀποβλακωμένος καὶ ὁ κὺρ Φωτεινὸς δὲν ἦτο καλλίτερα.

Ὅταν ὁ κὺρ Ἀνδρέας ἦλθε νὰ κενώσῃ τὸν καφφέν, ἔτρεμεν ὅλος.

— Λοιπὸν τὰ μάθατε; εἶπεν ὁ παπᾶ Θανάσης. Ἀπέθανε ὁ Βίσμαρκ. Χαρὰ ποῦ θὰ τὴν ἔχουν οἱ Γάλλοι... Ναί, πολλὴ ζάχαρι... εἰδεμὴ δὲν βοηθεῖ τὴν χόνευσι. Χαίρεσαι καὶ τοῦ λόγου σου κὺρ Ἀνδρέα;

— Ἐγώ; Καὶ ποῦ τὸν ξέρω αὐτὸν ἐκεῖ; ἀπήντησεν ὁ κὺρ Ἀνδρέας.

— Καὶ ὅμως ὁ Καζαμίας σου ἐμάντευσε: «θάνατος ὑψηλοῦ προσώπου» γράφει διὰ τὴ δεύτερη ἑβδομάδα τοῦ μηνός.

— Πτανε ψηλός; Ψηλότερος ἀπὸ τὸ Φωτεινό; ἐψέλλισε κάτωχρος ὁ κὺρ Ἀνδρέας.

— Ἕνας γίγαντας λέγουν πῶς ἦτο. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτό. Ὑψηλὸς σημαίνει σπουδαῖος, ἐπίσημος. Ὑψηλὰ πρόσωπα εἶνε ὁ Βασιλεύς, οἱ ὑπουργοί....

Ὁ ἰατρὸς Νυχτέρης καὶ ὁ παπᾶ Θανάσης δὲν κατώρθωσαν νὰ συγκρατήσουν τοὺς γέλωτας εἰς τὴν θέαν τοῦ μορφασμοῦ, τὸν ὁποῖον ἔκαμεν ὁ κὺρ Ἀνδρέας κατόπιν τῆς ἐξηγήσεως ποῦ ἤκουσεν.

— Μὰ .... τί .... ἐφαντάσθηκες; Χά, χά .... Γιαυτὸ σήμερα ἐπροσκάλεσες τὸ γιατρὸ καὶ τὸν παπᾶ; χά, χά ....

Ὁ κὺρ Ἀνδρέας ἔκλαιε ἀπὸ τὴν χαράν του. Πράγματι εἶχε φαντασθῇ — καὶ τὸ ὡμολόγει ἀφελέστατα — ὅτι ὁ Καζαμίας ἐνόει.... Καὶ δὲν ἠθέλησε νὰ εἰπῇ τίποτε εἰς τὸν δυστυχῆ ἀδελφόν του. Μόνον ἐσκέπτετο πῶς νὰ τὸν χορτάσῃ, τοὐλάχιστον γλυκά, πρὶν πεθάνῃ.... Ἕνα ὑψηλὸ πρόσωπον! Ὦ! εἶχε περάσει δύο μῆνες εἰς τὴν κόλασιν, ἀπὸ τὸν φόβον μὴ τὸν ἴδῃ πίττινα αἴφνης νεκρόν! Μήπως αὐτὸς ἐγνώριζεν ὅτι ὑψηλὸς εἶχε καὶ ἄλλην σημασίαν;

Μόνον ὁ κὺρ Φωτεινὸς δὲν ἐγέλα, σκεπτόμενος τί εἶχε νὰ ὑποφέρῃ εἰς ἀντίποινα τῶν γλυκισμάτων ποῦ εἶχεν ἀπολαύσῃ κατὰ τοὺς δύο αὐτοὺς μῆνας.

Καὶ πράγματι....

LUIGI CAPUANA

Μετάφρασις ΣΠ. Ι. ΚΑΜΗΛΕΡΗ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ ΤΩΝ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ

Η ΚΑΤΑΡΡΕΥΣΑΣΑ ΟΙΚΙΑ ΕΞ ΗΣ ΕΞΗΧΘΗΣΑΝ ΤΑ 48 ΠΤΩΜΑΤΑ

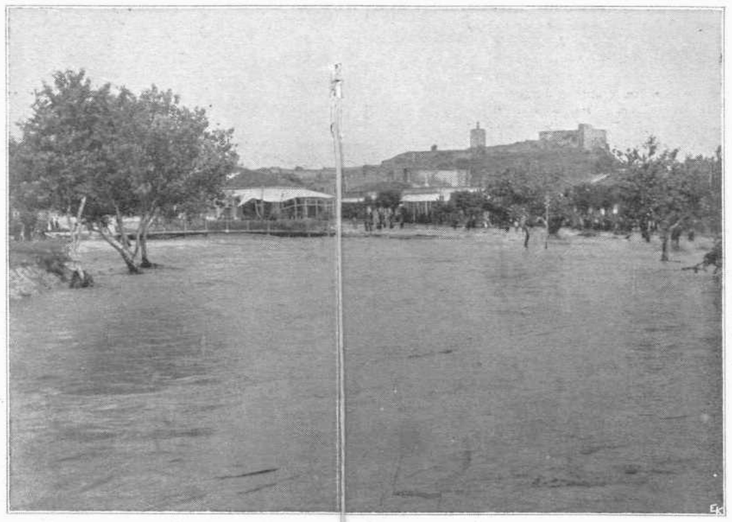

Η ΩΡΑΙΑ ΠΛΑΤΕΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ ΜΕΤΑΒΛΗΘΕΙΣΑ ΕΙΣ ΛΙΜΝΟΘΑΛΑΣΣΑΝ

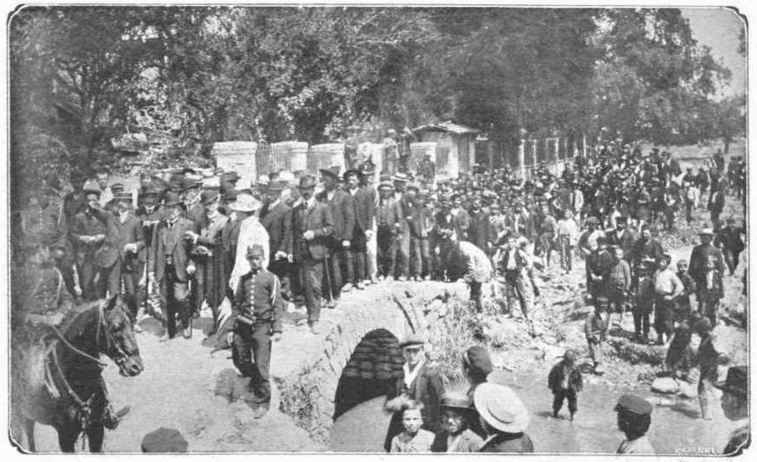

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ Ν. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ ΕΠΙΣΚΕΠΤΟΜΕΝΟΣ ΜΕΤΑ ΤΩΝ ΑΡΧΩΝ ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ ΤΑ ΕΡΕΙΠΙΑ

ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΤΡΙΚΑΝΟΓΛΟΥ

ΕΡΕΙΠΙΑ ΤΗΣ ΣΥΝΟΙΚΙΑΣ ΤΡΙΚΑΝΟΓΛΟΥ

Ο ΠΑΝΙΚΟΣ ΤΩΝ ΚΑΤΟΙΚΩΝ

ΠΑΙΔΙΑ, ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΑΙ ΓΕΡΟΝΤΕΣ ΕΥΡΟΝΤΕΣ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟΝ ΕΣΩΡΕΥΟΝΤΟ ΕΙΣ ΤΟ ΝΕΚΡΟΤΑΦΕΙΟΝ

ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΝ

Η ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

«Το καθῆκον τῆς γυναικὸς εἶνε ἡ ὡραιότης, ἀλλ' ἡ ὡραιότης εἶνε τέχνη δύσκολος».

ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΡΕΝΑΝ

ΠΟΥ ΤΕΙΝΕΙ Η ΜΟΔΑ ΤΟΥ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΥ ΠΙΛΟΥ
(Δύο κεφάλια εἰς ἕνα καπέλλο)

Η ΜΟΔΑ.—Τὰ Καπέλλα.

Ἡ μόδα τῶν καπέλλων ἐξακολουθεῖ ἡ αὐτὴ μὲ μεγάλα μπόρ, ὁλονὲν ἐφ' ὅσον προχωρεῖ ἡ ἐποχὴ μεγεθυνόμενα, ὥστε ὁ Henriot δικαίως νὰ συνθέσῃ τὴν καρικατοῦραν τὴν ὁποίαν βλέπετε. Συνηθίζονται μεγάλα λευκὰ καπέλλα μὲ λευκὰ πτερά. Ὡς νέα γαρνίρισματα διὰ τὰ ἐφετεινὰ καπέλλα ἐκτὸς τῶν πτερῶν καὶ τῶν ἀνθέων ἐνεφανίσθησαν ἡ σάρπες καὶ τοῦρα τελευταῖα σταφύλια, ἄλλοτε μὲ τὸ φυσικόν των χρῶμα καὶ ἄλλοτε χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ. Πολὺ ἐν νόγιω διὰ τὰς ἀσκετεῖς κυρίας ἔγινε τώρα ἕνα σοὺ φερόμενον ἀντὶ ἐγκρέτας μεταξὺ τῶν τριχῶν τῆς κόμης ἀπὸ μοᾶς ἢ ἀπὸ ταφφτᾶ ὁμοιόχρωμον πρὸς τὴν τοαλέττναν.

Τοαλέττναι.

Δὲν ἔχομεν νὰ σημειώσωμεν καμμίαν μεταβολὴν οὐσιώδη εἰς τὴν τοαλέτταν. Ἡ εἰκὼν μας παριστᾷ τοαλέτταν ἀπὸ κεντημένον λινὸν μὲ ζώνην ἡ ὁποία ἀνέρχεται ὑπὸ τοὺς βραχίονας. Κορσὰζ κεντημένον ὁμοίως. Καπέλλο ψάθινο μὲ μεγάλα πτερά.

Τὰ γάντια.

Νὰ καὶ μία μόδα οἰκονομική. Τὰ μακρὰ γάντια δὲν ἀπαιτεῖται πλέον αὐστηρῶς νὰ εἶνε σουὲντ ἢ σεβρὸ γκλασέ. Συνεθίζονται πολὺ καὶ ἀπομιμήσεις δέρματος ἀπὸ ὕφασμα εἰς τὰς μεγαλειτέρας βιλλ-ντ-ὼ-τῆς Εὐρώπης.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΟΜΗΣ.—Ξανθαὶ καὶ μελαγχροιναί.

Ὁ Ἀπούλιος μᾶς λέγει εἰς τὰς Μεταμορφώσεις του: «Γυμνώσατε ἀπὸ τὴν κόμην της τὴν ὡραιοτέραν γυναῖκα, στερήσατε τὸ πρόσωπόν της αὐτοῦ τοῦ φυσικοῦ κόσμου, εἰς μάτην θὰ ἔχῃ κατέλθῃ τοῦ οὐρανοῦ, θὰ ἔχῃ γεννηθῇ ἐκ τῆς θαλάσσης, θὰ ἔχῃ ἐξέλθῃ ἀπὸ τὸν κόλπον τῶν κυμάτων. Εἰς μάτην θὰ εἶνε Ἀφροδίτη κατὰ τὸ πρόσωπον περιστοιχισμένη ἀπὸ Χάριτας καὶ Ἔρωτας, Ἀφροδίτη ὡπλισμένη μὲ τὸν κεστόν της, ἀποπνέουσα τὰ πλέον ἡδέα ἀρώματα· ἐὰν ἔχῃ τὴν κεφαλὴν γυμνὴν δὲν θὰ ἀρέσῃ οὔτε εἰς τὸν Ἥφαιστόν της αὐτόν».

Τί ἱστορία, ἢ ἱστορία τῆς κόμης μας; Ἠμποροῦσε νὰ γραφῇ ἐπικὸν ποίημα, μὲ τὸν τίτλον: ἡ πάλη τῶν ξανθῶν καὶ μελαγχροινῶν. Ὅλοι οἱ λαοὶ ἔλαβον μέρος εἰς τὴν πάλην αὐτὴν καὶ οἱ ἱστορικοί των, οἱ ποιηταί των καὶ οἱ φιλόσοφοί των ἐξαίρουν, ἄλλοι τὴν ξανθὴν καὶ ἄλλοι τὴν μαύρην κόμην, ἄλλοι τὴν Ἀφροδίτην καὶ ἄλλοι τὴν Ἥραν. Διότι ἡ Ἀφροδίτη εἶνε τὸ ἰδεῶδες τῆς ξανθῆς, μολονότι πολλοὶ σοφοὶ Γερμανοὶ ἰσχυρίζονται σοβαρῶς ὅτι ἡ Ἀφροδίτη εἶχε μαύρην κόμην. Ἡ μὲ μαύρην κόμην γυνὴ ἔχει ὀλίγους λατρευτὰς τοὐλάχιστον εἰς τοὺς φιλοδόξους, οἱ ὁποῖοι μὲ μαύρην κόμην κοσμοῦν τὰς ἀνδρώδεις καὶ ἀγρίας ἡρωΐδας των, τὰς ἐπικινδύνους ἀντιπάλους, γυναῖκας αἱ ὁποῖαι κυριαρχοῦν τοῦ ἀνδρός, τὰς Δαλιδάς, τὰς τραγικὰς Μηδείας, τὰς μυστηριώδεις μαγίσσας τοῦ Ἔρωτος.

Ὅλοι ὅμως οἱ καλλιτέχναι καὶ ὅλοι οἱ ἐρασταὶ ἠγάπησαν τὰς ξανθάς, καὶ οἱ ποιηταὶ ὅταν ἤθελον νὰ ζωγραφίσουν τὸ ἰδεῶδες τῆς ὡραιότητος, εἰς ξανθὰς ἀφιέρωσαν τοὺς στίχους των. Ὁ γέρων Ὅμηρος ὀνομάζει τὴν Ἀφροδίτην Θεὰν τοῦ Χρυσοῦ. Ἡ Φυλλίς, ἡ Χλόη τοῦ Ὀρατίου, ἡ Λυδία τοῦ Γάλλου καὶ ἔπειτα τοῦ Ραμπελαί, τοῦ τρυφεροῦ Βιλλὸν αἱ ἡρωΐδες εἶνε ξανθαὶ καὶ ὁ Ἀλφρέδος Μυσσὲ ὅταν ζητεῖ εἰς τὸν λαὸν τὴν συμβολικὴν ὡραιότητα μᾶς λέγει:

«Ἡ Μιμὴ Πινσὸν εἶνε ξανθὴ
μιὰ ξανθὴ ποῦ ξέρουν ὅλοι».

Θέλετε καὶ ἄλλας ξανθάς; Ἡ Δήμητρα, ἡ Φρύνη, ἡ Βεατρίκη τοῦ Δάντε, ἡ Λάουρα τοῦ Πετράρχα, ἡ Ἰουλιέττα τοῦ Σαίξπηρ καὶ ἡ Ὀφηλία τοῦ ἰδίου ξανθαὶ ἦσαν.

Ἐλησμονήθησαν ὅμως ὅλως διόλου αἱ μελαγχροιναί; Τὸ ἄρωμα τῶν Ἀρωμάτων ὑμνεῖ τὰς κόρας τῆς Ἰουδαίας: «Ὦ θυγατέρες Ἱερουσαλήμ... ὁ ἥλιος μὲ ἔκαμε μελαγχροινὴ διότι ἤθελε νὰ μὲ βλέπῃ πολύ», καὶ ἂν αἱ Χάριτες εἶνε ξανθαί, αἱ Μοῦσαι εἶνε μελαγχροιναί. Ἡ Κλεοπάτρα ἡ ἐρωμένη τοῦ Καίσαρος τοῦ Ἀντωνίου ἤθελε νὰ περιστοιχίζεται ἀπὸ δούλας ξανθὰς διὰ νὰ ἐξαίρεται ἡ ὡραιότης τῆς κόμης της καὶ ἡ μεγάλη ποιήτρια Σαπφὼ μαύρην εἶχε τὴν κόμην.

Ἂς προσθέσωμεν καὶ τοῦτο, ὅτι ἡ μελαγχροινὴ κόμη δεικνύει δύναμιν θελήσεως καὶ ἰσχυρότητα ὀργανισμοῦ μεγαλειτέραν παρὰ ἡ ξανθή, καὶ ἂν οἱ τενόροι καὶ οἱ σοπράνοι εἶνε ξανθοί, αἱ κοντράλτι καὶ οἱ μπάσσοι εἶνε μελαγχροινοί.

Η ὑγιεινὴ τῆς κόμης.

Ἂν εἶναι ὅμως ἡ κόμη τὸ ὡραιότερον κόσμημα τῆς γυναικὸς ἀξίζει τὰς περισσοτέρας περιποιήσεις. Μὴ σφίγγετε ποτὲ τὴν κόμην, μὴ μεταχειρίζεσθε ποτὲ δι' αὐτὴν τὸ σίδερον, μὴ κοιμᾶσθε κτενισμέναι. Κάθε βράδυ μὲ βοῦρτσαν μαλακὴν κτενίζετε τὴν κόμην σας, ἀερίζετε την καλὰ καὶ κοιμᾶσθε ἀφίνουσαι αὐτὴν νὰ πίπτῃ φυσικῶς εἰς τοὺς ὤμους· ἡ κόμη τοιουτοτρόπως ἀναπαύεται. Τὴν πρωΐαν ὄχι σίδερον, ὄχι πομάδες, ὄχι οὐσίαι αἱ ὁποῖαι διεγείρουν τὸ δέρμα καὶ ἐμποδίζουν τὴν ἀνάπτυξιν τῶν τριχῶν, ἀλλὰ κτένισμα καὶ φριζάρισμα μὲ μπιγουντί.

Τί θὰ κάμωμεν ὅμως ἐὰν πίπτουν αἱ τρίχες; Ἐὰν αἱ τρίχες εἶνε ξηραί, πρέπει νὰ τὰς πλένωμεν μὲ σαπωνώδες ὑγρόν, ἔπειτα νὰ τὰς σφογγίζωμεν ἐπιμελῶς καὶ νὰ τὰς ἀλείφωμεν μὲ μίαν ἐκ τῶν ἑξῆς δύο σκευασιῶν:

Soufre | Camphre | aa . . . . 5 grammes
Vaseline . . . . . 20 »
F. S. A.

Ἢ Résorine . . . . . 6 grammes
Vaseline . . . . . 20 »
F. S. A.

Εἰς τὴν αὐτὴν περίστασιν ὠφέλιμον εἶνε καὶ τὸ λαϊκὸν φάρμακον τὸ ὁποῖον ἀποτελεῖται κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ ρητινελαίου καὶ κατὰ τὸ ἥμισυ ἐκ ρωμίου.

Ἐὰν αἱ τρίχες εἶνε λιπαραὶ πρέπει νὰ γίνεται χρῆσις ὑγρῶν ἀλκαλικῶν μὲ borade de soude ἢ ἀλκοὸλ 85 βαθμῶν ἢ ἀκόμη σαπωνίσματος μὲ ἀντισηπτικὸν ἄπαυνα σαλόλ, φενόλ, γκουτιγὸν κτλ. Τὸ ἑσπέρας πρὸ τοῦ ὕπνου πρέπει νὰ ῥίπτεται εἰς τὰς ῥίζας τῶν τριχῶν ἡ ἑξῆς κόνις:

Tanin . . . . . 10 grammes
Poudre de cauchou . . . . . 2 »
Poudre de lycopode . . . . . 30 »
F. S. A.

Ὠφελεῖ ἐπίσης καὶ πλύσιμον μὲ τὸ ἑξῆς ὑγρόν:

Chlorydrate de pilocarpine . . . . 2 grammes
» de quinine . . . . . 4 »
Teinture de cantharides . . . . . 25 »
Eau de Cologne . . . . . 150 »
F. S. A.

Συγχρόνως πρὸς τὴν τοπικὴν αὐτὴν θεραπείαν πρέπει νὰ ἀκολουθῆται καὶ θεραπεία ἀνταποκρινομένη εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ θεραπευθῇ ἡ ῥίζα τοῦ κακοῦ τῆς πτώσεως τῶν τριχῶν· π. χ. ἐὰν ἡ αἰτία εἶνε ἡ ἀναιμία πρέπει νὰ τονώσωμεν τὸν ὀργανισμόν μας μὲ ὑδροθεραπείαν, μὲ σίδηρον, μὲ cacodylate de soude. Ἐὰν πρόκειται περὶ δυσπεπτικῆς ἢ περὶ ἀρθριτικῆς αἰτίας ἀνάγκη νὰ θεραπευθῇ ἡ δυσπεψία καὶ ὁ ἀρθριτισμός.

ΠΡΟΣ ΑΡΡΑΒΩΝΙΣΜΕΝΗΝ.

Ὅταν νυμφευθῆς, κόρη μου, προσπάθησε νὰ καταστήσῃς εὔχαριν τὸν οἶκόν σου. Τὸ δάκρυ ἐπὶ τῆς παρειᾶς κόρης, λέγει παλαιός τις, ὁμοιάζει πρὸς σταγόνα δρόσου ἐπὶ ἄνθους, ἀλλ' ἐνθυμοῦ πάντοτε ὅτι τὸ δάκρυ ἐπὶ τῆς παρειᾶς γυναικὸς ὑπάνδρου εἶνε διὰ τὸν σύζυγόν της σταγὼν δηλητηρίου. Προσπάθει νὰ λαμβάνῃς πάντοτε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλήν των ὄψιν, πάσχιζε νὰ εἶσαι πάντοτε εὐχαριστημένη καὶ οὕτω θὰ κατορθώσῃς νὰ εἶσαι καὶ πράγματι, ὁ δὲ σύζυγός σου βλέπων σε εὐτυχῆ θὰ σὲ ἀγαπᾷ πλειότερον. Δὲν ὑπάρχει πρᾶγμα τὸ ὁποῖον νὰ κολακεύῃ πλειότερον τὸν ἄνδρα, ὅσον ἡ εὐτυχία τῆς γυναικός του.

ΜΙΑ

Η ΕΦΕΤΕΙΝΗ ΜΟΔΑ

PIERRE LOTTI

ΨΑΡΑΣ ΤΗΣ ΙΣΛΑΝΔΙΑΣ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον τεῦχος)

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

I

Οἱ ἐρωτευμένοι πάντοτε ἀγαποῦν πολὺ νὰ κάθωνται μαζὺ εἰς τοὺς πάγκους καὶ ἐξῶ ἀπὸ τὴν θύραν, ὅταν νυκτώνῃ. Ὁ Γιάν καὶ ἡ Γκὼδ τὸ ἔκαμον καὶ αὐτοί. Εἰς τὰς ὁμιλίας των ἐκείνας συνεφώνησαν νὰ κατοικήσουν εἰς τὴν οἰκίαν τῆς γραίας Ὑβόννης, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἐπεσκέαζον τότε, ἀλλ' ἀργότερα μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Γιὰν ἀπὸ τὸ ψάρευμα. Μίαν ἑσπέραν ὁ Γιὰν διεσκέδαζε νὰ τῆς διηγῆται χίλια μικρὰ πράγματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κάμῃ ἡ Γκὼδ καὶ τὰ ὁποῖα τῆς εἶχον συμβῇ ἀφ' ὅτου κατὰ πρῶτον συνηντήθησαν. Τῆς ἔλεγε μάλιστα καὶ τὰ φορέματα, τὰ ὁποῖα εἶχε φορέσῃ καὶ τὰς ἑορτὰς εἰς τὰς ὁποίας εἶχε παιανεῥεθῇ. Ἐκείνη τὸν ἤκουε μὲ ἔκπληξιν. Πῶς λοιπὸν τὰ ἐγνώριζεν ὅλα αὐτά; Ποῖος θὰ ἐφαντάζετο ὅτι τὰ εἶχε προσέξῃ. Καὶ ἡ Γκὼδ τὸν ἤκουε μαντεύουσα ὅτι τὴν ἐτρόσεχεν, ὅτι τὴν ἠγάπα.

. . . . . .

Ἐτήγαν εἰς τὸ Παιμπὸλ μίαν ὡραίαν ἡμέραν, μὲ τὴν γρηᾶ Ὑβόννην διὰ ν' ἀγοράσουν τὸ γαμήλιον φόρεμα. Ἀπὸ τὰ ὡραῖα φορέματα, τὰ ὁποῖα τῆς εἶχον μείνῃ ἀπὸ ἄλλοτε, εἰμποροῦσε νὰ μετασκευασθῇ ἕνα διὰ τὴν περίστασιν. Ἀλλ' ὁ Γιὰν ἤθελε νὰ κάμῃ εἰς τὴν Γκὼδ αὐτὸ τὸ δῶρον καὶ ἐκείνη δὲν ἀντέστη πολύ. Τὸ νὰ ἔχῃ φόρεμα δωρημένον ἀπὸ αὐτόν, πληρωμένον μὲ τὸ χρῆμα τῆς ἐργασίας του, τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἦτο κάτι ποῦ, ὀλίγον τὴν ἔκαμε ἤδη σύζυγόν του.

Τὸ ἐξέλεξαν μαῦρο διότι τὸ πένθος τοῦ πατρὸς τῆς Γκὼδ δὲν εἶχε λήξῃ, καὶ ὁ Γιάν, ὁ ὁποῖος ἄλλοτε δὲν θὰ εἰσήρχετο δι' ὅλον τὸν κόσμον εἰς ἐμπορικόν, ἐφόρντιζε τώρα καὶ διὰ τὰς κορδέλλας τοῦ φορέματος.

II

. . . . . .

Ὀκτὼ ἡμέραι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως διὰ τὴν Ἰσλανδίαν. Ἡ γαμήλιος συνοδεία ἐπέστρεφεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Πλουμπαζλανέκ, ἐνῷ ἐφύσα μανιώδης ἄνεμος, ὑπὸ οὐρανὸν κατάμαυρον. Ἦσαν ὡραῖοι καὶ οἱ δύο, περιπατοῦντες ὡς βασιλεῖς, ἐπὶ κεφαλῆς τῆς μακρᾶς ἀκολουθίας των, βαδίζοντες ὡς ἐν ὀνείρῳ. Ἠκολούθει καὶ ἡ γραῖα Ὑβόννη, σχεδὸν εὐτυχής, στηριζομένη εἰς τὸν βραχίονα ἑνὸς γέροντος θείου τοῦ Γιάν. Ἐφορεῦσε καλύπτραν καινουργῆ καὶ πάντοτε τὸ σάλι της, βαμμένον τρίτην ἤδη φορὰν—μαῦρον ἐξ αἰτίας τοῦ Συλβέστρ.

Ὁ προηγούμενος τῆς συνοδείας βιολιστής, τρελλαμένος ἀπὸ τὸν ἄνεμον, ἔπαιζε μανιωδῶς. Ὅλον τὸ Πλουμπαζλανὲκ εἶχεν βγῇ νὰ τοὺς ἰδῇ. Ἐβάδιζον κατὰ τὸ τοπικὸν ἔθιμον τοῦ Πλουμπαζλανὲκ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν τῆς Τριάδος, ἡ ὁποία εὑρίσκεται ἐπάνω εἰς τοὺς χαμηλοὺς βράχους κοντὰ εἰς τὴν θάλασσαν, σχεδὸν ἀνήκουσα εἰς αὐτήν. Διὰ νὰ κατέλθῃ κανεὶς εἰς αὐτὴν ἀκολουθεῖ μονοπάτι. Ἀδύνατον νὰ φθάσουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Μὲ αὐτὸν τὸν καιρὸν ἡ διάβασις δὲν ἦτον ἀσφαλὴς διὰ μέσου τῶν βράχων. Ὁ Γιάν, ὁ ὁποῖος ἐπροχώρει μὲ τὴν Γκὼδ ὑπεχώρησε πρῶτος. Ὀπίσω ἡ ἀκολουθία κλιμακηδὸν ἐπὶ τῶν βράχων ὡς ἐν ἀμφιθεάτρῳ ἐκτυλισσομένη. Καὶ ἐκεῖνος ἐφαίνετο ὅτι εἶχεν ἔλθῃ ἐκεῖ διὰ νὰ παρουσιάσῃ τὴν γυναῖκα του εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλ' αὐτὴ ὑπεδέχθη μὲ ἄσχημον πρόσωπον τὴν νεόνυμφον.

Ὁ βιολιστὴς κρεμασμένος ἀπὸ ἕνα βράχον προσεπάθει νὰ παίξῃ.

— Ἀφησε τὴ μουσική σου, φίλε μου, τοῦ εἶπεν ὁ Γιάν. Ἡ θάλασσα μᾶς παίζει ἄλλην ποῦ πηγαίνει καλήτερα.

Καὶ συγχρόνως ἤρχισε μεγάλη βροχή. Ὅλοι φωνάζοντες καὶ γελῶντες ἔτρεχον νὰ κρυβοῦν εἰς τὸ σπῆτι τῶν Γκαός.

III

Τὸ δεῖπνον παρετέθη εἰς τὸ σπῆτι τῶν γονέων τοῦ Γιάν, ἐξ αἰτίας τοῦ ὅτι τὸ σπῆτι τῆς Γκὼδ ἦτο πενιχρόν. Εἰς τὸ ἐπάνω μεγάλο δωμάτιον, τὸ καινουργές, εἴχοσι πρόσωπα παρεκάθησαν γύρω εἰς τοὺς νεονύμφους. Ὁ ἐξάδελφος τοῦ Γκαὸς ὁ πιλότος, ὁ Γκερμέρ, ὁ Κεραέζ, ὁ Ὑβὸν Ντόιρφ, ὅλοι τῆς παλαιᾶς «Μαρίας» καὶ τώρα τῆς «Λεοπολδίνης». Τέσσαρες δεσποινίδες τῆς τιμῆς εὐμορφα κτενισμέναι καὶ τέσσαρες κύριοι τῆς τιμῆς, ψαράδες, μὲ ὡραῖα ὑπερήφανα μάτια. Κάτω ἔτρωγον πάλιν καὶ ἐμαγείρευαν.

Οἱ γονεῖς τοῦ Γιὰν θὰ ἤθελαν διὰ τὸν υἱόν των γυναῖκα πλουσιωτέραν, βέβαια. Ἀλλ' ἡ Γκὼδ ἦτο γνωστὴ τώρα ὡς νέα φρόνιμος καὶ ἐργαλέα. Καὶ ἔπειτα, εἰς ἀντιστάθμισμα τῆς ἀπολεσθείσης περιουσίας της ἦτον ἡ ὡραιοτέρα τοῦ τόπου. Αὐτὸ τοὺς ἐκολάκευε.

Καὶ φαιδρόν, μὲ χιλίας διηγήσεις, μὲ ἐκρήξεις γέλωτος, τὸ δεῖπνον ἐξηκολούθει, ἐνῷ ἔξω ἐλύσσα ὁ ἄνεμος καὶ ἡ βροχὴ καὶ ἔκαμεν μερικοὺς νὰ θέλουν νὰ φύγουν διὰ νὰ ἰδοῦν τὰ πλοῖα των καὶ τὰς λέμβους των ποῦ εὑρίσκονται εἰς τὴν παραλίαν.

— Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς θυμώνει γιατὶ διασκεδάζομεν.

— Ὄχι, εἶπεν ὁ Γιὰν μειδιῶν πρὸς τὴν Γκὼδ, ἡ θάλασσα δυσηρεστήθη γιατὶ τῆς εἶχα ὑποσχεθῇ τὴ πάρω.

Εἶχε συμφωνηθῇ νὰ μὴ χορεύσουν ἐξ αἰτίας τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς τῆς Γκὼδ καὶ τοῦ Συλβέστρ. Θὰ ἤρχιζον τώρα τὰ ᾄσματα. Πρὸ αὐτῶν ὅμως εἶχον νὰ εἰποῦν προσευχὰς διὰ τοὺς νεκροὺς τῆς οἰκογενείας· εἰς τοὺς γάμους δὲν παραλείπουν ποτὲ αὐτὸ τὸ καθῆκον καὶ ὅταν εἶδαν τὸν γέροντα Γκαὸς νὰ σηκώνεται ἐπεχράτησε σιγή, ὡς εἰς ἐκκλησίαν, παντοῦ ἕως καὶ εἰς τὸ τραπέζι τοῦ κάτω δωματίου, ὅπου ἔτρωγον τὰ μικρά.

— Αὐτὸ εἶνε γιὰ τὸν Γουλιέλμον Γκαὸς τὸν πατέρα μου. Καὶ ἀφοῦ ἔκαμε τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ ἤρχισε λατινιστί:

«***Πάτερ ἡμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σου...***

Ὅλοι ἐπανελάμβανον κατὰ νοῦν τὰς λέξεις:

— Αὐτὸ εἶνε διὰ τὸν Ὕβ καὶ τὸν Γιάννη Γκαός, τοὺς ἀδελφούς μου ποῦ ἐχάθηκαν στὴ θάλασσα τῆς Ἰσλανδίας..... Αὐτὸ διὰ τὸν Πέτρο Γκαὸς τὸν γυιό μου...

Ἔπειτα ἀφοῦ δι' ὅλους τοὺς Γκαὸς εἶπε μίαν προσευχὴν ὁ γέρων ἔστρεψε πρὸς τὴν γραῖαν Ὑβόννην:

— Αὐτὸ εἶνε γιὰ τὸν Συλβέστρ Μοάν...

Καὶ εἶπε ἄλλην μίαν προσευχήν. Τότε ὁ Γιὰν ἔκλαυσε.

— ... ***Ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ. Ἀμήν.***

Ἔπειτα ἤρχισαν τὰ τραγούδια καὶ τὸ κρασὶ τὰ ἔκαμε ὀλίγον κατ' ὀλίγον ζωηρότερα. Ἐν τούτοις ἀνησύχουν ὅλοι διὰ τὸν κακὸν καιρόν, ὁ ὁποῖος διαρκῶς ἐδεινοῦτο. Ἡ Γκὼδ ἠσθάνετο σφιγγομένην τὴν καρδίαν της. Τὸ μεσονύκτιον, ὅταν ἐφάνη ὅτι διεκόπη ὀλίγον ἡ κακοκαιρία, ὁ Γιὰν σηκωθεὶς σιγὰ ἔνευσεν εἰς τὴν γυναῖκα του νὰ πλησιάσῃ. Θὰ ἔφευγον. Ἐκείνη ἐκοκκίνησε. Ἔφυγαν κρυφά, ἀφοῦ ὁ Γιὰν τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι τὸ εἶχεν ἐπιτρέψῃ ὁ πατὴρ του.

Ἔξω εὑρέθησαν εἰς τὸ ψῦχος, εἰς τὸν ἀπαίσιον ἄνεμον, εἰς νύκτα βαθεῖαν καὶ ταραγμένην. Ἤρχισαν νὰ τρέχουν κρατούμενοι ἀπὸ τὴν χεῖρα. Ἔκεῖνος κατ' ἀρχὰς τὴν ἐσήκωνε σχεδὸν ἀπὸ τὴν μέσην διὰ νὰ μὴ σύρῃ τὸ φόρεμά της καὶ νὰ μὴ λερώνῃ τὰ εὔμορφά της παπούτσια εἰς τὰ νερὰ καὶ ἔπειτα τὴν ἤρπασεν ἔξαφνα καὶ τὴν μετέφερεν ὡς βρέφος. Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν εἰς τὸ σπῆτι των μὲ τὸ ὑγρὸν χῶμα κάτω καὶ μὲ τὴν ἀχρείνην στέγην. Ἡ γραῖα Ὑβόννη ἐλθοῦσα προτήτερα ἐκοιμᾶτο.

Χουχοῦ! Χουχοῦ! Ὁ ἄνεμος ἐλύσσα ἔξω καὶ ὁ μεγάλος τάφος τῶν ναυτῶν ἐβόα ἐκεῖ κοντά. Μίαν νύκτα θὰ ἐπάλαιεν ὁ Γιὰν μέσα εἰς αὐτὸν μεταξὺ τῆς φρενίτιδος τῶν μαύρων καὶ παγωμένων πραγμάτων—τὸ εἴξευρον.

Τί σημαίνει! Ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἦσαν εἰς τὴν ξηράν, μακρὰν ἀπὸ τὴν μανίαν αὐτήν. Μέσα εἰς τὸ πτωχὸν ἐκεῖνο σπῆτι δὲν ὑποπτεύοντο τίποτε, οὔτε τὸν θάνατον, μεθυσμένοι ἀπὸ τὴν αἰωνίαν μαγείαν τοῦ ἔρωτος.

VIII

Ὑπῆρξαν σύζυγοι ἐπὶ ἕξ ἡμέρας. Τὴν ἐποχὴν αὐτὴν τῆς ἀναχωρήσεως διὰ τὴν Ἰσλανδίαν ὅλοι ἦσαν ἀπησχολημένοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ἡ θάλασσα τεταραγμένη. Ἡ Γκὼδ παρηκολούθει τὰς προετοιμασίας αὐτάς μὲ ἀγωνίαν, περιμένουσα τὴν ἐσπέραν ὅταν, μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐργασίας, θὰ εἶχε τὸν Γιὰν διὰ τὸν ἑαυτόν της μόνον. Θὰ ἔφευγε λοιπὸν καὶ τὰ ἄλλα χρόνια; Ἤλπιζεν ὅτι θὰ ἠδύνατο νὰ τὸν κρατήσῃ. Δὲν ἐτόλμα ὅμως νὰ τοῦ ὁμιλήσῃ δι' αὐτὸ ἀπὸ τώρα. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐγίνετο αὐτὸ ἀφοῦ καὶ οἱ δύο ἦσαν τόσον ὀλίγον πλούσιοι.

Τὴν παραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεως ἔμειναν μαζὺ ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν. Ἐπερατήτησαν ὡσὰν ἐρωτευμένοι κοντὰ κοντὰ καὶ ἔλεγαν χίλια πράγματα. Ἀληθινὸ καλοκαίρι αὐτὴ ἡ ἡμέρα, ὡσὰν νὰ ἤθελε νὰ καταστήσῃ γλυκυτέραν αὐτὴν τὴν ἑορτὴν τοῦ ἐρωτός των. Ἡ Γκὼδ ἐρωτοῦσε:

— Πόσον καιρὸν θὰ μὲ ἀγαπᾷς ἔτσι, Γιάν;

Καὶ ἐκεῖνος ἀτεκρίνετο παρατηρῶν αὐτὴν κατὰ πρόσωπον μὲ τὰ ὡραῖα εἰλικρινῆ μάτια του:

— Μὰ αἰωνίως, Γκώδ.

Ἐστηρίζετο εἰς τὸν βραχίονά του, σφιγκτὰ ὡσὰν νὰ τὸν ἐθεώρει θαλάσσιον πτηνὸν διαβατικόν, ἀνήσυχο.

Τοῦ διηγεῖτο τόσα διὰ τὸ Παρίσι, ὅπου εἶχε ζήσῃ, καὶ ἐκεῖνος τῆς διηγεῖτο διὰ τὴν Ἰσλανδίαν.

Ὁ ἥλιος κάνει ὅλον τὸν γῦρον, ὅλον. Μένει χαμηλὰ πάντοτε. Τὰ μεσάνυκτα μάλιστα εἶνε χαμηλότερα. Πολλὲς φορὲς φαίνεται καὶ ἡ σελήνη ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριὰ τῆς θαλάσσης. Καὶ τότε δὲν γνωρίζει κανεὶς τὸν ἥλιο ἀπὸ τὴν σελήνη. Τόσο μοιάζουν ἐκεῖ ἑπάνω.

Νὰ φαίνεται ὁ ἥλιος τὰ μεσάνυκτα! Τί μακρυὰ ποῦ θὰ ἦτον!

— Καὶ τὰ φιόρ; Εἶνε λιμάνια ὅπως αὐτὸ τοῦ Παιμπόλ. Ἔχουν ὅμως τριγύρω βουνὰ ψηλά, τόσῳ ψηλὰ ποῦ δὲν βλέπεις τὴν κορυφήν τους γιατὶ τὴν σκεπάζουν τὰ σύννεφα. Θλιβερὸς τόπος, Γκώδ, ἀλήθεια. Ὅλο πέτρες. Πουθενὰ δένδρο. Κι' ἔπειτα ἀπὸ τὰ μέσα Αὐγούστου ποῦ φεύγομε ὁ ἥλιος πέφτει κάτω ἀπὸ τὴν γῆν καὶ γίνεται νύκτα ποῦ βαστᾷ ὅλον τὸν χειμῶνα. Εἶνε καὶ κοιμητήριο ἐκεῖ εἰς ἕνα φιόρ γιὰ τοὺς νεκρούς μας, ὅπως ἐδῶ, μὲ τοὺς ξύλινους σταυροὺς μὲ τὰ ὀνόματα ἐπάνω.

Καὶ ἐκείνη ἐνόμιζεν ὅτι ἔβλεπε τὸ κοιμητήριον αὐτὸ καὶ ἐσυλλογίζετο τοὺς νεκροὺς ἐκείνους.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΣΤΗ ΔΟΓΙΣΣΑ

Δόγισσα καὶ πεντάμορφη
τῆς Βενετιᾶς τ' ὀλόχρυσο καμάρι,
ποὔστειλε Βασιλῆᾳ παιδὶ
γυναῖκα νὰ σὲ πάρῃ.

Δόγισσα εἶσαι κι' ἄγγελος
στῆς χάρες καὶ στὰ κάλλη
κ' ἔστειλε βασιλῆᾳ παιδὶ
Κορῶνα νὰ σοῦ βάλῃ.

Δόγισσα εἶσ' ἀγάπη μου,
τῆς Βενετιᾶς τὸ λουλουδάκι τἄσπρο
καὶ λάμπεις εἰς τὰ μάτια μου
σὰν τῆς αὐγῆς τὸ ἄστρο.

Δόγισσα εἶσαι ἄστρο μου
καὶ γάνωσα συγχρόνως
καὶ θὰ σὲ πάρῃ Βασιλῆᾳς
πρὶν νὰ περάσ' ὁ χρόνος.

Αὐτὸς θὰ γίνῃ Βασιλῆᾳς·
ἐσὺ θὰ τόνε κάμῃς.
Τῆς ἀρετές, τὰ κάλλη σου,
Κορώνα θὰ τοῦ βάνῃς.

Ζηλεύω τέτοιο Βασιλῆᾳ
ὅποὺχει τέτοια χάρη
τῆς Βενετιᾶς τὴ Δόγισσα
γυναῖκα γιὰ νὰ πάρῃ.

Μὰ γόχω μέσα στὴν καρδιὰ
θρόνο χρυσὸ γιὰ σένα·
μὰ γὼ κλαίγω γιὰ σένανε
κ' ἐσὺ παίζεις μὲ μένα.

Δόγισσα ὑπερήφανη,
γράφτο μὴν τὸ ξεχάσῃς:
Γιὰ τὴ 'δική μου τὴν καρδιὰ
πολλὲς φορὲς θὰ κλαύσῃς.

Ι. Μ. ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗΣ

Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ

Η ΛΑΪΚΗ ΛΑΙΛΑΨ

Αλλην μίαν φορὰν εἰς τὴν δημαρχικὴν ἐκλογὴν ὁ Λαὸς τῆς πρωτευούσης κατέφερε τὴν πυγμήν του. Καὶ ἐτσάκισε μοῦτρα τὰ μοῦτρα τοῦ *Λονκιχώτου Δικτάτορος*, τοῦ *ἐφήβου προσβύτου* καὶ τοῦ *νεοφωτίστου Ἀττικάρχου*. Ὁ κ. Λεβίδης στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ Λαοῦ, οὗ πρὸς στιγμὴν ὑφήρπασε μὲ τὰς Λονκιχωτικὰς σκιαμαχίας του καὶ μὲ τὸν ἐρυθρὸν σκοῦφον του τὴν εὔνοιαν, μεταπηδῶν ὡς βάτραχος ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἀναλόγως τῶν ἀξιωμάτων, ἅτινα τοῦ παρείχοντο, ἐνόμισεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ὑψωθῇ ὑπὲρ τὸ ἀνάστημά του. Ὁ κ. Νέγρης μὲ τὸν κ. Παπαβασιλείου ἐξῄλωσαν τὴν πτῆσιν τοῦ Ἰκάρου καὶ ἔπεσαν εἰς τὸ πέλαγος τῆς μαυρίλας.

Ἡ ἐκλογὴ τοῦ κ. Μερκούρη εἰς τὸ βάθος αὐτῆς τὴν σημασίαν εἶχε. Αἱ ψῆφοι ἃς ἔλαβε δὲν ἦσαν μόνον ψῆφοι ἐκτιμήσεως, δὲν ἦσαν φόρος μόνον εὐγνωμοσύνης ἐκ μέρους τοῦ Ἀθηναϊκοῦ Λαοῦ, ἦσαν καὶ κόλαφος κατὰ τῆς θρασύτητος. Περὶ τοῦ ἀφελοῦς ἀντιπάλου του, ὅστις παρασυρθεὶς ὑπὸ τῶν κατὰ τοῦ Μερκούρη δυσηρεστημένων, διότι δὲν διορίσθησαν, διότι δὲν διήρπασαν διότι δὲν ἔφαγαν ὀχτὼ ἔτη, ἐξετέλεσε χρέη Ἀάντσου πλησίον τοῦ σκιαμαχοῦντος εὐπατρίδου, δὲν ὁμιλοῦμεν.

Οὔτε πολιτικὴν χροιὰν εἶχεν ἡ ἐκλογή. Ὁ κ. Μερκούρης καίτοι εἶνε Ραλλικὸς δὲν ὑπεστηρίχθη ὑπὸ τοῦ κ. Ράλλη, ἐν τῇ ἰδιότητί του ὡς ἀρχηγοῦ τοῦ ἐθνικοῦ κόμματος, ὑπεστηρίχθη δὲ τοὐναντίον, ὡς εἶμεθα εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωμεν, ἀνεπισήμως ἀλλ' ἐκθύμως, ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως.

Τί ἄλλο εἶνε παρὰ ἐκτίμησις καὶ αὐτὴ ἐκ μέρους Κυβερνήσεως καὶ Ἀντιπολιτεύσεως; Αὐτὸς εἶνε ὁ μεγαλείτερος θρίαμβος τοῦ κ. Μερκούρη.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΦΑΝΑΣΙΑΝ

Εμίσθωσαν ἐγκαθέτους, πολοῦντας τὸ σαρκίον των ἀντὶ 4 καὶ 5 δρ. ἡμερησίως, ἐπεστράτευσαν διὰ νὰ ἐμπνεύσουν τὸν τρόμον καὶ μεταβάλουν τὸ ῥεῦμα, ἐδολοφόνησαν καὶ τί ἔκαμαν; Ἡ ἀστυνομικὴ δύναμις τοὺς ἐσώρωνε. Εἰγέ της καὶ τρισεῦγέ της! Ἡ ἀστυνομία τοῦ κ. Δαμηλάτη ἐλκύουσα τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Λαοῦ περνᾷ εἰς τὴν Ἀθανασίαν.

ΠΑΡΗΓΟΡΑ ΣΗΜΕΙΑ

Θεός, ἡ ὑπερτάτη αὐτὴ Δύναμις, ἡ ὁποία πολλάκις ηὐνόησε τὸν τόπον αὐτόν, ἔσωσε τὴν πρωτεύουσαν. Τί θὰ ἐγίνετο ἂν ἐκέρδιζε τὴν ἐκλογὴν ὁ ἀντίπαλος τοῦ κ. Μερκούρη; Ὑπὸ τὴν χεῖρα τοῦ Δημάρχου ἡ ἐκλογὴ διεξήχθη συνετότατα καὶ μετριοπαθέστατα. Εἰς τοὺς πιστολισμοὺς τῶν μισθωτῶν δὲν ἀντιπαρετάχθησαν περίστροφα. Ὁ κόσμος ἐψήφιζε. ἐπήγαινε περίπατον καὶ ἀνέδειξε πάλιν Δήμαρχόν του τὸν κ. Μερκούρην. Δὲν εἶνε παρήγορον αὐτό; Δὲν ἐκύτταξε δὲ κόμμα· ἐκύτταξε ἄτομον μὲ ἔργα. Μόνον εἰς ἄτομα πρέπει νὰ ἀποβλέψωμεν ποῦ ἀγαποῦν τὸν Τόπον. Ἀπὸ αὐτὰ ἂς ἀντλήσωμεν ἐλπίδας. Τὰ ἄτομα θὰ κατισχύσουν μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ζύμωσιν τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ παρελθόντος καὶ τῶν ἐπερχομένων. Καὶ τὰ ἄτομα θὰ καθιερώσουν τὰς ὑγιεῖς ἀρχάς. Εἰς αὐτὰ τὰ ἄτομα ἀφοσιοῦται ἡ «Εἰκονογραφημένη».

ΕΝΤΥΠΩΣΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Εἰς δύο τάξεις δὲν ἤθελα νὰ ἀνῆκον αὐτὸν τὸν μῆνα: Νὰ ἤμην βουλευτὴς ἢ ὑποψήφιος δημοτικὸς ἄρχων.

Ὄχι διὰ τὸν φόβον τῆς βόμβας, τὴν ὁποίαν ἔρριψεν ὁ Παπαμικρόπουλος, ἀλλὰ διὰ τὸν φόβον τοῦ καβουρδίσματος ἐντὸς τῆς αἰθούσης τῆς Βουλῆς. Καὶ ὄχι διὰ τὰς ὕβρεις, τὰς ὁποίας θὰ ἐδεχόμην ἀπὸ τοὺς ἀντιπάλους μου ἂν ἤμην ὑποψήφιος, ἀλλὰ διὰ τὰς χειραψίας τῶν ἐκλογέων καὶ διὰ τὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ σαλονιοῦ.

Ἐλέγομεν ὅτι ἡ Πολιτικὴ «ἔχει τὰς πικρίας της». Ἂς προστεθῇ τώρα: «ἔχει τὰς δυσοσμίας της».

*

Παπαμικρόπουλος.

Ὅλοι οἱ Ἕλληνες ηὔχοντο νὰ εὑρεθῇ: «Δὲν βρίσκεται ἕνας νὰ τινάξῃ τὴν Βουλὴν σὰν ἀέρα;» Ὁ ἕνας εὑρέθη ὑπὸ μορφὴν πρώην οἰκοδιδασκάλου. Καὶ εἶπον ὅλοι: «Τὸν κακοῦργον τί ἐπῆγε νὰ κάμῃ!»

Δὲν τὸ λέγουν διότι ἀπέτυχε. Τὸ λέγουν διότι ἐδῶ εἴμεθα τρομεροὶ εἰς λόγους, ἀρνὰ εἰς ἔργα.

*

Περνοῦν αἱ ἡμέραι ποντιζομένου κάθε γεγονότος εἰς τὸν ἀάλον τὸν ἐκλογικόν. Κατεπεντίσθη καὶ τὸ Συνέδριον τῆς Χάγης εἰς τὸ ὁποῖον συμμετέχομεν καὶ ἡμεῖς. Λίκαια. Ρητορεύουν δι' ὅ,τι εὐγενὲς τεσσαράκοντα ἐπτὰ Κράτη. Διὰ τὴν Εἰρήνην. Φεύγουν ἀπὸ τὴν αὔδουσαν τοῦ Συνεδρίου καὶ πηγαίνουν εἰς τοῦ Κρούπ, εἰς τοῦ Σνάϊδερ, εἰς τοῦ Μάνλιχερ.

Παίζουν καὶ τὰ Κράτη ὅπως τὰ μικρὰ παιδιά.

Ἐκεῖθεν ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ρωσσίαν μᾶς ἐνθυμίζουν προσφιλῆ μνήμην.

Ἀραβωνιζεται ἡ κόρη τῆς Ἀλεξάνδρας, τῆς ἰατρευτῆς Βασιλοπούλας μας, μὲ τὸν δευτερότοκον υἱὸν τῆς Σουηδίας.

Τί εὐμορφη ἡ ψυχὴ τοῦ Λαοῦ μας!

Ἡ φρενῖτις ἡ ἐκλογικὴ ὑπεχώρησε πρὸ τῆς ἰατρείας μιᾶς περιληπτικῆς νεκρᾶς. Ὑπῆρξαν καὶ ὅσοι ἐδάκρυσαν.

Ἕνα οἰκογενειακὸν μας γεγονὸς ἐθεωρήθη αὐτὸ καὶ ἂς γίνεται ἐκεῖ ἐπάνω εἰς τὰς χώρας τῶν πάγων.

*

Ἐξηντελίσθη λοιπὸν καὶ τὸ πνεῦμα τῆς ἀπάτης εἰς τὴν Ἑλλάδα;

Ἔγειναν δύο ἡλίθιαι ἀπόπειραι νὰ ληστευθῇ τὸ Λαχεῖον τοῦ Στόλου.

Ἀπέτυχον καὶ αἱ δύο. Δὲν ἀπέτυχεν ὁ Γάλλος ἀπατεὼν κ. Δὲ-Φροντάκ. Ἐπίσης ἠλίθιαι ἦσαν καὶ αὐτοῦ αἱ ἀπάται.

Ἀλλ' ἦτο Γάλλος καὶ ὅταν εἶνε κανεὶς Γάλλος, ὅσον ἠλίθιος καὶ ἂν εἶνε, τὸν ἀκοῦουν νὰ κάμῃ καὶ διάλεξιν περὶ θεάτρου ἀκόμη.

*

Ὁ κ. Δὲ-Φροντὰκ—Ἔγινε καὶ ἀλλοῦ αὐτὴ ἡ παρατήρησις—ἠπάτησε μίαν Κερκυραίαν καὶ τῆς κατεχράσθη μικρὸν ποσόν.

Ἕνας Ἕλλην ἀπατεών, ὀνόματι Τζερμιὲς, ἠπάτησε μίαν Γαλλίδα καὶ τῆς ἔκλεψε ἑξήκοντα χιλιάδας δραχμῶν.

Ἐσώθη πάλιν τὸ ἐθνικὸν γόητρον.

*

Ἀπεροῦν ἐν τῷ μεταξὺ οἱ τυπογράφοι καὶ αἱ ἐφημερίδες ἐκδίδονται ἡμίσειαι. Ποῖ ἀπεργία δὲν εἶχε καλλίτερα ἀποτελέσματα. Ἐμάθανες τὰ ἴδια ποιήματα εἰς ὀλίγας λέξεις. Ἔλεγξε ἡ ἀπεργία; Διάβαζε τώρα τὴν προσφώνησιν τοῦ «προσδευτικοῦ καφενεῖου» κ. Τάδε πρὸς τὸν «ἰατρευτὸν» του ὑποψήφιον καὶ τὸν «λόγον» τοῦ ὑποψηφίου Δημοτ. Συμβούλου κ. Βουλιμάδου».

*

Παραιτεῖται ἢ δὲν παραιτεῖται ὁ κ. Θεοτόκης;

Κανεὶς δὲν τὸ γνωρίζει. Οὔτε ὁ ἴδιος.

Εἰμπορεῖτε νὰ γνωρίζετε πόσα σκυλλάκια ἐγέννησεν ἡ σκύλλα τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ, ἀλλ' ἂν παραιτῆται ἢ ὄχι ἀδύνατον νὰ τὸ μάθετε.

Αὐτὸ λέγεται Συνταγματικὸν Πολίτευμα. Νὰ σὲ μέλλει δι' ὅλα τὰ ἄλλα, ἀλλὰ νὰ μὴ σὲ κρίνουν ἄξιον νὰ μάθῃς τὴν τύχην τῆς Πολιτικῆς τῆς Πατρίδος σου.

*

Φωνάζουν ὅτι ὁ Ληθαῖος ἔπνιξε τὰ Τρίκκαλα.

Δὲν τὰ ἔπνιξεν ὁ Ληθαῖος. Ἡ Ἑλλὰς, ποῦ φροντίζει διὰ τὰ ἐνοικιασθῇ τὸ σπῆτι τοῦ τελευταίου βουλευτοῦ καὶ νὰ τὸν ὠφελήσῃ, δὲν ἐφρόντισε νὰ ἐξασφαλίσῃ τὰ σπήτια μιᾶς πόλεως μὲ ὀλίγα ἀντιπλημμυρικὰ ἔργα.

Μία ὑπηρέτρια σὲ λούει μὲ ἀκάθαρτα νερά. Πταίουν τὰ νερὰ ἢ ἡ ὑπηρέτρια, ἡ ὁποία, ἐνῷ κύπτει μέχρι κολάφων ἐμπρὸς εἰς τοὺς κυρίους της, περιφρονεῖ ὅλον τὸν ἄλλον κόσμον.

Ἡ ὑπηρέτρια ἐδῶ εἶνε τὸ Κράτος, κύριοί της ὀλίγοι πολιτευταί, ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος, ἐγώ, σύ, τὰ Τρίκκαλα.

*

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἔτρεξε πονετικὰ εἰς τὰ Τρίκκαλα μὴ ἀκούων τοὺς περὶ κινδύνου τῆς ὑγείας Του φόβους, ὁ κ. Καλογερόπουλος ἔτρεξε καὶ αὐτός. Ὁ Σουλτάνος ἔστειλε βοηθήματα εἰς τοὺς Τρικκαλινούς. Οἱ πλούσιοί μας ἀκινητοῦν.

*

Οἱ μαθηταὶ συλλαλητηριάζουν.

Ἀπορίφθησαν δι' ἄγνοιαν περὶ τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν.

Ἤτο φυσικὸν νὰ κάμουν συλλαλητήριον. Διὰ νὰ κάμῃς συλλαλητήριον πρέπει νὰ εἶσαι γνήσιος Ἕλλην. Διὰ νὰ εἶσαι γνήσιος Ἕλλην δὲν πρέπει νὰ γνωρίζῃς τὴν γλῶσσάν σου.

Ἀπορριφθέντες ἡμεῖς, μᾶς ἠδίκησαν οἱ καθηγηταί, στηριχθέντες εἰς τὸ ὅτι ἄγνοοῦμεν τὴν ὡραίαν τῶν πατέρων μας, οἱ ὁποῖοι ἔδρασαν ἐν Σαλαμῖνι καὶ Μαραθῶνι, γλῶσσαν κτλ.». Αὐτὸ εἶνε ἀπόσπασμα ἀπὸ λόγον ***ἀδίκως*** *ἀπορριφθέντος μαθητοῦ.*

*

Καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὰς μικρότητας ἡ Μακεδονικὴ Τραγῳδία ἐκτυλίσσει φρικτὰς καὶ μεγαλοπρεπεῖς τὰς σκηνάς της.

Ὁ Τέλλος Ἄγρας σκολοπίζεται καὶ λογχίζεται. Ὁ Νικηφόρος αὐτοκτονεῖ διὰ νὰ μὴ συλληφθῇ. Μεγάλαι, ἅγναι, ἑλληνικαὶ ψυχαὶ ἀφ' ἑνός. Ἀόλιαι ταραχώδεις ψυχαὶ ἀφ' ἑτέρου.

Ἥρωες, ὅπως ὁ Ἄγρας, ποῦ ἐλάτρευσαν μίαν ἰδέαν, τὴν ἰδέαν τῆς Πατρίδος Τὴν διακοποῦν ἀγνοὶ ὡς παρθένοι, γεναῖοι, μεγαλόψυχοι, ἀταπείνωτοι, ὡς κάθε ἀφωσιωμένος εἰς τὸ ἰδεῶδες. Ὑπερασπίζονται ἀδικουμένους, εἰρηνοποιοῦν. Οἱ ἄλλοι ἁρπάζουν, κλέπτουν, λυμαίνονται, δηοῦν. Τέρατα τοῦ τρόμου. Καὶ δαίμονες καταστροφῆς.

Καὶ δολιεύονται. Στήνουν παγίδας εἰς τὰς ὁποίας οἱ ἄγνοι πίπτουν καὶ συλλαμβάνονται καὶ μαρτυροῦν, ὡς ὁ Ἄγρας.

Προδίδουν, καὶ οἱ ἄγνοι κυκλοῦνται καὶ αὐτοκτονοῦν διὰ νὰ μὴ συλληφθοῦν. Καὶ σκολοπιζόμενος ὁ εἷς καὶ αὐτοκτονῶν ὁ Νικηφόρος διδάσκουν ἕνα ἐθελοτυφλοῦντα κόσμον. Βροντοφωνοῦν τὸ ταπεινὸν τοῦ ἀντιπάλου·

Κάθε τραγῳδία ἔχει τὴν λύσιν της. Τὸ πονηρὸν δὲν νικᾷ ἔως τέλος. Θὰ ἔλθῃ ἡ κάθαρσις κατὰ τὸν νόμον. Κάθαρσις μὲ τὸν θρίαμβον τοῦ ἀγαθοῦ.

Πάντοτε τὸ ἀγαθὸν εἰς τὸν μαρτυρικὸν αὐτὸν τόπον ἐπέρασε ἀπὸ δρόμον βαμμένον μὲ αἵματα ἡρώων.

ΔΗΜ. ΔΗΜ.

ΚΩΝ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ

Δημοσιεύομεν τὴν εἰκόνα τοῦ γηραιοῦ Δημάρχου Ἀγχιάλου κ. Κων. Σταυρίδου ἀρτι κατορθώσαντος νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τῶν ληστῶν τοῦ *Βαλκανικοῦ Βελγίου* —ὡς αὐτοκαλοῦν τὴν χώραν των οἱ φαθλοι Βούλγαροι—καὶ νὰ συναντήσῃ πλέον τὴν διασκορπισθεῖσαν οἰκογένειάν του εἰς τὸ ἐλεύθερον ἔδαφος.

Τὰ δεινοπαθήματά του εἶνε μακρὰ καὶ αἱ ἐκδουλεύσεις ἃς παρέσχεν εἰς τὸ ἔθνος μεγάλαι, ὡς ἐκ τῶν ὑψηλῶν ἀξιωμάτων ἃ κατέλαβεν ἐν Βουλγαρίᾳ κατὰ καιρούς.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1872 μέχρι τοῦ 1876 ἐξελέγη μέλος τοῦ Τουρκικοῦ δικαστηρίου (νταβιέ) συνάμα καὶ ἔφορος τῆς ἑλληνικῆς κοινότητος. Ἀπὸ τὸ 1876 μέχρι τοῦ 1886 ἐχρημάτισεν ἔφορος καὶ ταμίας τῆς Μονῆς «Ἅγιος Γεώργιος» καὶ τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν. Τὸ 1887 ἐξελέγη βουλευτὴς μέχρι τοῦ 1890. Εἰς τὴν δευτέραν περίοδον ἀπὸ τὸ 1891 μέχρι τοῦ 1894 ἐχρημάτισε Δήμαρχος καὶ βουλευτὴς Ἀγχιάλου. Τὸ 1903 ἐξελέγη δήμαρχος καὶ πρόεδρος τῆς Δημογεροντίας μέχρι τῆς καταστροφῆς τῆς Ἀγχιάλου ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, ἥτις ἐγένετο τὴν 30ὴν Ἰουλίου 1906.

Τὴν 31ὴν Ἰουλίου ἐφυλακίσθη εἰς τὰς φυλακὰς τῶν κακούργων μέχρι τῆς 16ης Σεπτεμβρίου, καταθέσας δὲ κτηματικὴν ἐγγύησιν 8,000 φράγκων ἀπεφυλακίσθη καὶ τὴν 16ην Μαΐου κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ ἐκ τῶν χειρῶν των κρυφίως ἐγκαταλείψας καὶ αὐτὴν τὴν ἐγγύησιν.

Δυπούμεθα διότι ἐλλείψει χώρου ἀναγκαζόμεθα νὰ περιορισθῶμεν εἰς τὰς ὀλίγας αὐτὰς γραμμάς. Ἐπιφυλασσόμεθα ὅμως εἰς προσεχὲς τεῦχος νὰ ἀναδημοσιεύσωμεν ἐκτενῆ σκιαγραφίαν τοῦ σεβαστοῦ πρεσβύτου.

*

ΕΥΤΥΧΕΙΣ ΓΑΜΟΙ

Ἐτελέσθησαν μετὰ περισσῆς μεγαλοπρεπείας ἐν Ἀλεξανδρείᾳ οἱ γάμοι τοῦ ἐν Καρτούμ ἐγκατεστημένου διαπρεποῦς ὁμογενοῦς κ. Ἡρακλέους Καββαδία μετὰ τῆς ὡραίας καὶ χαριτωμένης δεσποινίδος Ἀθηνᾶς Γ. Μακρῆ, τῆς ἐγκρίτου αὐτόθι ὁμογενοῦς οἰκογενείας. Ὁ κ. Καββαδίας ἀποτελεῖ μίαν ἐκ τῶν μᾶλλον διακρινομένων φυσιογνωμιῶν ἐν Σουδάν, εὐρυμαθής, πολύγλωσσος, καταστὰς γνωστὸς εἰς τὸ πανελλήνιον ἐσχάτως διὰ τὴν εὐγενῆ ἀρωγήν, ἣν παρέσχεν, ὅπως ἐκδοθοῦν εἰς πολυτελὲς τεῦχος αἱ λυρικαὶ ποιήσεις τοῦ κ. Πολυθέου Δημητρακοπούλου.

Εἰς τὸ εὐάρμοστον ζεῦγος, ἀναχωρήσαν εἰς Εὐρώπην, εὐχόμεθα καλὴν ἐπάνοδον καὶ τὸν βίον εὐδαίμονα.

*

Ο Κος ΝΟΜΑΡΧΗΣ

Ἰδοὺ μία μορφὴ ὑπαρέχουσα μέσα εἰς τὸν κύκλον τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων. Ὁ κ. Ἰω. Κονδάκης, ὁ Νομάρχης Ἀττικῆς. Εἰς τὸ περίβλεπτον ἀξίωμα τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Κυβερνήσεως ἐν τῷ πρώτῳ νομῷ τοῦ Κράτους, ἀξίωμα τὸ ὁποῖον ἡ πολιτικὴ διαφθορὰ εἶχε κρημνίσει ἀπὸ τοῦ ὕψους του, ὁ κ. Κονδάκης ἔφθασεν οὐχὶ διότι ἦτο φίλος κομμάτων, οὐχὶ ὡς ἀποτυχών, κατὰ τὰ εἰθισμένα, βουλευτής, ἀλλὰ ἁλματικῶς καὶ κατακτητικῶς πατῶν τὰς βαθμίδας τῆς διοικητικῆς ἱεραρχίας. Ἀνὴρ σπανίου χαρακτῆρος, γένος ἄλκων ἐξ ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας τοῦ Ναυπλίου, ἀρτίας δὲ μορφώσεως ἀνεδείχθη εἰς μοναδικὸν διοικητικὸν ὑπάλληλον. Καὶ ὁ μέγας ἐκεῖνος Χ. Τρικούπης, διεῖδὼν τὰς ἠγλευτὰς ἀρετὰς τοῦ τὸν περιέβαλε μὲ τὴν ἀμέριστον ἐκτίμησιν καὶ ἐμπιστοσύνην του. Ἡ «Εἰκονογραφημένη» νομίζει ὅτι παρέχει ἐκδουλεύσιν εἰς τοὺς πολυπληθεῖς συνδρομητάς της γνωρίζουσα αὐτοῖς τὸν πολύτιμον ὑπάλληλον.

Ο ΔΙΑΚΟΣ ΤΗΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ ΚΑΠΕΤΑΝ ΑΓΡΑΣ ΤΕΛΛΟΣ-ΑΓΑΠΗΝΟΣ

*

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ

Συνήθως ἕκαστον τεῦχος τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἐκδίδεται τὴν 8 ἑκάστου μηνὸς καὶ φέρει τὴν χρονολογίαν τοῦ προηγουμένου μηνός, τοῦ ὁποίου καὶ περιλαμβάνει τὰ γεγονότα. Ἑκατάκτως τὸ τεῦχος τοῦ μηνὸς Ἰουλίου θὰ καθυστερήσῃ κατὰ δέκα ἡμέρας.

*

ΚΑΤΙ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ

«Ἰδὲ εἰς τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον μίαν λευκὴν αἶγα—γράφει ὁ Ἄλφόνσος Κάρρ—καταγινομένην νὰ βόσκῃ εἰς ὅλην τὴν περιφέρειαν εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἀφίνει νὰ φθάσῃ τὸ σχοινίον της, τὸ δεμένον εἰς πάσσαλον. Ἐπειδὴ τὸ σχοινίον της εἶνε μακρὸ ἠμπορεῖ νὰ βοσκήσῃ χόρτον, δροσερὸν καὶ παχὺ ἐπὶ δύο ὥρας· αὐτὴ ὅμως ἀφίνει τὸ ἔμπροσθέν της χόρτον, καὶ τεντώνουσα τὸ σχοινίον μὲ ὅλην της τὴν δύναμιν, ἀγωνίζεται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἄκραν. Ἐκεῖ δέ, γονατίζουσα οὕτως ὥστε τρίβεται τὸ μαλλίον της, μόλις καὶ μετὰ βίας κατορθώνει νὰ σύρῃ μὲ τὴν ἄκραν τῆς γλώσσης της ὀλίγα χορταράκια, ὡς ἐκ τούτου δὲ τὸ περιβέραιόν της τὴν κάμνει νὰ βήχῃ καὶ κινδυνεύει νὰ τὴν πνίξῃ.

Τοῦτο κάμνομεν καὶ ἡμεῖς ἐν τῷ βίῳ. Καθεὶς ἔχει τὸν πάσσαλον, τὸ σχοινίον καὶ τὴν περιφέρειάν του. Σχεδὸν πάντοτε ἐντὸς αὐτῆς εὑρίσκομεν τροφὴν καλὴν διὰ τὸ σῶμα, τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν, καθ' ὅσον ἕκαστος ἀγρὸς ἔχει τοὐλάχιστον τὰ ἄνθη του. Καὶ ὅμως ἐξαντλοῦμεν τὰς δυνάμεις μας, ἐνίοτε δὲ καὶ τρίβομεν τὰ γόνατά μας διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὰ κείμενα μακρὰν ἡμῶν».

*

ΤΑ ΝΕΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ

Τὰ Γραφεῖα τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀπὸ 1ης προσεχοῦς Σεπτεμβρίου μεταφέρονται εἰς τὴν νεόδμητον οἰκίαν Καζάνη ὁδὸς Καρύτση ἀρ. 4 παρὰ τὸ μέγαρον τοῦ φιλολογικοῦ Συλλόγου «Παρνασσός» μεταξὺ δὲ τῆς Βουλῆς καὶ τοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγ. Γεωργίου.

*

ΑΠΟ ΤΑΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΑΣ

Τὸ Φακοὺς, χωρίον τῆς Αἰγύπτου, ἀνῆκον εἰς τὴν περιφέρειαν Σαρκίας, κατεκτήθη καὶ αὐτὸ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἐμπορικῶς καὶ οἱ ἐγκατεστημένοι ἐκεῖ ὁμογενεῖς κατεῖδον τὴν ἀνάγκην νὰ συμπηχθῶσιν εἰς κοινότητα. Ὁ πρωτεργάτης ἐν τῇ ἐργασίᾳ ταύτῃ ὑπῆρξεν ὁ κ. Παν. Ταμπακόπουλος, ἐκ τῶν εὐπορωτέρων καὶ τῶν ἐλκυόντων τὴν ἐκτίμησιν ἀμέριστον τῶν ὁμογενῶν, οἵτινες ἀναγνωρίζοντες τὰ ἄπειρα προσόντα του τὸν ἐξέλεξαν Πρόεδρον τῆς Κοινότητός των. Καὶ ὄντως εἰς χεῖρας τοῦ καλοῦ πατριώτου ἡ κοινότης προκόπτει καὶ ἀπεργάζεται καὶ αὐτὴ κατ' ἀναλογίαν τὴν ἐπικράτησιν τοῦ ὁμογενοῦς στοιχείου ἀνὰ τὴν Νειλόρρυτον γῆν.

ΚΩΝΣΤ. ΣΤΑΥΡΙΔΗΣ
Ὁ Ἕλλην Δήμαρχος Ἀγχιάλου.

Ι. ΚΟΝΔΑΚΗΣ
Ὁ Νομάρχης Ἀττικῆς.

ΠΑΝ. ΤΑΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
Πρόεδρος τῆς ἐν Φακοὺς τῆς Αἰγύπτου Ἑλλ. κοινότητος.

Γ. ΖΕΡΒΟΥΔΑΚΗΣ

Ἕνα ἀπό τά μεγαλεπηβολώτερα τέκνα τοῦ Αἰγυπτιακοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τοῦ Ἑλληνισμοῦ ποῦ ἐργάζεται καί κερδίζει καί κατακτᾷ καί δέν λησμονεῖ τά καθήκοντά του, ὄχι νά τά ἐκπληρώσῃ, ἀλλά νά ὑπερακοντίσῃ πάντα εἰς τήν μεγαλοπρεπῆ θεραπείαν των.

Τοιουτοτρόπως καί ὁ κ. Ζερβουδάκης. Εἰργάσθη, ἐπλούτισεν, ἐπεκράτησε, κατέκτησε. Ὡς Ἕλλην, ἀγλάϊσμα τῶν Ἑλλήνων, ὡς ἐπιχειρηματίας ἀλματικώτερος ἀπό κάθε ἄλλον.

Καί δέν ἐλησμόνησε τό πρός τήν Πατρίδα καθῆκον ἔδραμε δέ εἰς πλήρωσιν μιᾶς τῶν ἐπιτακτικωτέρων ἀναγκῶν της, δανείσας ἀπ' ἐλαχίστῳ τόκῳ τό Κοινόν τοῦ Παναγίου Τάφου 1 $^1/_2$ ἑκατομμύριον φρ. ἵνα δοθοῦν εἰς τούς ἀρπακτικῶς πιέζοντας δανειστάς. Ὁ τόκος του δέ εἶνε τόσον μικρός ὥστε τό δάνειον ἰσοφαρίζει πρός δωρεάν.

Πόσον εὐεργετική εἶνε ἡ πρᾶξις αὕτη γνωρίζομεν πάντες. Ἕνα ἄτομον ἔκαμεν ὅ,τι ὁλόκληρος ἡ Ἑλλάς δι' ἐπιτροπῶν καί παραπιτροπῶν δέν ἠδυνήθη νά κάμῃ. Εὐλογημένον τό ὄνομα τοῦ Ζερβουδάκη!

Νῦν ὁ μέγας ἐπιχειρηματίας ἀνέλαβε τήν ἐκμετάλλευσιν τῶν ἐν Ἀβυσσινίᾳ μεταλλείων χρυσοῦ, γιγάντιον ἔργον ἐπιχειρῶν, στρώνει γραμμήν σιδηροδρομικήν ἀπό Αἰγύπτου ἕως Ἀβυσσινίας.

Ὁ Ἑλληνισμός εὐχεται ἐπιτυχίαν εἰς τόν μεγαλεπήβολον ἄνδρα, ἐπιτυχίαν ἡ ὁποία βεβαίως θά ἔχῃ τόν ἀντίκτυπόν της εἰς τήν Ἑλλάδα.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΖΕΡΒΟΥΔΑΚΗΣ

✲

ΑΠΟ ΤΑ ΤΩΝ ΠΡΟΓΟΝΩΝ ΜΑΣ

Ὁ τῶν Δοκρῶν νομοθέτης Ζάλευκος ἔλεγεν ὅτι οἱ νόμοι ὁμοιάζουσι μέ ἀράχνας· διότι εἰς ἐκείνας ἐάν ἐμπέσῃ κώνωψ ἤ μυῖα κρατεῖται, ἐάν ὅμως ἐμπέσῃ σφῆξ ἤ μέλισσα τάς διαρρηγνύει καί ἐλευθεροῦται. Οὕτω καί εἰς τούς νόμους ἐάν ἐμπέσωσιν οἱ πένητες κρατοῦνται καί τιμωροῦνται, ἐάν δέ οἱ ἰσχυροί καί πλούσιοι καταπατοῦντες τούς νόμους ἐκφεύγουσι.

✲

ΤΟ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ

Ἀπό ὀκτώ ἐτῶν ἐκδίδεται ἐνταῦθα ὑπό ἀρχαίου καί διαπρεποῦς ἐκδοσιογράφου, διακριθέντος ἄλλοτε ἐν τῇ ἐκδοσιογραφίᾳ — τοῦ κ. Ι. Βρετοῦ, διευθυντοῦ τοῦ περιφήμου «Νεολόγου Κωνσταντινουπόλεως» — τό φερώνυμον «Ἐγκυκλοπαιδικόν Ἡμερολόγιον». Τόσον ἡ τακτική ἔκδοσίς του, ὅσον καί ὁ πλοῦτος τῆς ὕλης του, ἡ πληθώρα τῶν εἰκόνων του, ἡ ἐπιλογή τῆς ὕλης του, συνισταμένης πάντοτε εἰς διαφόρους γνώσεις ἱστορικάς, ἐπιστημονικάς, στατιστικάς, ἐμπορικάς, βιομηχανικάς, γεωλογικάς κ. λ. καί ἡ φιλότιμος προσπάθεια τοῦ σεβαστοῦ πρεσβύτου ἐκδότου του, νά τό πλουτίζῃ ἀπαύστως καί νά τό βελτιώνῃ ἀδιαλείπτως τό κατέστησαν πολύτιμον ἀπόκτημα. Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ὅπου ἰδίως ἐκτιμᾶται τό βιβλίον, ἀριθμεῖ κατά χιλιάδας τούς συνδρομητάς του, οἱ ὁποῖοι ἀντλοῦν ἐξ αὐτοῦ πολυτίμους γνώσεις καί τό ὑποστηρίζουν ἀνέκαθεν καί τό περιμένουν ἑκάστοτε. Γενικῶς ἀνωμολογήθη ὅτι τό «Ἐγκυκλοπαιδικόν Ἡμερολόγιον Ι. Α. Βρετοῦ» ἔγινε ἐφάμιλλον μέ τό περίφημον καί πασίγνωστον «Ἄλμανὰ Ἀσσέτ», τό ὁποῖον εἰς ὅλον τόν κόσμον κυκλοφορεῖ κατά ἑκατομμύρια.

Τώρα εἰς τόν καρπόν αὐτόν τῶν πολυτίμων γνώσεων καί τῆς πείρας καί τῶν κόπων τοῦ σεβαστοῦ συναδέλφου ἔρχεται νά προσθέσῃ καί ἄλλην δροσιάν ἡ «Εἰκονογραφημένη» μεταγγίζουσα αἷμα τῆς ἀπό τό σφριγηλόν της αἷμα καί ζωήν της ἀπό τήν ὁλόδροσον ζωήν της. Ἀπό τοῦδε τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ μετέχει καί ἡ «Εἰκονογραφημένη» καί διά τῆς συμμετοχῆς της αὐτῆς θά γίνουν βαθμηδόν πολλαί μεταρρυθμίσεις, σκοποῦσαι νά τό καταστήσουν ἀκόμη πλουσιώτερον εἰς ὕλην καί εἰκόνας, ἀκόμη πολυτελέστερον. Ἐν πρώτοις θά αὐξήσῃ ὁ ἀριθμός τῶν εἰκόνων του μέχρι τῶν διακοσίων εἰς ἕκαστον τόμον. Θά ἀντικατασταθῇ ἀκόμη ὁ ἄλλως καλός χάρτης του διά τοῦ καταλοιπίνου καί βαρυτίμου χάρτου τῆς «Εἰκονογραφημένης». Αὐξάνει προσέτι ὁ κύκλος τῆς συνεργασίας, νέα κοσμήματα παρηγγείλθησαν, γραφεῖα εὐρύχωρα καί κεντρικώτατα ἐνοικιάσθησαν καί ἐν γένει κατεβλήθη πᾶσα μέριμνα καί πᾶσα δαπάνη, ὥστε νά κατασταθῇ τό «Ἐγκυκλοπαιδικόν Ἡμερολόγιον» βιβλίον Πανελλήνιον.

Ὡς πάντοτε καί ἐφέτος τό «Ἐγκυκλοπαιδικόν Ἡμερολόγιον» τοῦ 1908, θά κυκλοφορήσῃ ἐντός τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, τό δέ τοῦ 1909 θά παρουσιάσῃ πᾶσας τάς καινοτομίας καί μεταρρυθμίσεις, καί θά στέλλεται πρός τούς αἰτησαμένους δεμένον πολυτελῶς, ἐν μέν τῷ ἐσωτερικῷ ἀντί δρ. 5, ἐν δέ τῷ ἐξωτερικῷ ἀντί φρ. χρ. 5. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νά ἀποκτήσωσι τοῦτο ἐκ τῶν συνδρομητῶν τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἄς ἀπευθυνθῶσι πρός τήν Διεύθυνσιν τοῦ «Ἐγκυκλοπαιδικοῦ Ἡμερολογίου» — Γραφεῖα «Εἰκονογραφημένης», ὁδός Καρύτση ἀριθ. 4. Ἀθῆναι. Θά γίνεται ὅμως καί δευτέρα ἔκδοσις, μέ τόν συνήθη χάρτην ἀντί δρ. 3 ἤ φρ. χρ. ἄδετον καί 4 δρ. ἤ φρ. δεμένον.

ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ

Ἡ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ὑπέροχος ἑλληνίς καί ἐπιστήμων ἐργαζομένη εἰς τό γραφεῖόν της.

✲

ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΑΙ ΑΠΟΡΙΑΙ

Διατί ὁ ἰχθύς λέγεται ψάρι;

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἠγάπων τόσο πολύ τούς ἰχθύς ὥστε τούς ἐκάλουν ὄψον ἤτοι κατ' ἐξοχήν φαγητόν.

Ἐκ τοῦ ὄψος, τό ὑποκοριστικόν ὀψάριον καί ἐξ αὐτοῦ ἡ λέξις ψάρι.

✲

ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ ΕΙΣ ΣΑΛΑΜΙΝΑ

Ἕνας ἀπό τούς μέ περισσοτέραν ζωήν συλλόγους μας «Ἡ Πατριωτική Ἀδελφότης» ἀποτελουμένη ἀπό κυρίας καί δεσποινίδας, ἐπιστήμονας, ἀξιωματικούς, βιομηχάνους, ἐμπόρους κτλ. ἐγκαινίασε ὡραίαν ἰδέαν τῆς διοργανώσεως ἐκδρομῶν ἀνά τούς ἱστορικούς τῆς Ἑλλάδος τόπους. Ἡ πρώτη ἐκδρομή ἔγινεν εἰς Φανερωμένην καί Σαλαμῖνα. Εἰς τά στενά τῆς Σαλαμῖνος ὁ καθηγητής κ. Μπάρσος ἀνέπτυξε τά τῆς ἐνδόξου ναυμαχίας, εἰς τήν Μονήν δέ τῆς Φανερωμένης ἐτελέσθη μνημόσυνον ὑπέρ τοῦ Καραϊσκάκη καί τοῦ Ἄγρα κατά τό ὁποῖον μέ ὀλίγα ἀπέριττα ἀλλά συγκινητικά λόγια ὁ πρόεδρος τῆς Ἀδελφότητος κ. Δῆμερ ἐξῆρε τό ἔνδοξον παρελθόν καί τό ἔνδοξον παρόν καί ηὐχήθη ἐνδοξώτερον μέλλον. Μετά ταῦτα οἱ ἐκδρομεῖς μεταξύ τῶν ὁποίων συγκατελέγετο ὁ βουλευτής κ. Καραϊσκάκης μετά τῆς ἐριτίμου κυρίας του μετέβησαν εἰς τήν πόλιν τῆς Σαλαμῖνος καί ἐπεσκέφθησαν τό μέρος ὅπου εἶχε ταφῆ τό πρῶτον ὁ ἔνδοξος ἀρχιστράτηγος τῆς Ἐπαναστάσεως εἰς τόν ναόν τοῦ Ἁγίου Δημητρίου.

Ἡ ἐκδρομή ἐγένετο διά τοῦ θαυμασίου ἀτμοπλοίου «Ἄρης», τό ὁποῖον ὁ ἰδιοκτήτης του κ. Παπαλεοναρδος ἔθεσε εὐγενέστατα καθ' ὅλην τήν ἡμέραν εἰς τήν διάθεσιν τῶν ἐκδρομέων.

ΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ ΜΑΣ

Ὁ θαυμάνιος ἀριστοτέχνης Μπέρριγγερ, ὁ φωτογράφος τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ἐφιλοτέχνησε τήν κάτωθι εἰκόνα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀξιωματικοῦ τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ κ. Ν. Μπότασση.

Ἰδέτε το τό *ματροζάκι* τέλειος *γεμιτζῆς*, ναυτόπουλο σωστό ἕτοιμον νά πλύνῃ τήν *κουβέρτα*, σάν ἀληθινός ναύτης καταστρώματος ἕτοιμος μέ τό παράγγελμα «Ἀνοιωο!» ν' ἀναρριχηθῇ σάν θωρακίτης ἐπάνω εἰς τόν *κοῦντρο*. Εἶναι παιδάκι μόλις πέντε ἐξ ἐτῶν καί μόνον του ἐποζάρισε ἔτσι, τήν στάσιν του δέ αὐτήν εἶδε εἰς τόν ναύτην ὑπηρέτην τοῦ πατρός του.

Αὐτή εἶναι μία χαριτωμένη στάσις διά φωτογραφίαν παιδιοῦ. Φανταισθῆτε πόσον θά ἔχανε αὐτό τό πανέξυπνον καί εὐμορφον ἀγόρι, ἄν μέ τά ναυτικά του ἐλαμβάνε στάσιν ναυάρχου ἤ διπλωματοῦ.

Δημοσιεύομεν τήν εἰκόνα αὐτήν διά νά δώσῃ μία ἰδέαν περί τῶν ἁρμοζουσῶν εἰς παιδάκι στάσεων καί αὐτό μᾶς παρακινεῖ νά προκηρύξωμεν μηνιαίους διαγωνισμούς, μικρῶν καί μεγάλων ὑπό τούς ἑξῆς ὅρους:

Ἐν πρώτοις οἱ διαγωνισμοί εἶναι ἀνοικτοί. Δύνανται δηλαδή νά στέλλουν φωτογραφίας προσώπων καί οἱ μή συνδρομηταί τῆς «Εἰκονογραφημένης» ἀπό ἡλικίας 2 ἐτῶν μέχρι 16. Διαιροῦνται δέ εἰς παιδικούς κατά τούς ὁποίους θά βραβεύεται πλήν τῆς καλλονῆς καί ἡ ἔκφρασις καί ἡ στάσις καί εἰς διαγωνισμούς καλλονῆς, εἰς οὓς εἶναι δεκταί φωτογραφίαι Δεσποινίδων καί Κυριῶν ἀπό 17 καί ἄνω. Κατά μῆνα θά βραβεύεται μία φωτογραφία ἐξ ἑκάστης κατηγορίας καί θά δημοσιεύεται. Αἱ ἀποστολαί δέον νά διευθύνωνται — ἀπό τοῦδε καί ἐφεξῆς — πρός τήν Διεύθυνσιν τῆς «Εἰκονογραφημένης» ὁδός Λεωνίδα 6, Ἀθῆνας, μέ τήν ἐπιγραφήν «Φωτογραφικός διαγωνισμός» καί μέ σχετικάς σημειώσεις ἐμφαινούσας τήν ἡλικίαν, τό ὄνομα κλπ.

✲

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ ΑΡΧΑΙΟΝ

Δροσάτο ὁδο ἄν σοῦστειλα, τοῦ ὁδοῦ κάνω χάρι
ἀπ' τῆ διεή σου μυρωδιά κι' ἐκεῖνο θὲ νά πάρῃ.

(Μετάφρασις Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ)

✲

ΚΑΙ ΕΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Πνευματωδέστατος ὁ Βαλζάκ ἀλλά καί μέ τό ἐλάττωμα νά εἶνε ματαιόδοξος. Ἤθελε νά νομίζῃ ὁ κόσμος, ὅτι συναναστρέφεται δούκας, πρίγκηπας κ.λ.π. Περιπατεῖ κάποτε μέ ἕνα κύριον, ὅτε συνηντήθη μέ ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον τόν γραμμάτων, μέ τόν ὁποῖον συνωμίλησαν. Διέκοψε τήν συνομιλίαν καί ἐστράφη πρός τόν σύνοδόν του διά νά συστήσῃ τόν λόγιον:

—Ἐπιτρέψατέ μοι, Πρίγκηψ, νά σᾶς συστήσω τόν κύριον... Γραμματέα Πρεσβείας...

Ὁ λόγιος ἐξεπλάγη διά τό νέον ἀξίωμα τό ὁποῖον τοῦ ἀπένειμεν ὁ Βαλζάκ ἀλλά δέν εἶπε τίποτε. Ὅταν εὗρεν ἔπειτα μόνον τόν διάσημον μυθιστοριογράφον τόν ἠρώτησε.

—Διατί μέ παρουσιάσατε εἰς τόν φίλον σας μέ τόν γελοῖον τίτλον τοῦ γραμματέως Πρεσβείας;

— Φίλε μου — ἀπαντᾷ ὁ Βαλζάκ — εἰς τόν δρόμον εἴχομεν ἀπαντήσῃ ἄλλους τρεῖς λογίους καί ἐπειδή δέν ἤθελα νά φανῶ εἰς τόν Πρίγκηπα, τόν ὁποῖον συνόδευον, ὅτι μόνον ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων γνωρίζω, σέ ἐπροβίβασα διά νά λάβῃ καλήν ἰδέαν διά τάς γνωριμίας μου.

— Μά ὁ φίλος σου εἶνε τόσον Πρίγκηψ ὅσον ἐγώ διπλωμάτης. Τόν γνωρίζω ἐξ ὄψεως. Εἶνε συμβολαιογράφος!

— Τόν γνωρίζετε καί σᾶς γνωρίζει;

— Ὑποθέτω.

— Τότε, εἶχα πολλήν ἀτυχίαν τήν ἡμέραν ἐκείνην· εἶπεν ὁ Βαλζάκ χωρίς νά στενοχωρηθῇ καθόλου.

✲

* *Τά πάθη ἀντικαθιστοῦν εἰς τήν ψυχήν μας τήν θέλησιν, ὅταν αὕτη λείπῃ.*

* *Οἱ ἐνάρετοι παρατηροῦν τά ἰδικά των ἐλαττώματα. Οἱ κακοί ζητοῦν νά εὕρουν τά ξένα.*

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΙΩ. ΣΩΤΗΡΙΑΔΗΣ

Γενικός Ταμίας τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως. Ἐπί εἰκοσαετίαν ὑπηρετῶν τήν Α.Μ. Υἱός τοῦ ἀειμνήστου ὑπονταύαρχου καί βουλευτοῦ Λίγιαλείας Ἰ. Σωτηριάδου ἐπί Βασιλείας Ὄθωνος.

ΤΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ

ΜΑΡΙΑ ΤΥΠΑΛΔΟΥ ΧΑΡΙΤΑΤΟΥ

Κόρη ποῦ ἡ μοῖρες τῆς εἴχαν σκορπίσει ἀπό τόν καιρό ποῦ γεννήθηκε ὅλες τῆς χάρες, ὡμορφιά καί ἀγγελική καλωσύνη, γράμματα, τραγοῦδι σπάνιο καί μουσική. Πολύ ἀπό μικρή ἀρίστευε εἰς ὅλα τά καλά καί ἐσκορποῦσε παντοῦ ὅπου καί ἄν βρισκότανε τή χαρά καί τή ζωή, ἔφυγε ἀπό μέσ' ἀπ' τήν ἀγκαλιά τῆς μάννας της, τοῦ καθμένου τοῦ ἀδελφοῦ της καί τῶν ἄλλων συγγενῶν της ἕνα πρωΐ τοῦ Ἰουνίου γιά νά μή ξαναγυρίσῃ παιά! Ἡ μεγάλη της καί ἀγγελική καλωσύνη φαίνεται πῶς δέν ἤταν γι' αὐτό τό μάταιο καί ψεύτικο κόσμο, οὔτε ἡ χρυσῆ καρδιά τῆς Μαρίας μποροῦσε ποτέ νά ζήσῃ μέσα στῆς κακίες τῆς γῆς. Ὁ Οὐρανός τήν πῆρε γιατί τοῦ ἄνθκε. Θά ζήσῃ ὅμως αἰώνια

✝ ΜΑΡΙΑ Ν. ΤΥΠΑΛΔΟΥ ΧΑΡΙΤΑΤΟΥ

στήν καρδιά ὅλων ὅσοι τήν ἐγνώρισαν, γιατί ὅλο καρδιά ἤταν τό δυστυχισμένο, τό ἀλησμόνητο κορίτσι. Εἰς τήν μνήμην τῆς ἀλησμόνητου κόρης ἡ Δις Φλωρεντία Φουντουκλή ἔγραψε τό κάτωθι ποίημα, ὅπερ δημοσιεύομεν.

Σέ θυμοῦμαι μιά ὡραία παιδοῦλα
μέ δυό μάτια γεμάτα ζωή,
τή γλυκειά σου ἐκείνη φωνοῦλα
δέν θά χάσῃ ποτέ ἡ ἀκοή.

Σέ θυμοῦμαι. Στό σπίτι σου ἀχτίδα,
στό σχολεῖό σου ἤσουν στολή.
Σέ θυμοῦμαι παιδάκι ποῦ σ' εἶδα
καί σ' ἀγάπησα ἀμέσως πολύ.

Εἴχες χάρες καί τότε καί τώρα
ποῦ εἴχες γίνει λουλοῦδι ἀνθηρό·
μ' ἀφθονία ἡ φύσις τά δῶρα
σοῦ εἶχε στείλει σέ κάθε καιρό.

Ὁπόυ ἤσουν τό γέλοιο ἀντηχοῦσε
καί τήν ἀνοιξι ἔφερνες σύ,
μέ τραγούδια ὁ καιρός σου περνοῦσε
κι' ἡ ζωή σου φαντόταν χρυσῆ.

Μά στήν ἀνοιξι, μέσ' στά λουλούδια,
στῆς Ζωῆς τήν ὡραία σιγμή
ἐκωπάσαν μέ μιᾶς τά τραγούδια
κι' ἀκουσθῆκαν πικροί στεναγμοί.

Κ' ἐνῶ ἐμπρός μου ἐδῶ παγωμένη
βλέπω νύφη λευκή τοῦ οὐρανοῦ
δίπλα κλαίω τή νέα τή χαμένη,
τήν παιδοῦλα καιροῦ μακρυνοῦ.

✲

Η ΟΜΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ ΞΙΦΙΣΤΩΝ

Δημοσιεύομεν τήν ἐν Παρισίοις γενομένην φωτογραφίαν τῶν ἑπτά Ἑλλήνων ξιφιστῶν τῶν ἀποτελεσάντων τήν πρώτην Ἑλληνικήν ὁμάδα ξιφιστῶν ἥτις ἀπεστάλη ἐπισήμως παρά τῆς Ὀλυμπιακῆς ἐπιτροπῆς εἰς Παρισίους καί ἠγωνίσθη εἰς τούς ἐκεῖ τελεσθέντας διεθνεῖς ἀγῶνας Ὁπλομαχίας καί Σκοποβολίας.

Διά τήν ὁμάδα μας ταύτην ὁ γαλλικός τύπος ἔγραφε λίαν εὐφήμως. Οἱ «Καιροί» ἡ μεγάλη ἐφημερίς τῶν Παρισίων ἔγραφαν τήν 30 Μαΐου ἐ. ἔ., «ἡ ὁμάς τῶν Ἑλλήνων ἀποτελεῖται κατά τό πλεῖστον ἐξ ἀξιωματικῶν τοῦ Στρατοῦ μέ ὑπερήφανον παράστημα. Πάντες εἰσί νεαροί, κομψοί καί ἀθλητικοί, φαίνονται μόνον ὅτι ὑστεροῦν ὀλίγον εἰς τήν εἰδικήν ἐπί τοῦ ἐδάφους προπόνησιν τοῦ τριγωνικοῦ ξίφους».

Καί ἡ κρίσις αὕτη εἶνε δικαιοτάτη διότι ὄντως σπανίως δίδεται εὐκαιρία εἰς τούς καλοὺς ξιφιστάς μας ἐκτός τῆς ἐντός τῶν αἰθουσῶν ἀσκήσεώς των νά ἀσκοῦνται καί ἐπί τοῦ ἐδάφους εἰς τόν ἀνοικτόν ἀέρα.

Ἀρχηγός τῆς ὁμάδος ταύτης ἦτο ὁ ὑπολοχαγός τοῦ Πυροβολικοῦ κ. Τηλ. Καράκαλος, ἀρχαῖος Ὀλυμπιονίκης ἐπιλοματοῦχος τῆς μεγάλης Γαλλικῆς Σχολῆς τοῦ Ζοανβίλλ-λέ-Πόν, οὐτινος ἡ πρός τά ὅπλα ἀγάπη καί εἰδοκίμησις ἐγένετο γνωστή τοσάκις καί ἐκτός τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ δεξιόθεν αὐτοῦ καθήμενος εἶνε ὁ γνωστός δις Ὀλυμπιονίκης ἰατρός κ. Ἰωάν. Γεωργιάδης εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων μας ὁπλομάχων περί οὗ τοσάκις

ἐγένετο λόγος καὶ εἰς τὸν ξένον τύπον. Ὁ ἀριστερόθεν εἶνε ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως νεαρὸς ξιφιστὴς κ. Χαραλαμπόπουλος ὅστις ὁπλομαχεῖ μὲ πολλὴν ψυχραιμίαν καὶ πολλὴν δεξιότητα. Ὁ ὀρθῶς ἱστάμενος ὑπολοχαγὸς τοῦ πυροβολικοῦ εἶνε ὁ κ. Γ. Πετρόπουλος, ὁ ἄριστα χρησιμοποιῶν ὅταν ὁπλομαχεῖ τὸ ὑψηλόν του ἀνάστημα καὶ τὴν ὑπομονήν του. Τελευταίως ἐν Παρισίοις, χάρις καὶ εἰς τὴν ὑπομονήν του ταύτην κατώρθωσεν εἰς τὸν μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς ὁμάδος ἀγῶνα νὰ κτυπήσῃ καὶ τοὺς ἓξ "Αγγλους ξιφιστάς· ὁ εὐθὺς μετὰ τοῦτον ἀνθυπίλαρχος εἶνε ὁ ἀδελφὸς τοῦ ἥρωος Παύλου κ. Βασ. Μελᾶς ὅστις πρώτην φορὰν ἔλαβε μέρος εἰς ἐπισήμους ἀγῶνας. Ὁ κ. Μελᾶς κατέλαβεν εὐθὺς ἀρίστην θέσιν μεταξὺ τῶν ὁπλομάχων μας ἀποδείξας ὅτι γνωρίζει νὰ χειρίζηται τὸ ξίφος μετὰ πολλῆς καὶ δεξιότητος καὶ χάριτος. Ὁ μετ' αὐτὸν εἶνε ὁ ἐκ Κωνσταντινουπόλεως ἰατρὸς κ. Φωτιάδης ὁ χρησιμεύσας ὡς ἀναπληρωματικὸς εἰς τὴν ὁμάδα μας. Ὁ κ. Φωτιάδης εἶνε δεινὸς ἰδίως εἰς τὴν σπάθην καταλαβὼν ἀρίστην θέσιν εἰς τοὺς διεθνεῖς τούτους ἀγῶνας τῆς σπάθης. Ὁ ἐναπομείνων εἶνε ὁ νεαρὸς ἀνθυπίλαρχος κ. Ἰω. Βάλλας ὁ θαυμασθεὶς ἐν Παρισίοις διὰ τὸ πλαστικότατον σῶμά του, τὴν χάριν καὶ τὴν τέχνην μεθ' ἧς ἠγωνίζετο.

Τοὺς λάτρεις αὐτοὺς τοῦ ἀνδρικωτέρου τῶν ἀγωνισμάτων ἡ «Εἰκονογραφημένη» χαιρετίζει ἰδιαιτέρως.

Περιμένει ἀπ' αὐτοὺς διάδοσιν τῆς ἀγάπης πρὸς τὰ ὅπλα ἐν Ἑλλάδι καὶ εὔχεται νὰ δράσουν πρὸς τοῦτο.

ΟΙ ΜΕΤΑΒΑΝΤΕΣ ΕΙΣ ΠΑΡΙΣΙΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ ΞΙΦΙΣΤΑΙ

ΚΑΤΙ ΕΝΟΣ ΙΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

Ἡ ποίησις — ἔγραφεν ὁ Κ. Ἀσώπιος — δὲν εἶνε ἄρτος ἐπιούσιος, ὥστε ἐν ἐλλείψει ἄλλου καλλιτέρου νὰ ἀρκώμεθα εἰς τὸν κατώτερον· δὲν εἶνε πρώτης ἀνάγκης πρᾶγμα ἀλλὰ τροφὴ καὶ πολυτέλεια, ἥτις πρέπει ἢ νὰ εἶνε καλὴ ἢ νὰ λείψῃ διόλου.

ΝΕΑ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΑ

Ἂς ἑτοιμασθοῦν οἱ συλλέκται γραμματοσήμων νὰ προσθέσουν εἰς τὰς συλλογάς των δύο νέα γραμματόσημα, τὰ ὁποῖα προσεχῶς θέτει εἰς κοινὴν χρῆσιν ἡ Κρητικὴ Πολιτεία. Τῶν δύο τούτων νέων γραμματοσήμων παραθέτομεν ἐνταῦθα ἀντίτυπα εἰς φυσικὸν μέγεθος. Τὸ ἓν εἶνε 25 λεπτῶν καὶ φέρει ἐν τῷ μέσῳ τὴν εἰκόνα τοῦ ἁρμοστοῦ κ. Ζαΐμη διὰ μαύρης μελάνης γύρω δὲ τὸν ἀρχαϊκὸν μαίανδρον εἰς χρῶμα ἀνοικτὸν κυανοῦν, ὅπερ μετὰ τοῦ λευκοῦ ἐδάφους ἀποτελεῖ τὰ χρώματα τῆς ἑλληνικῆς σημαίας. Τὸ ἄλλο εἶνε μιᾶς δραχμῆς καὶ ἐν τῷ μέσῳ εἰκονίζει τὴν πρώτην καὶ τόσον εὐελπιν ἀποβίβασιν εἰς Κρήτην καὶ δεξίωσιν τοῦ πρώτου ἁρμοστοῦ Πρίγκηπος Γεωργίου ὑπὸ τῶν ναυάρχων τῶν ξένων στόλων Κανεβάρο κ.λ. οἵτινες εἶχον καταλάβει τὴν ἡρωϊκὴν μεγαλόνησον. Ἡ παράστασις εἶνε ἐπὶ λευκοῦ ἐδάφους διὰ μαύρης μελάνης, γύρω δὲ περιβάλλεται διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ μαιάνδρου εἰς πράσινον χρῶμα, συμβολίζον τὰς τότε ἐλπίδας τοῦ λαοῦ.

Καὶ τῶν δύο γραμματοσήμων θαυμάζεται ἡ λεπτεπίλεπτος χάραξις ἥτις ἀποδίδει καὶ τὴν τελευταίαν γραμμὴν τῶν εἰκόνων.

ΜΑΓΙΑΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΞΑΝΘΟΥΛΑΙ

Ἡ θάλασσα γελῶντας
τὸ κῦμά της ξαπλώνει
εἰς τὴν ἀκρογιαλιὰ

Τὸ κύταξαν τὰ μάτια σου
καὶ τοὔκλειγαν τὸ χρῶμα,
γι' αὐτὸ εἶναι γαλανά.

Στὰ μεσουράνια ὁ ἥλιος
χρυσῆ βροχὴ σκορπάει
κι' ὁλόθερμα φιλιὰ

Τῆς χρύσινες ἀχτίνες του
ἐχάρισε σ' ἐσένα,
κ' ἔχεις ξανθὰ μαλλιὰ

Στὴν γῆ πρὶν ἔλθῃς ἤσουνε
μαζὶ μὲ τοὺς ἀγγέλους
σ' οὐράνια συντροφιὰ

Κι' ὅταν ἐδῶ κατέβηκες.
σ' ἔστειλαν στολισμένη
μὲ χάρι κι' εὐμορφιὰ

Γι' αὐτὸ κ' ἐγώ, σὰ σὲ κυτῶ
βλέπω πῶς ὅλα ἡ Φύσι
τὰ δῶρά της τὰ ἄφθονα
σ' ἐσένα ἔχῃ χαρίσει,
καὶ σὲ τρελλὰ ἀγαπῶ.

ROLAND

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἐθνικὸν Παιδικὸν θέατρον.—Ὑπὸ δημοδιδασκάλου γνωστοῦ εἰς τὸν ἐκπαιδευτικὸν κόσμον διὰ τὴν πρὸς τὸ ἐπάγγελμά του ἀγάπην, τοῦ κ. Γ. Κούρτη ἐξεδόθη σειρὰ ἐθνικῶν δραματίων ἐμμέτρων καὶ πεζῶν ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἐθνικὸν παιδικὸν θέατρον» πρὸς χρῆσιν τῶν μικρῶν μαθητῶν ἀμφοτέρων τῶν φύλων. Εἶναι τὸ βιβλίον τοῦτο πλήρωσις κενοῦ, τὸ ὁποῖον παρ' ἡμῖν ὑπῆρχε διότι παντοῦ ὅπου προοδεύει ἡ ἐκπαίδευσις βιβλία τοῦ εἴδους αὐτοῦ γράφονται πλεῖστα. Ὁ σκοπὸς τοῦ ἔργου, νὰ φρονιματίσῃ τὰ παιδιά μας, καὶ ἡ προσφορὰ τοῦ ἡμίσεως τῶν ἀντιτίμων εἰς τὸ Ταμεῖον τοῦ Ἐθνικοῦ Στόλου καθιστοῦν τὸ βιβλίον ἄξιον πάσης ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους τοῦ διδασκαλικοῦ κόσμου.

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΣ ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ ΟΛΟΙ

Ὁ ταγματάρχης Βοουδὶτς ἀπεσταλμένος παρὰ τῷ Βασιλεῖ τῆς Ἀφρικανικῆς φυλῆς τῶν Ἀσαντὶ διὰ νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς μαύρους αὐλικούς του καὶ τὰς κυρίας τῆς Βασιλίσσης συζύγου του, ἔκαμε τὰς προσωπογραφίας των μὲ μεγάλην ὁμοιότητα. Ὁ βασιλεὺς ἐθαύμασε τὴν τέχνην τοῦ ταγματάρχου ἐζήτησε δὲ νὰ ζωγραφηθῇ καὶ ὁ ἴδιος.

Πρὸς τοῦτο ἐκάθησεν ἀπέναντι τοῦ ζωγράφου ἐπ' ἀρκετὰς ἡμέρας ἐσηκώνετο δὲ πολλάκις ἀνυπομονῶν διὰ νὰ ἴδῃ τὰς προόδους τῆς εἰκόνος. Τέλος ὁ ζωγράφος ἐσταμάτησεν. Ἡ προσωπογραφία εἶχε τελειώσει καὶ εἶχεν ἐπιτύχει τελείως, ἀλλὰ μὲ τὸ τέλος της ἤρχισε τὸ πρόσωπον τοῦ βασιλέως νὰ σκυθρωπάζῃ, νὰ ἀνησυχῇ δὲ οὗτος καὶ νὰ στενοχωρῆται. Τοῦτο ἠνάγκασε τὸν ταγματάρχην Βοουδὶτς νὰ παρακαλέσῃ τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα νὰ εὐαρεστηθῇ νὰ ἐκφράσῃ τὴν ἐπιθυμίαν του καὶ τὴν αἰτίαν τῆς αἰφνιδίας αὐτῆς στενοχωρίας Του. Ὁ Μαῦρος Βασιλεὺς ἔθεσε τέρμα χωρὶς ἐνδοιασμοὺς εἰς τὰς σκέψεις τοῦ ζωγράφου, ἐρωτήσας αὐτὸν ἂν δὲν ὑπῆρχε μέσον νὰ τὸν ζωγραφήσῃ λευκόν.

Μὴ γελᾶτε διὰ τὸν πτωχὸν Ἀφρικανόν! Πᾶς ἄνθρωπος εἶνε βασιλεὺς μαῦρος, καὶ ἕκαστος ἐξ ἡμῶν θὰ ἤθελε νὰ φανῇ ἐνώπιον τοῦ κοινοῦ ὑπὸ χρῶμα διάφορον ἀπὸ ἐκεῖνο, μὲ τὸ ὁποῖον ἡ Φύσις τὸν ἐμουντζούρωσεν.

HENRI HEINE

ΤΑ ΧΑΛΙΑ ΤΟΥ ΤΡΟΧΙΟΔΡΟΜΟΥ

Η ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑ ΑΘΗΝΩΝ-ΦΑΛΗΡΟΥ ΚΑΤΑ ΙΟΥΛΙΟΝ ΤΟΥ 1907

Ἐν Ἀθήναις, Τυπογραφεῖον «Ἑστία» Κ. Μάϊσνερ καὶ Ν. Καργαδούρη - 6086.